

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · tercer període · sèrie P · núm. 49

Ple del Parlament

Sessió 26, segona reunió, dimecres 2 juliol de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Projecte de llei de canvi d'adscripció comarcal i veguerial del municipi d'Aiguafreda 200-00012/15	3
Manifestació de condol per les víctimes dels incendis de la Noguera, la Segarra i l'Urgell	14
Proposició de llei de finances locals de Catalunya (debat de totalitat) 202-00007/15	14
Proposició de llei de mesures urgents de protecció de la seguretat climàtica (debat de totalitat) 202-00027/15	25
Proposta de resolució de rebuig de la concentració bancària 250-00536/15	36
Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre l'impacte social i el mercat de treball de l'economia de plataformes i la intel·ligència artificial 252-00010/15	46
Interpel·lació al Govern sobre l'impacte de la venda a la manta 300-00155/15	56
Interpel·lació al Govern sobre els resultats del pla de xoc per a l'ensenyament del català a adults 300-00157/15	64
Interpel·lació al Govern sobre el dret al lleure i a les oportunitats educatives a l'estiu 300-00160/15	69
Interpel·lació al Govern sobre la política agrària comuna 300-00159/15	76
Interpel·lació al Govern sobre els préstecs d'emancipació 300-00156/15	84
Interpel·lació al Govern sobre la situació del sistema de salut 300-00158/15	88
Interpel·lació al Govern sobre la llibertat educativa 300-00163/15	95

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)

0213-7984 (sèrie P)

DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 26.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les nou del matí. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general, el lletrat major i la lletrada Clara Marsan Raventós.

Al banc del Govern seuen el conseller de la Presidència, la consellera d'Economia i Finances, el conseller de Justícia i Qualitat Democràtica, la consellera de Territori, Habitatge i Transició Ecològica, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Empresa i Treball, la consellera d'Igualtat i Feminisme, la consellera de Recerca i Universitats, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació, el conseller d'Esports, la consellera de Cultura i el conseller de Política Lingüística.

El president

Bon dia. Es reprèn la sessió.

Projecte de llei de canvi d'adscripció comarcal i veguerial del municipi d'Aiguafreda

200-00012/15

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant del Ple del projecte de llei de canvi d'adscripció comarcal i veguerial del municipi d'Aiguafreda. D'acord amb l'article 138.1 del Reglament, el Govern va sol·licitar la tramitació en lectura única davant del Ple d'aquesta iniciativa legislativa. La Mesa, d'acord amb la Junta de Portaveus, va acordar d'elevat al Ple la proposta de tramitació en lectura única sol·licitada.

Com bé saben, aquest primer debat segueix les normes establertes per als debats a la totalitat. Un cop hagi intervingut el Govern, els grups parlamentaris tindran un torn de cinc minuts cadascú. I en primer lloc té la paraula, en nom del Govern, el conseller de la Presidència, l'honorable senyor Albert Dalmau i Miranda.

El conseller de la Presidència (Albert Dalmau Miranda)

Moltes gràcies, president. Permetin-me que les primeres paraules que els dirigim aquest matí en aquest Ple siguin per traslladar el condol a les dues víctimes mortals que han tingut lloc a Agramunt pels incendis que van afectar ahir la plana de Lleida, concretament les comarques de la Segarra i de la Noguera. Recordar i també enviar tot l'escalf no només a les seves famílies i amics, sinó també a tots els servidors públics i a tots els companys dels serveis d'emergència que estan treballant per fer front als incendis que afecten el nostre país. I recordar, doncs, la importància i el valor del servei públic. Moltes gràcies.

Diputats i diputades, també secretari de Governos Locals, que ens acompanyes, aquest matí intervenim des del faristol per defensar, com deia el president del Parlament, el projecte de llei de canvi d'adscripció comarcal i veguerial del municipi d'Aiguafreda; més específicament, la seva tramitació a través del procediment de lectura única.

De la nostra planta municipal, no sé si podríem dir que té vida pròpia, però sí que té dinàmiques pròpies. Fins que, en el seu cas, s'aprovi aquest projecte de llei, Aiguafreda pertany a la comarca del Vallès Oriental, però la seva dinàmica mira més cap a les comarques centrals. De fet, el límit territorial d'Aiguafreda amb municipis de la comarca d'Osona ha afavorit que històricament les relacions econòmiques, laborals i fins i tot estudiantils mirin més cap a Vic, com així ho demostren diferents informes que hem recollit. Per altra banda, tampoc és menor que el maig del 2022

els veïns i veïnes del municipi vagin manifestar àmpliament el seu suport a aquest canvi d'adscripció de comarca i, per tant, de vegueria, de forma bastant majoritària.

Així que la legislatura passada l'ajuntament, exercint la iniciativa que li reconeix la llei, va sol·licitar formalment a aquest departament el canvi d'adscripció que ara duem a terme en aquesta cambra, donat que no va poder culminar-se pel finiment de la legislatura.

Avui ens correspon, doncs, demanar-los el suport no tant a l'aprovació final de la llei –que també, i que espero que es produeixi en el proper Ple–, sinó a la seva tramitació en lectura única, vista la senzillesa del text que els proposem, i crec que podem afirmar el fàcil consens que pot despertar el projecte entre tots nosaltres. Es tracta només de tres articles, dues disposicions addicionals i dues finals, relatives sobretot a la materialització i desplegament reglamentari que si el Parlament aprovés el text s'hauria de produir. Tanmateix, durant la tramitació del projecte es va donar audiència als municipis i consells comarcals afectats i es va sotmetre a informació pública durant un mes, i, òbviament, compta amb tots els informes corresponents, com els deia, de la Direcció General d'Administració Local, la Comissió de Delimitació Territorial i el de la Comissió Jurídica Assessora.

Acabo ja reiterant-los la petició de suport en la tramitació per lectura única del projecte de llei, però també fent-los una petita reflexió. Aquesta és la tercera vegada que defenso un projecte de llei del Govern des del faristol, i els tres han estat vinculats a la política municipal, i val a dir que culminant part..., feina de la legislatura anterior, del Govern anterior i de propostes que venen del conjunt de grups de la cambra. Un d'ells ha estat aprovat –la modificació de la Carta municipal de Barcelona– amb el consens majoritari dels grups, quan venien, de l'Ajuntament de Barcelona, i també d'aquesta cambra. El segon –en el fons, el primer de tots que el Govern va presentar– va ser l'estatut dels municipis rurals; és el que ha tingut una tramitació més llarga, i crec que ben aviat podrem celebrar tots plegats la seva aprovació, o això espero, i em consta la voluntat que sigui més aviat que tard que els diputats i diputades implicats estan cercant amb el major consens possible. I ara, per últim, culminar la voluntat popular dels veïns i veïnes d'Aiguafreda i del seu ajuntament, que ens va traslladar aquesta petició, ja en la legislatura passada, per poder dur a terme aquest canvi veguerial i comarcal.

Per tant, es constata una defensa del conjunt dels grups de la cambra d'atendre les peticions que ens venen del món local, del municipalisme, que ens recorda, diguem-ne, la rellevància dels serveis públics del nostre país i la importància dels ajuntaments a casa nostra. És, per tant, com els hi deia..., que els hi demanem la col·laboració del conjunt de la cambra per poder dur a terme aquest canvi que ens proposa l'ajuntament, la defensa d'aquest projecte també en lectura única.

Així que moltes gràcies, i espero que puguem comptar amb el seu suport per a aquest projecte.

El president

Gràcies, senyor conseller. Abans de prosseguir amb el debat, els fem avinent des de la Mesa que, després de fer la votació d'aquest primer punt de l'ordre del dia, farem una breu declaració des de la Mesa amb relació al que s'ha esdevingut a les comarques de la Segarra, de l'Urgell i la Noguera, i els demanarem que fem plegats un minut de silenci. Serà immediatament després de la votació, quan hi hagi el conjunt de diputats i diputades.

Continuem la tramitació d'aquesta iniciativa, i ara tenen la paraula els grups parlamentaris per tal de posicionar-se. I en primer terme, en nom del Grup Parlamentari de Junts, té la paraula la molt honorable senyora Anna Erra i Solà.

Anna Erra i Solà

Gràcies, president. Consellers, conselleres... Deixeu-me també dir, com a Junts, amb les primeres paraules, tot el suport a tots els municipis afectats per aquest terrible foc, i sobretot condol a les famílies que han perdut, doncs, aquestes dues

víctimes, aquests familiars, i sobretot també un agraïment especial a tots aquests serveis que ens han ajudat a fer aquest control del foc tan terrible i que ha devastat tant aquesta zona.

Anem, doncs, ara per aquest projecte de canvi d'adscripció comarcal. I diuen que tenir el sentiment de formar part d'una comarca fa referència a la identitat col·lectiva, a l'arrelament emocional que sents, d'on ets i d'on provens, és a dir, sentir-te que formes part d'un lloc, amb els seus paisatges, la seva gent, les seves tradicions i la seva manera de fer, i amb una identitat compartida, ja que comparteixes serveis, mercats, mitjans i una història comuna. En el fons, et sents d'un lloc que no només es regeix per un límit administratiu, sinó que formes part d'una ànima pròpia. I aquests serien el sentiment i la voluntat del municipi d'Aiguafreda, que els ha tingut ja des de fa molts anys amb la petició de canvi de comarca. Ja el 1987 va fer una primera consulta als seus veïns, i aquell any, per qüestions sobretot de recursos sanitaris –en aquell moment Vic tenia grans mancances sanitàries–, van continuar decidint quedar-se al Vallès Oriental.

Ara bé, el 2022, amb la nova consulta, la resposta ha estat clara i molt recolzada: canviar de comarca i passar a Osona. I, com diu el seu alcalde, la decisió del canvi no l'han pres ni el Govern ni l'ajuntament, sinó que han set els seus veïns i veïnes i va ser el poble que van votar aquest canvi, amb una participació del quaranta-cinc per cent, que superava el que demanava el consistori, que era d'un trenta-tres per cent, i amb un resultat de més d'un seixanta per cent de ciutadans que donaven suport a aquest canvi de comarca.

A partir d'aquí, l'Ajuntament d'Aiguafreda va adoptar, per acord de ple i per unanimitat, l'inici del canvi d'adscripció comarcal d'aquest municipi i començà els tràmits per passar a la comarca d'Osona. I com ho van justificar? Doncs per un procés participatiu, per la persistència històrica del vincle amb Osona, per les ja constants relacions econòmiques, socials, laborals, educatives, esportives i culturals. Tot i així, cal dir que mantindran la regió sanitària vigent.

I a partir d'aquí, com diu l'article 6 del text refós de la llei d'organització comarcal de Catalunya, a on es reconeix la potestat del municipi interessat de promoure la iniciativa per a la modificació de les demarcacions comarcals i que llavors correspon al Parlament de tirar-ho endavant, s'inicia ara, doncs, aquest canvi d'adscripció. I avui som aquí per donar compliment a tot aquest projecte de llei, i, esperant la seva aprovació, ho fem a partir del procediment més ràpid que podem fer, que és la lectura única, per tal, així, d'accelerar tot aquest procés.

Cal dir, a més a més, que amb aquest canvi de comarca del municipi, que passarà a Osona si queda aprovat, també passarà de la vegueria de Barcelona a la vegueria de la Catalunya Central. I algú podria dir o pensar: per què aquest canvi? Doncs, de fet, la pertinença d'Aiguafreda a les demarcacions territorials de Vic –comtat, bisbat i vegueria– està molt documentada al llarg de la història i actualment, amb el bisbat, encara perdura. I els últims estudis dels últims vint anys sobre mercat de treball, àrees funcionals i de cohesió apunten que el municipi d'Aiguafreda bascula cap a la comarca d'Osona a partir de les relacions de mobilitat laboral, esportiva, d'estudis. Cal dir també que a nivell de serveis Aiguafreda ja forma part de la Mancomunitat La Plana, que és d'Osona, organisme que actualment ja li gestiona la recollida, el tractament de deixalles i aspectes socials. Els vincles d'Aiguafreda amb Osona, i especialment amb el sud d'Osona, amb el temps, s'han anat estrenyent.

Tot i així, més enllà de les relacions històriques i actuals amb la comarca d'Osona, Aiguafreda continuarà mantenint vincles amb el Vallès Oriental, atès que continuarà pertanyent al partit judicial de Granollers, i tampoc variarà el seu mapa sanitari, ja que continuarà formant part del Consorci Hospitalari de Granollers a través de l'àrea bàsica de salut de la Garriga, de la qual forma part actualment, i tal com es recull en el seu ple, ja esmentat.

La gent d'Aiguafreda veuen bé el canvi, en la seva gran majoria, i no estan preocupats, ja que ja fa temps que viuen entre dues comarques, i la relació, amb el temps, i la resposta a les necessitats cada cop s'han anat consolidant més cap a Osona. I què en diuen els veïns, els osonencs? Doncs des del Consell Comarcal d'Osona, des del primer moment veuen bé i amb bons ulls que Aiguafreda passi a Osona. En el fons, ja fa temps que des d'Osona ja se'ls hi presten aquests serveis. La bona relació està fonamentada.

Per això el 2022 Aiguafreda va iniciar aquest procés, un procés llarg, però ja som aquí. I el canvi empès per la ciutadania d'aquest municipi està a punt de dur-se a terme i culminar finalment amb aquest canvi d'adscripció.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lluïsa Llop i Fernàndez.

Lluïsa Llop Fernàndez

Gràcies, president. Conseller, secretari de Govern Locals, alcaldessa de Viladrau, que ens acompanya també avui, diputats, diputades, deixin-me començar, en nom d'Esquerra Republicana, també mostrant el nostre més sincer condol a les famílies i amistats de les dues persones que han perdut la vida en aquests terribles incendis de la Segarra i de la Noguera, i agrair molt especialment a tots els servidors públics, a bombers, però també a pagesos, a ADFs, al món local i a tots els veïns i veïnes que estan patint aquest incendi, doncs, la seva col·laboració i la seva feina perquè les coses no vagin a més.

I entrant, ara ja sí, en el tema que ara ens ocupa, que és aquest canvi d'adscripció comarcal i veguerial del municipi d'Aiguafreda, avui comencem a tancar un tema que ve de lluny, un tema que per a molts veïns i veïnes d'Aiguafreda representa una reivindicació històrica, una qüestió de justícia territorial i, sobretot, una qüestió de sentit comú.

Parlem d'un municipi que, tot i estar adscrit administrativament al Vallès Oriental, viu i respira molt majoritàriament a Osona. Aiguafreda és un cas clar d'adscripció comarcal segurament anòmal; limita amb cinc municipis, dels quals només un, Tagamanent, forma part del Vallès Oriental, mentre que els altres quatre –Sant Martí de Centelles, Centelles, Seva i el Brull– formen part d'Osona. Aquesta realitat geogràfica, però també una realitat social, econòmica, cultural, fan que Aiguafreda sigui un municipi de frontera que té els seus vincles naturals molt majoritàriament amb el sud de la plana de Vic. Les relacions de mobilitat quotidiana, els fluxos laborals, els estudis, la formació, el teixit associatiu i, fins i tot, continuïtat urbana amb el municipi de Sant Martí de Centelles són elements que desdibuixen totalment la línia administrativa, que actualment la marca la comarca del Vallès Oriental.

A més a més, històricament, Aiguafreda ha estat tradicionalment vinculada a les demarcacions de Vic mitjançant el bisbat o la vegueria, i aquests lligams, tot i que avui no tenen aquests efectes administratius, continuen vius en la memòria i en la pràctica quotidianitat de la vida, en el dia a dia dels aiguafredencs i aiguafredenques.

Estudis recents, a més a més, sobre les àrees funcionals i els mercats de treball apunten clarament cap a aquesta realitat. Aiguafreda forma una àrea cohesionada amb municipis com Sant Martí de Centelles, que deia abans, i s'integra plenament en la centralitat que exerceixen Vic i tot el sud d'Osona.

Per tant, aquest canvi no respon només a la voluntat popular, sinó també a una lògica territorial i funcional que fa temps que s'imposa sobre el mapa administratiu.

Aquest canvi d'adscripció comarcal i veguerial –i ho deia la diputada Erra, que m'ha precedit– ve d'un procés llarg, un procés que comença amb una consulta l'any 87 que es tira enrere, especialment, pel neguit, especialment, de l'àmbit hospitalari dels veïns i veïnes, que no veuen clar anar cap a la zona de Vic davant d'aquest escenari.

Fa bé i ho ha fet bé la diputada Erra de remarcar el fet que aquest canvi de comarca i de vegueria no suposa un canvi d'àrea bàsica de salut, que podria ser un neguit per als veïns i les veïnes, sinó que, evidentment, continuaran en l'àrea bàsica de salut que estan.

I aquest procés llarg viu un punt d'inflexió important quan el 2022 es produeix un resultat amb un quaranta-cinc per cent de participació i on més d'un seixanta per cent dels participants voten per aquest canvi de comarca; un canvi que posteriorment, evidentment, l'ajuntament agafa, el fa seu, aprova en el ple per unanimitat aquest canvi i el passa a la Generalitat per tal que continuï avançant a través de la Comissió de Delimitació Territorial de Catalunya i aquest projecte que avui finalment arriba aquí en el plenari per fer aquest canvi d'adscripció comarcal i veguerial.

Des d'Esquerra Republicana no només hi estem d'acord, sinó que des del primer dia s'ha impulsat aquest canvi perquè entenem –la nostra gent en el territori així ho entén– que és un canvi lògic, que és el canvi natural que li pertany als veïns i veïnes d'Aiguafreda.

I sí; evidentment, creiem que davant d'aquestes obvietats, el tràmit que ens pertoca com a Parlament és fer aquesta lectura única amb una llei, que l'explicava el conseller, la proposta de llei, que és senzilla, que és un text clar i que bàsicament el que fa és –quina cosa més estranya– donar resposta a la voluntat popular expressada a les urnes d'un municipi.

I, per tant, les institucions ens ho fem nostre i el que farem és, espero, tirar endavant aquest canvi, avui, començant amb aquesta votació a favor que es produeixi per lectura única i esperem que ben aviat –en quinze dies, si pot ser– donant suport a l'aplicació de que Aiguafreda passi a ser un nou municipi d'Osona i un nou municipi de la Catalunya Central.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pau Ferran Navarro.

Pau Ferran Navarro

Gràcies, president. En nom del Partit Popular de Catalunya, també ens sumem al condol per les víctimes de l'incendi de la Segarra i desitgem l'extinció del foc com més aviat millor.

Compareixem avui per debatre el procediment de lectura única del projecte de llei de canvi d'adscripció comarcal i veguerial del municipi d'Aiguafreda; un municipi que, tot i pertànyer actualment a la comarca del Vallès Oriental, va expressar de manera clara a través del seu Ple municipal i d'una consulta popular la voluntat de passar a formar part de la comarca d'Osona.

El 29 de maig de 2022, més del seixanta per cent dels veïns que van participar en la consulta es van mostrar favorables al canvi de comarca i el 29 de setembre d'aquell mateix any el Ple municipal ho va ratificar formalment. Des de llavors han passat gairebé tres anys i entenem que és del tot raonable que aquest tràmit s'agilitzi i es resolgui ara mitjançant el procediment de lectura única.

Aiguafreda, amb prop de 2.600 habitants, es troba a l'extrem nord del Vallès Oriental, pràcticament encastat dins de la comarca d'Osona, amb la qual manté vincles geogràfics, funcionals i afectius importants. Tot i dependre encara del partit judicial de Granollers, forma part del bisbat de Vic i ja col·labora estretament amb municipis osonencs en l'àmbit com la recollida de residus, els serveis socials o els funeraris a través de la Mancomunitat La Plana, de la qual, per cert, Aiguafreda en va ser membre fundador.

A banda d'aquests lligams pràctics, cal afegir-hi els vincles laborals, educatius i comercials que uneixen als seus habitants amb la comarca d'Osona, una realitat que es viu al dia a dia i que reforça encara més la coherència d'aquest canvi.

Ara bé, des del Partit Popular també volem deixar clar que aquesta incorporació no ha de ser només un canvi administratiu, sinó una oportunitat també per abordar amb serietat les mancances estructurals que pateix la comarca d'Osona. I és que la comarca ha experimentat un creixement demogràfic continuat i avui necessita més que mai millores en els serveis públics.

Segons les darreres dades, Osona ha arribat als 164.000 habitants a base, especialment, de població estrangera. Aquestes dades ens indiquen que els serveis han de créixer no només per atendre millor els veïns actuals, sinó per garantir una bona acollida a municipis que, com Aiguafreda, volen passar a formar part d'aquest projecte comarcal.

I per això reclamem, d'una banda, més seguretat. A Osona hi ha municipis com Vic, Manlleu, Tona o Torelló on la delinqüència està absolutament disparada, i per això considerem imprescindible que es creï una comissaria de Mossos d'Esquadra per tal d'abordar aquest conflicte.

D'una altra banda, com deia, cal abordar amb fermesa el repte de la immigració a la comarca d'Osona establint límits clars i prioritzant una immigració estrictament legal, controlada i vinculada a un contracte de treball. A més, els immigrants que ja resideixen a Osona han de complir amb les seves obligacions legals i integrar-se en la societat i, en cas contrari, s'han d'aplicar les mesures com l'expulsió per tal de garantir la cohesió social i la sostenibilitat dels serveis públics de la comarca d'Osona.

En tercer lloc, el transport públic a Osona continua sent una assignatura pendent. El servei de rodalies de la R3, que connecta la comarca amb Barcelona, és un autèntic calvari per a molts usuaris. Trens vells, retards, manca de freqüències i una infraestructura ferroviària del tot obsoleta que fan que desplaçar-se sigui un problema que afecta i ofega la mobilitat i el desenvolupament econòmic a la comarca.

I per no parlar també dels serveis mínims previstos per al proper desdoblament entre Parets i la Garriga, que serà de setze mesos i que ja es preveuen uns serveis mínims del tot insuficients.

Hem de posar l'accent també en la situació sanitària a la comarca amb l'Hospital de Vic, l'hospital de referència; un hospital que ja l'any 2023 va generar unes pèrdues de 5 milions d'euros i que posa de manifest el greuge que pateix la comarca en matèria de finançament sanitari. Podria parlar també d'educació, com l'Institut del Ter a Manlleu, que porta dotze anys en barracons mentre la Generalitat mira cap a una altra banda.

Però per tots aquests motius, des del Grup Parlamentari del Partit Popular donarem suport a la voluntat del municipi d'Aiguafreda d'integrar-se a la comarca i a fer aquest tràmit a través del procediment de lectura única, però, alhora, exigim que aquest canvi vagi acompanyat de les inversions i de les actuacions necessàries per garantir que Osona estigui preparada no només des del punt de vista administratiu, sinó també social, econòmic i dels serveis públics.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Andrés Bello Sanz.

Andrés Bello Sanz

Gracias, presidente. Señores *consellers*, señores diputados, buenos días a todos. En primer lugar, por supuesto, desde VOX nos sumamos a las condolencias a las familias y amigos de las víctimas de estos terribles incendios que están asolando Cataluña.

Entrando en el tema que nos trae aquí hoy, como todos sabemos, el artículo 137 de la Constitución española dice que el Estado se organiza territorialmente en municipios, en provincias y en las comunidades autónomas que se constituyan.

Y bien, como los separatistas siempre han buscado diferenciarse del resto de España, un día se les ocurrió crear una administración pública más, las comarcas.

Nunca les importó que esto generase más gasto político improductivo. Lo único que les importaba era ser distintos y, según ellos, mejores al resto de los españoles.

Y, además, si de paso se podía colocar en puestos públicos a unos cuantos centenares de los suyos, pues mejor que mejor. (*Alguns aplaudiments.*) Como es el caso de la anterior vicepresidenta del Gobierno de la Generalitat, que, tras dejar el cargo, ha pasado a ser gerente de uno de los consejos comarcales con un sueldo de setenta mil euros anuales.

El plan era perfecto para los separatistas con las comarcas, reafirmaban su ilusión de que eran distintos y colocaban a los suyos; eso sí, les importaba un rábano el aumento del gasto público improductivo.

Fruto del juego político y de las continuas cesiones del bipartidismo hacia los separatistas –en esto hay que reconocer que socialistas y populares no sean diferenciado mucho–, la Generalitat reguló por ley la creación de las comarcas, y en el artículo 25 de esa ley se regulan sus competencias y nos habla de «cooperación», «asesoramiento», «coordinación», «asistencia».

Es decir, aquellas palabras pomposas y engoladas que utilizan nuestros políticos para disimular que se están gastando nuestro dinero a su capricho. (*Alguns aplaudiments.*) Las comarcas son un invento de los políticos, uno más que no sirve para nada, y en el punto 1.c del citado artículo 25 reconocen que no tienen competencias propias y solo tienen las que le deleguen la Generalitat, las diputaciones correspondientes o los municipios.

La solución a esta cara y absurda situación es sencilla: si los municipios, las diputaciones o el propio Gobierno de la Generalitat recuperan sus propias competencias, se pueden suprimir los cuarenta y dos consejos comarcales sin problema. Por eso, desde VOX hemos propuesto en numerosas ocasiones la supresión de las comarcas.

El gasto en el año 2023 fue de 811 millones de euros –811– de los que se gastaran 207 millones –207 millones– en gastos de personal, en los que se incluyen, por supuesto, los setenta mil mencionados que cobra la anterior vicepresidenta del Gobierno de la Generalitat.

Desde VOX creemos que hay que dedicar esos 811 millones que nos cuesta cada año mantener estos entes improductivos, estos chiringuitos, a lo que de verdad importa. Menos gasto político y más gasto en seguridad, en sanidad, en educación o en vivienda. Más pensar en lo que necesitan los ciudadanos catalanes y menos pensar en el bienestar de los políticos.

Por eso, desde VOX creemos que de lo que deberíamos hablar hoy no es del cambio de adscripción comarcal del municipio de Aiguafreda. ¿Qué más da que Aiguafreda esté adscrita a la comarca del Vallès Oriental o lo esté a la comarca de Osona? ¿Qué más da? Lo que hay que hacer es suprimir estas dos comarcas y las cuarenta restantes.

Muchas gracias.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez. Per cert, són quaranta-dues comarques i l'Aran. (*Rialles i alguns aplaudiments.*)

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, president. Bon dia a totes. Consellers, conselleres, secretari, alcaldessa. En primer lloc, des dels Comuns volem expressar el nostre condol i la nostra consternació per l'incendi que ha cremat i que encara crema a Torrefeta –6.500 hectàrees– i esperem que es prenguin les mesures també no només perquè deixi de cremar, sinó perquè això no torni a passar més. És feina, probablement, de tots i totes nosaltres també.

Primer, quan a algú li toca parlar després de segons quines intervencions, doncs, recordar al Grup Parlamentari de VOX que ni a València ni a l'Aragó, on tenen res-

ponsabilitats de govern, han liquidat com ells diuen les comarques i les mantenen i segurament amb càrrecs seus també en la gestió d'aquestes comarques, no?

Bé, evidentment, aquesta proposta sobre l'adscripció comarcal del municipi d'Aiguafreda, no pot ser d'una altra manera, comptarà amb el suport dels Comuns. I ho fem amb la mateixa coherència i convicció que ara fa un parell d'anys vam donar suport a la creació de la comarca del Lluçanès.

Ambdós casos responen a una mateixa lògica: la de la necessitat d'adequar una arquitectura institucional a la voluntat democràtica i a una realitat funcional del territori. I aquesta decisió es fonamenta en dos principis que per nosaltres són irrenunciables.

Primer, el respecte a la voluntat democràtica local. Aquesta iniciativa no és una ocurrència sorgida d'un despatx, neix de l'àmbit estrictament municipal. No es tracta només d'un acord del ple de l'ajuntament, tampoc, sinó que és validat mitjançant una consulta ciutadana, que li atorga una legitimitat democràtica reforçada i directa. De fet, aquest és un exercici de democràcia madura, que combina la representació institucional amb la participació directa. La consulta no és un mer tràmit, és l'expressió d'una ciutadania activa i corresponsable que vol ser protagonista de les decisions que l'afecten. I aquest és el camí per aprofundir en la qualitat democràtica, generar decisions més sòlides, amb més consens social i, per tant, més perdurables.

El segon és la coherència funcional. Les fronteres administratives han d'estar al servei de les persones. La realitat quotidiana d'Aiguafreda fa anys que gravita cap a Osona i el seu mapa vital, laboral, educatiu, social, de serveis es dibuixen de manera natural cap a la Plana de Vic. Mantenir l'antiga adscripció era sostenir una ficció administrativa. Aquesta llei simplement alinea el mapa oficial amb el mapa de la vida real.

Per tot això, el canvi és una reparació necessària, però no podem limitar-nos a aplaudir una solució a un problema concret. El fet que en ple segle XXI s'hagi de recórrer a una llei específica del Parlament per corregir una disfunció que resulta tan evident no és un cas d'èxit del sistema. És la constatació de la seva rigidesa. És la prova definitiva que la nostra organització territorial, dissenyada en una Catalunya analògica, ja no respon a la realitat d'avui. El país ha canviat radicalment. La revolució digital, els nous patrons de mobilitat i els reptes globals, com l'emergència climàtica o l'accés a l'habitatge exigeixen noves respostes i ens hauria d'obligar a obrir un debat profund sobre el model de governança de Catalunya en el seu conjunt.

Aquest debat ha d'anar més enllà de retocar fronteres. L'apoderament real del món local requereix el desenvolupament coordinat de tres eixos legislatius fonamentals, i aquests tres eixos han de compartir, a més, un fil conductor: la institucionalització de la participació ciutadana com a pilar del nou model que es basi en el finançament, la llei de governs locals i la d'organització territorial.

El primer eix és, doncs, el del finançament. No hi ha autonomia política sense autonomia financera. No m'hi estendré; en uns minuts presentarem la nostra proposta de finances locals.

El segon eix és una llei de governs locals, una llei que defineixi un terra de competències clar i asimètric, reconeixent que les necessitats d'un petit municipi rural no són les d'una gran ciutat. Però a més, ha de dotar els ajuntaments d'un catàleg d'instruments de participació vinculant i donar-los seguretat jurídica per aplicar-los, des de consultes populars sobre temes d'alt impacte local fins a pressupostos participatius, passant per la creació de consells ciutadans o processos deliberatius per a grans projectes urbanístics. Es tracta de passar d'una democràcia intermitent, exercida només cada quatre anys, a una democràcia contínua.

I el tercer eix és una nova llei d'organització territorial. Aquesta llei ha de preguntar-se quina arquitectura institucional necessitem per als reptes de futur, promovent instruments flexibles i de geometria variable que superin la rigidesa dels actuals límits. I aquesta flexibilitat ha d'incorporar la participació com a regla. Només així garantirem que el mapa s'adapti a la gent i no a l'inrevés.

En conclusió –i acabo–, és el moment d'impulsar un gran acord de país que estableixi les bases per a un nou marc legislatiu de governs locals i d'organització territorial. Deixem de posar pedaços i comencem a construir una arquitectura institucional per al segle XXI. Iniciem l'onada de la segona descentralització de l'Estat.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I a continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, president. Bon dia a tothom. Volem saludar els veïns d'Aiguafreda que ens estan seguint i, sobretot, volem començar nosaltres, la CUP, també manifestant el nostre condol per les dues víctimes mortals d'aquest incendi devastador a la Segarra, la Noguera i l'Urgell. Volem donar tot el suport als seus familiars i també tot el suport als veïns i veïnes de tots els municipis afectats i volem agrair les tasques a tots els serveis d'emergència, als Agents Rurals i també a la pagesia que ha contribuït en les tasques d'extinció i en particular, volem donar les gràcies als nostres bombers, dos dels quals han resultat ferits, perquè es juguen la vida per apagar focs cada vegada més virulents.

I m'estic estenent una mica perquè per nosaltres és important el que està passant, aquesta combinació fatal de manca de gestió preventiva en matèria de gestió territorial, manca de recursos i l'emergència climàtica en la que ens trobem. No m'estendré més perquè després tenim una llei que parla d'això, però, volem posar de manifest que aquests focs cada vegada són més impredecibles per aquesta virulència que comporta l'emergència climàtica.

Dit això, i tornant al tema que ens ocupa, nosaltres, doncs, per descomptat, donem suport a la proposta de canvi d'adscripció comarcal del municipi d'Aiguafreda a aquest municipi que es troba a l'extrem occidental del Montseny, el canvi de comarca cap a la d'Osona, perquè està perfectament motivat en base a tots els vincles territorials, històrics, econòmics, socials i culturals existents –ja se n'han enumerat uns quants. Nosaltres ens volíem remuntar, per exemple, a una de les primeres divisions comarcals de Catalunya conegudes, la que va fer Pere Gil a finals del segle XVI o principis del XVII, en la qual feia una descripció de les comarques naturals de Catalunya i que després, segles després, va recollir un mapa que ja ubicava Aiguafreda dins de la comarca d'Osona, dins del bisbat de Vic. O si mirem ara mateix, el mapa actual, per posar un exemple molt concret, resultarà totalment lògic que Aiguafreda i Sant Martí de Centelles, que formen part de la mateixa àrea urbana, formin part de la mateixa comarca.

Però sobretot, naltros donarem suport a aquesta proposta per una raó molt senzilla, perquè és la voluntat popular majoritària dels veïns i veïnes d'Aiguafreda. És el que han decidit democràticament i, per tant, el nostre deure és respectar-ho. A finals dels anys vuitanta, després del franquisme, amb la llei del 87 que recuperava les comarques, es va fer una primera consulta –és cert– d'adscripció comarcal i la gent va votar a favor de pertànyer al Vallès Oriental, bàsicament perquè donava accés a l'Hospital de Granollers i no existia l'Hospital de Vic, no per temes d'afinitat. I això ens porta a dues primeres reflexions que volíem compartir en aquest punt.

La primera, que la divisió comarcal va ser suprimida pel franquisme en pro de la imposició de les diputacions provincials, responent a una maniobra d'homogeneïtzació espanyolista que no respon en cap cas a l'organització territorial històrica del nostre país, que són les vegueries. Tenim feina pendent i el primer que hauríem de fer és abolir aquestes diputacions provincials, que no són res més que una repartidora i una menjadora.

I en segon lloc, la segona reflexió que volíem compartir és la importància de disposar de bons serveis públics arreu del país, perquè d'aquesta manera no es distorsioni l'ordenació territorial. Posteriorment, hi ha hagut un consens clar entre tots els partits que s'havia de fer una nova consulta i, a tall anecdòtic, la consulta on s'havia d'aprovar el canvi de comarca estava prevista per al 2017, però des de la Generalitat es va demanar que no es fes aquell any per raons òbvies, per no fer-la coincidir amb la votació de l'U d'Octubre, per la qual cosa es va ajornar.

Això, inevitablement, ens porta a fer una tercera reflexió, la importància de permetre que es puguin decidir canviar les adscripcions comarcals o que es pugui exercir el dret a l'autodeterminació, que la gent pugui decidir, en definitiva, sobre allò que li competeix i que es respecti la seva decisió majoritària. I en aquest país hi ha una majoria clara que està a favor del dret a l'autodeterminació per poder decidir lliurement el nostre futur. Però, quan l'hem volgut exercir, ens han colpejat, ens han multat, ens han criminalitzat, ens han empresonat.

Prego als veïns i veïnes d'Aiguafreda que ens estan seguint, que ens disculpin si ens n'hem anat massa del tema que ens ocupa. En cap cas era la nostra intenció treure importància a aquesta proposta, però se'ns feia difícil no fer esment de la paradoxa que en alguns àmbits ens resulti tan natural acatar la sobirania popular, com és natural i lògic, i en d'altres encara costi tant.

El president

Gràcies, diputada. Per posicionar el Grup Parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, iniciar aquesta primera intervenció, doncs, com la resta de grups parlamentaris, mostrant el nostre condol a familiars i amics de les dues víctimes mortals que malauradament s'han produït al terme d'Oliola i mostrant la màxima gratitud a les dotacions de bombers, però també als pagesos locals i a les ADFs que han participat i participen encara ara en l'extinció del foc. Des d'aquí, una abraçada a tots els veïns afectats en aquests moments tan difícils.

La democràcia consisteix en donar la veu al poble, en acatar la voluntat popular. Tant la vila d'Aiguafreda en consulta ciutadana com el ple municipal que integra els seus representants electes han aprovat iniciar l'expedient perquè aquest municipi, fins ara adscrit al Vallès Oriental, passi a formar part de la comarca d'Osona. Una decisió consensuada i referendada que el Parlament de Catalunya no pot obviar, ja massa que ha obviat el resultat del referèndum del Primer d'Octubre. Aquesta proposta, tot i la seva naturalesa administrativa, es revesteix d'un valor simbòlic, històric, social i territorial innegables. No parlem de moure estratègicament unes línies al cim dels mapes, sinó de reconèixer institucionalment una realitat territorial i humana que no encaixa en l'estructura comarcal vigent.

Per tradició, per identitat, per sentiment, per funcionalitat i ara també per voluntat, han decidit que és osonenca i és un acte de justícia reconèixer-li aquest dret i aquesta personalitat. Un procés cívic, institucional i participatiu que finalitza sense crits d'«A por ellos» ni rendicions polítiques, en el que és clarament una victòria de la democràcia i de la voluntat popular. Que ningú ho interpreti com un trencament, sinó com una correcció, una reconciliació amb la realitat.

La identitat no es construeix per decret ni a cops de porra, sinó que aflora amb naturalitat i es manifesta intrínsecament al llarg de la història, que en prenguin nota els estats que un dia es van creure amb dret d'esquarterar i ocupar il·legalment la nostra terra. Els catalans no compartim amb ells ni tradicions, ni festivitats, ni llengua, ni costums i tard o d'hora caldrà reconèixer i escenificar la nostra pròpia realitat vital i territorial. Com Aiguafreda, decidirem lliurement a on pertanyem i a on volem deixar de pertànyer. Potser no serà certament tan fàcil ni gratuït, però també ens en sortirem.

Visca Aiguafreda! I visca Catalunya!

El president

Gràcies, senyora diputada. I finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialista i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Guillem Sánchez Prat.

Guillem Sánchez Prat

Bé; gràcies, president. Conselleres, consellers, diputats i diputades... En primer lloc, em sumo a les paraules del conseller de condol a les famílies i de reconeixement als servidors públics.

Seré breu i espero que no gaire intens. Però bé, Pau Vila, sabadellenc il·lustre, va establir als anys trenta, per encàrrec de la Generalitat republicana, la divisió comarcal de Catalunya. La ponència, el novembre del 31, va fer tres preguntes a tots els ajuntaments de Catalunya. Primera: A quina comarca penseu que pertany el vostre poble? Segona: A quin indret aneu principalment a mercat? I tercera: Aneu també a algun altre mercat? I bàsicament la resposta es mostraven les àrees de radiació dels mercats, és a dir, recollien les relacions funcionals, mercantils i tradicionals de l'època. I és aquí on ens trobem ara, en reconèixer aquesta àrea de radiació del que podríem anomenar mercats contemporanis. Aiguafreda ha sol·licitat pertànyer a Osona, pel que dèiem, per aquestes noves relacions contemporànies.

M'agradaria explicar-vos que Emilio Cordero és el president del Consell Comarcal del Vallès Oriental i alcalde de Canovelles, el meu poble. Ell i el seu equip, evidentment, han facilitat tot el procés al municipi sortint, tal com va passar quan es va crear el Moianès el 2015 amb quatre municipis orientals.

És així. Els socialistes som així de generosos i demano a aquest Parlament que siguem també generosos tramitant-lo per lectura única. I és també una mostra de la visió municipalista del Govern de la Generalitat. Aquest Govern vol estar al costat dels ajuntaments en els temes que els preocupen i els ocupen, amb ganes de solucionar problemes i aplicar les mesures que corresponguin, ja siguin polítiques públiques de gran abast o de cirurgia ambulatoria. És, doncs, un govern implicat amb la primera línia de defensa de la democràcia, els ajuntaments.

I acabo, amb el permís dels Catarres, que són d'Aiguafreda, i com a oriental que soc, no puc més que citar Ginestà: «Si va ser preciós estimar-se, també ho hauria de ser deixar-se anar de la mà. Si l'amor sap transformar-se, que visqui en les mil formes que li vulguem donar.» Així que endavant, Aiguafreda. Estimeu Osona tant com heu estimat el Vallès Oriental i, osonencs, estimeu Aiguafreda tant com els orientals hem estimat Aiguafreda.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, doncs, senyores i senyors diputats, procedirem a la votació de la proposta de tramitació directament i en lectura única davant del Ple del projecte de llei de canvi d'adscripció comarcal i veguerial del municipi d'Aiguafreda. S'entén que els vots afirmatius són favorables a la tramitació en lectura única, i els vots negatius, en contra.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 118 vots a favor, cap vot en contra i 11 abstencions.

Vist el resultat de la votació, aquest projecte de llei es tramitarà en lectura única davant del Ple. Per a aquesta tramitació, la Mesa ha fixat un termini per a la presentació tant de les esmenes a la totalitat com de les esmenes a l'articulat, que finirà dividendes 4 de juliol a les dotze del migdia.

Manifestació de condol per les víctimes dels incendis de la Noguera, la Segarra i l'Urgell

Com els comentava anteriorment, ara farem un minut de silenci en record dels dos veïns de Coscó, en el municipi d'Oliola, a la Noguera, que ahir van perdre la vida en l'incendi que encara afecta diverses comarques de Ponent: la Segarra, l'Urgell i la Noguera.

Els incendis forestals no només arrasen territori i patrimoni natural, sinó que també deixen una profunda ferida humana i emocional. Davant d'aquests fets, creiem que és necessari fer un gest col·lectiu de respecte i de solidaritat envers les víctimes, i també les persones que col·laboren en la seva extinció.

Aprofitem, doncs, aquest moment per reconèixer la tasca incansable i valuosa, apassionada, dels serveis d'emergència, dels Bombers, de Protecció Civil, dels Mossos d'Esquadra i les policies locals, del Cos d'Agents Rurals, de les ADFs, dels pagesos i pageses, dels veïns i veïnes i dels voluntaris, del món local i del Govern de la Generalitat, que han estat treballant des del primer moment en les tasques d'extinció d'aquest incendi.

Fem, doncs, aquest minut de silenci i traslladem, en nom de tota la cambra, el nostre condol als familiars i als amics d'aquestes dues persones mortes. Els demano que ens posem dempeus i fem aquest minut de silenci.

(La cambra fa un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

Proposició de llei de finances locals de Catalunya (debat de totalitat)

202-00007/15

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat presentada a la proposició de llei de finances locals de Catalunya.

En primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindrà el grup parlamentari proponent. Així doncs, per presentar-la té la paraula, en primer lloc, el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez, del Grup Parlamentari Comuns, per un temps màxim de set minuts.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies president, i bon dia a totes de nou. Avui des d'aquest Parlament tenim la responsabilitat de posar llum a una de les grans febleses del nostre autogovern: el maltractament històric al món local. Fa dècades que l'Estatut i la mateixa ciutadania reclamen una llei de finances locals que dignifiqui el municipalisme, el doti d'eines, de recursos i de veu pròpia per construir una Catalunya més justa, més cohesionada i més democràtica. Volem que aquesta llei no sigui patrimoni de cap partit; no respon a interessos electoralistes ni a càlculs de cycle. Aquesta llei neix del convenciment profund que el municipalisme és molt més que gestió de proximitat: és política transformadora, és garantia de drets, és la democràcia exercida dia a dia a peu de carrer.

En primer lloc, dignitat, reconeixement i reparació. Els ajuntaments hem estat i som el refugi de la ciutadania davant de cada crisi: econòmica, social, sanitària, climàtica... Hem actuat com el dic de contenció davant les desigualtats, davant l'especulació, davant l'abandonament de tantes polítiques estatals i autonòmiques. Però hem hagut de fer-ho, i seguim fent-ho, sense les eines ni els recursos que es mereixen. El nostre primer deure avui és dir prou a aquesta discriminació institucional. El que proposem no és només una llei: és un acte de reparació i de reconeixement a la tasca col·lectiva del món local.

En segon lloc, municipalisme, de la resistència a la proposta. Des dels Comuns sempre hem defensat que el municipalisme no és només resistència; també és proposta. Ha estat l'avantguarda ideològica i pràctica de moltes de les transformacions que han marcat aquest país, des del dret a l'habitatge fins a la lluita per la igualtat,

des de la transició energètica fins a la democratització de la cultura o la innovació en cures i serveis socials. El que avui presentem és una llei per reforçar aquesta capacitat de proposta, perquè cap ajuntament no sigui condemnat a la resignació ni a l'atzar de subvencions finalistes.

En tercer lloc, justícia territorial i drets de ciutadania. El nostre model de país s'ha de construir des de la justícia territorial i la igualtat real d'oportunitats arreu del territori. Avui això no és possible. Els municipis petits pateixen per sostenir serveis bàsics, els municipis turístics i industrials viuen sobrecàrregues sense recursos compensatoris, els municipis metropolitans pateixen el cost de la capitalitat sense retorn suficient. Aquesta llei és una aposta per un sistema de finançament que corregeixi aquestes desigualtats, amb un fons de participació incondicionat, amb criteris clars de capacitat fiscal, de necessitat de despesa i de justícia redistributiva.

Quart: responsabilitat, governança i autonomia real. Parlem d'una llei que aposta per una nova arquitectura de la corresponsabilitat, que aposta per la corresponsabilitat fiscal, la transparència i una governança compartida amb el Consell de Govern locals, amb les diputacions, amb l'Àrea Metropolitana de Barcelona i amb l'Agència Tributària de Catalunya. No volem municipis tutelats ni subalterns, volem municipis protagonistes, amb capacitat real de decidir, de planificar i de transformar. Fa temps que constatem que tant l'organització territorial com el finançament de les administracions locals presenten forts dèficits. Això acaba generant una iniquitat en l'accés als béns i serveis públics, que impacta d'una o altra manera en les condicions de vida de la ciutadania.

Portem tant temps parlant de la posició d'autogovern de Catalunya amb relació a l'Estat que ens hem oblidat d'abordar la necessitat de la mateixa descentralització a Catalunya, d'una descentralització real i efectiva al nostre país. Avui el marc normatiu que regula el règim local i, per tant, la hisenda dels governs locals ens allunya de l'existent a països federals de referència. Si ens hi volem apropiat, necessitem enfortir les relacions fiscals entre la hisenda autonòmica i la local. Això, sens dubte, comporta abordar aquest nou sistema de finançament local.

Cinc: construir país des del quilòmetre zero. El municipalisme no pot ser el contenidor de totes les emergències, ha de ser el motor de totes les oportunitats. Aquesta llei neix per fer possible la innovació, la resiliència, la capacitat de resposta, l'anticipació ecològica i la democratització dels serveis públics de quilòmetre zero. Perquè, quan la Generalitat o l'Estat miren cap a una altra banda, són els ajuntaments que aguanten el fil de la cohesió social i posen cara i solució als problemes quotidians.

En sisè lloc, un compromís obert, un full en blanc a construir. No venim aquí a imposar un model tancat, sinó a obrir una ponència i un procés realment col·lectiu. El text que avui proposem és deliberadament obert, pensat perquè totes les veus municipals, totes les sensibilitats i totes les propostes puguin millorar-lo. Fer aquesta llei no és qüestió d'hegemonia partidista, sinó d'ambició col·lectiva i de respecte pel treball fet durant dècades pel municipalisme català.

Ara bé, rebutjar la tramitació és negar el país real. No ens sorprèn que l'extrema dreta no vulgui permetre que aquesta llei es debati; però el que fan és negar el dret dels ajuntaments a ser escoltats, és negar el país real, és negar la veu de la ciutadania organitzada. No permetrem que el negacionisme fiscal disfressat de patriotisme condemni el nostre país a la dependència i el desequilibri.

Acabo. No podem deixar passar aquesta oportunitat. Si la democràcia té sentit és perquè té arrels, perquè els drets s'exerceixen al barri, a la plaça, al poble, al districte. Si la transformació ecològica i social és possible és perquè tenim governs locals que s'hi deixen la pell, que innoven i que defensen el bé comú, per sobre de qualsevol lògica clientelar. Aquesta llei vol ser l'escut i l'impuls definitiu d'aquest paper de l'avantguarda municipalista. El que votem avui no és una llei més ni un text tancat: és la voluntat de posar les institucions al servei d'aquest país real, d'afrontar el segle XXI amb municipis forts, autònoms i innovadors, de començar

des d'avui a construir una arquitectura de justícia territorial, corresponsabilitat i drets.

Aquesta és la nostra aposta, no resignar-nos a gestionar les engrunes, sinó a escriure col·lectivament la pàgina d'una nova etapa del municipalisme català. Fem història, però fem-la amb tothom, des de la base, des de la pluralitat i des del cor del país: el món local.

Salut i bon treball.

El president

Gràcies, senyor diputat. I tot seguit, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula, per un temps màxim de set minuts, el diputat senyor Joan Garriga i Doménech.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, president. Bon dia, senyors diputats. Bien, desde VOX presentamos una enmienda a la totalidad a esta proposición de ley por considerarla vacía de contenido real y porque de hecho ya fue rechazada en la anterior legislatura, y porque es un brindis al sol; con apariencia atractiva, ¿no?, el título suena bien, pero sin efectos prácticos y sin ninguna concreción normativa.

¿Por qué? Pues primero porque existe una enumeración de principios generales sin ningún valor normativo, que van del artículo 2 al artículo 9, que se limitan a definir principios tales como la autonomía local o la tutela de la Generalitat, pero generando una gran ambigüedad y, por supuesto, generando conflictos jurídicos. Segundo, porque plantea, por ejemplo, un fondo de participación de las entidades locales, pero, claro, se anuncia su creación sin detallar nada, o sea, el funcionamiento, los criterios o las garantías de financiación; nada de nada en concreción. Y tercero, porque supone la derogación parcial de normativa vigente sin plantear alternativas, como son, por ejemplo, la ley municipal de régimen local o la ley de finanzas locales, pero, como digo, sin ofrecer ninguna alternativa clara ni viable.

La alternativa de VOX es clara: es la apuesta real por el municipalismo. Defendemos un modelo de estado centrado en los ayuntamientos como administración más cercana a los ciudadanos, que está más cerca, donde se puedan gestionar todo, y, evidentemente, con normas comunes que emanen del Congreso de los Diputados.

Desde VOX apostamos por una buena financiación municipal, justa y garantista. Segundo, por la simplificación administrativa, creando una ventanilla municipal única donde, desde el municipio más pequeño al más grande, puedas gestionar toda tu relación con la Administración pública. Pues un alta de autónomos; una preinscripción escolar; cualquier petición de ayuda social; cualquier relación con la Administración, presentar cualquier impuesto, porque eso es la Administración más cercana y no esas administraciones que son burocráticas y centralistas.

Y, por supuesto, estableciendo medidas, también apostamos nosotros, que reduzcan la burocracia y eliminen duplicidades. Tenemos un plan apasionante que es la creación de una única base de datos nacional. O sea, es absurdo que, por ejemplo, para renovar un carné de familia numerosa, pues te pidan: «Apórteme usted el certificado nacimiento, el libro de familia...», oiga, usted ya lo tiene – usted ya lo tiene –, ¿por qué me hace..., pedir algo que la Administración ya tiene?

Nosotros planteamos este tema, ¿no?, una base de datos nacional donde la Administración tenga todo lo relacionado con tu persona, que le pueda pedir a otra administración lo que ya tiene para que tu no tengas que ir a distintas ventanillas a pedir documentación, por ejemplo, como he dicho, para renovar un carné de familia numerosa.

Apostamos también por el silencio administrativo positivo como norma en las relaciones entre la Administración y los ciudadanos; es un auténtico escándalo los silencios de la Administración. Por eso, en defensa del ciudadano, hay que abogar por el silencio positivo.

Por ejemplo, cuando se alarga una licencia de actividad municipal para poder abrir un negocio por culpa del silencio de los municipios. Pues que sea positivo, así la Administración se pondrá las pilas, y, por supuesto, impulsar hoy en día el uso de la inteligencia artificial para agilizar y simplificar la Administración pública.

Y sí, a veces, desde aquí, desde este *faristol* que llaman, nos señala, dice: «Ustedes se quieren cargar el sistema autonómico.» Sí, les damos la razón; desde VOX rechazamos el sistema autonómico, que impide una gestión eficiente y directa de los servicios públicos por parte de los municipios. Basta ya; basta ya de diecisiete autonomías, que son estructuras artificiales, burocráticas, que generan desigualdad y división, y que, por supuesto, son carísimas. (*Alguns aplaudiments.*) Hagamos la verdadera descentralización administrativa y empoderemos a los municipios.

Y el compromiso de VOX, mientras no cambiemos el modelo de Estado, es seguir trabajando por ese municipalismo, defendiendo a los ciudadanos; por ejemplo, trabajando para reducir el gasto público, bajando impuestos y tasas municipales, reforzando la seguridad y negar, por ejemplo, el empadronamiento a los inmigrantes ilegales. Y defender; defender los servicios sociales cercanos –de la Administración más cercana–, que son municipales, con perspectiva de familia y prioridad nacional.

En conclusión, desde VOX rechazamos esta ley porque no concreta, no aclara, no está trabajada, no garantiza la financiación adecuada de los municipios. Consideramos que es una oportunidad perdida para fortalecer el municipalismo y soltar lastre del sistema autonómico, y seguiremos trabajando para devolver a los ayuntamientos el control total de la gestión pública cotidiana, con una administración más cercana, sencilla y útil para los ciudadanos.

Muchas gracias.

El president

A continuació, els grups parlamentaris que no han presentat esmena a la totalitat poden fixar la seva posició, i, en primer terme, per fer-ho, i en nom del Grup Parlamentari de Junts té la paraula la diputada senyora Maria Àngels Planas i Crous.

M. Àngels Planas i Crous

Bé, moltes gràcies, president. Molt bon dia a tothom, consellers, conselleres, diputats, diputades... Avui tornem a parlar del finançament local, i ho fem perquè, una vegada més, els Comuns han registrat una proposició de llei d'aquesta qüestió.

Ens resulta estrany, doncs, que ho facin des de l'oposició al Parlament de Catalunya quan governen a l'Estat; són els corresponents de la situació d'infrafinançament en què es troben els ajuntaments del nostre país, i, a més, els Comuns són els socis de la legislatura del PSC a Catalunya. Tenen el poder, però s'entesten a actuar com si no tinguessin cap capacitat ni cap influència en la presa de decisions en cap dels dos governs; en definitiva, com si la cosa no anés amb ells. I és del tot també incomprensible que tenint accés als mecanismes per fer-ho, no hagin fet res –absolutament res– per tirar endavant una llei que fa anys que hauria d'estar aprovada.

De fet, al febrer del 2024, Junts varen votar a favor d'una esmena a la totalitat, confiant en el compromís anunciat per la consellera d'Esquerra Republicana, la consellera Vilagrà, que deia que a finals del 2023 tindríem un esborrany de la futura llei de governs i de finançaments locals; un compromís que mai es va complir, ni aleshores ni ara, amb aquest tripartit encobert tampoc s'ha complert, ja que es manté la mateixa inacció.

I, mentrestant, el Govern què fa? Doncs res; cap proposta del Govern, cap voluntat de liderar un tema tan clau com és aquest. De fet, si el Govern ha de buscar complicitats per parlar de finançament local, el primer grup que ho hauria de fer és amb Junts.

Som el partit amb més alcaldies del país, amb més presència arreu de tot el territori i amb un compromís municipalista gravat a l'ADN. Des de Junts ja fa anys que denunciem el dèficit estructural de finançament que pateixen els nostres ajunta-

ments. Per això defensem una llei pròpia de governs, de finances locals a Catalunya, una llei consensuada amb el món municipal, i que reguli les competències, l'organització i, sobretot, el finançament, perquè el que està en joc és la capacitat de resposta de l'Administració més propera al ciutadà.

Avui, els ajuntaments continuen regint-se per la llei del 1988 d'hisendes locals, una llei caduca, amb una reforma –que sí que és veritat que va haver-hi una reforma– l'any 2002, però que no respon als reptes actuals. Els ajuntaments tenen un paper clau en l'estat del benestar, assumint responsabilitats en serveis socials, en educació o en ocupació, entre altres, però ho fan amb uns recursos que són insuficients i amb una autonomia fiscal molt limitada i que té conseqüències: més serveis, menys eines per garantir-los.

El ciutadà no entén de competències, el que vol són solucions, i la porta on truca és la de l'ajuntament, però sovint darrere d'aquesta porta hi ha un govern local amb les mans lligades. Depenem de les transferències de l'Estat. Els tributs locals, tot i ser municipals, estan regulats per una altra administració i quan aquesta Administració reforma, sense demanar parer a ningú, com va passar amb la plusvàlua, els ajuntaments pateixen les pèrdues dels ingressos sense cap contrapartida a canvi. Recordem també l'LRSAL, la llei aquella del 2013 que venia a ser temporal: encara avui limita l'autonomia dels nostres consistoris. I per acabar-ho d'adobar, l'Estat pren decisions que impacten als pressupostos locals, com l'increment salarial; estem d'acord amb l'increment salarial dels treballadors públics, però no hi ha cap mena de diàleg ni tampoc compensació en els ajuntaments, i tot i això, han estat els ajuntaments els que més han contribuït a la reducció del deute públic.

Per tant, ens cal un canvi de model, cal donar als governs locals més capacitat per decidir els seus ingressos i cal fer-ho ja, perquè les necessitats socials no poden esperar. Ara bé, no hi ha una solució definitiva mentre continuem depenent de l'Estat espanyol. Només amb la independència podrem invertir aquests 22.000 milions d'euros anuals de dèficit fiscal en reforçar els nostres ajuntaments i els nostres serveis públics. L'estat del benestar comença en els municipis i nosaltres, des de Junts, no deixarem mai de defensar-los.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Lluïsa Llop i Fernàndez.

Lluïsa Llop Fernàndez

Gràcies, president. Bon dia de nou, diputades, diputats, conselleres, consellers... Avui tenim una mica de sensació de *déjà-vu* des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana davant d'aquesta proposició de llei que ens presenten des del Grup dels Comuns i que ja vam debatre ara fa una mica més d'un any. Avui fem el mateix debat que vam tenir en aquell moment i avui, diputat Mijoler, li he de dir que la seva molt bona exposició, com no podia ser..., venint d'una persona que ha ostentat una alcaldia durant molt de temps i que, per tant, coneix perfectament els problemes del món local, m'ha recordat molt la que va fer el company Joan Carles Gallego en aquell moment. Al final només m'ha faltat que tragués la poesia amb la que sempre ens acabava les intervencions i que ens ho poguéssim demostrar, però he tingut una mica de *déjà-vu*.

En tot cas, per part d'Esquerra Republicana és necessària una llei de finançament local? Doncs sí, sense cap mena de dubte. És necessària una llei de finançament local. Molts dels que avui som aquí hem tingut o tenim responsabilitats en el món local. Hem sigut alcaldes, alcaldesses, regidors, regidores. I tots i cadascun de nosaltres, siguem del color que siguem, respondrem que sí a aquesta necessitat imperiosa d'una llei de finançament local perquè tots som conscients de la precarietat econòmica que pateix el món local, les seves finances; més agreujades, a més, «si cap», pel

fet que som la primera administració davant la qual els nostres veïns i veïnes venen a reclamar-nos qualsevol sol·licitud d'ajuda davant de les dificultats que puguin sorgir en mil i un aspectes, especialment les dificultats econòmiques i les dificultats socials.

Les entitats locals, per tant, som les que resollem totes les problemàtiques que ens plantegen, malgrat segurament no tenir els recursos, però posant-hi molt bona voluntat, molta imaginació i tota la necessitat de resoldre allò que t'estan plantejant en primera línia. Per tant, és necessària una llei de finances locals? Sí, sense cap mena de dubte. Ara, tots sabem que aquesta proposta de llei que avui tenim sobre la taula és una proposta que no ve a resoldre aquesta mancança, i vostè també ho deia una mica entre línies quan parlava de que estem davant d'un full en blanc. És un full de voluntats, però no és en absolut una solució concreta en aquest problema de finances locals. Aquest text, al nostre parer, té moltíssimes mancances i marcaré les més importants per part nostra.

En primer lloc, ho dèiem i ho continuem dient: aquesta llei de finances locals ha d'anar acompanyada d'una llei de governs locals en paral·lel, perquè és imprescindible saber quins diners tenen els municipis, evidentment, els ens locals, però també és necessari què hem de fer i quines competències tenim, i hem de saber quines competències tenim, evidentment, donant l'autonomia local que han de tenir els diferents ens, però sobretot tenint unes regles clares i sabent què hem de fer i què no hem de fer. Tots els municipis estem cansats que cada vegada que s'aprova una llei el que ens acaba passant és que en aquella llei que ve de l'Estat o que ve de la Generalitat de Catalunya, d'aquesta casa, sempre acostuma a haver-hi alguna cosa que un ajuntament ha de fer, que una EMD ha de fer, que un ens local ha de fer i que va a càrrec de l'ens local sense el finançament acompanyat. Per tant, ens sembla imprescindible acompanyar-ho d'aquesta llei de governs locals.

De la mateixa manera, ens sembla important posar sobre la taula un problema que acompanya el finançament local, i és el finançament del país. Tenim un país amb un infrafinançament que depèn de quan el xifrem entre els 16.000 milions i els 21.000 milions, entre un vuit i un deu per cent del PIB, i això és evident que afecta també el finançament dels ens locals. Perquè si el país no està ben finançat, és evident que la seva translació als ens locals és, evidentment, un problema.

Tercer problema important: bona part de les competències que creiem que s'han de definir no les defineix el país, sinó que venen definides per lleis estatals: llei reguladora d'hisendes locals, però també lleis de sostenibilitat financera, lleis de racionalització que fan que milers, que moltíssims milions estiguin tancats en romanents congelats. Per tant, entenem que tots aquests factors són imprescindibles per poder tenir una bona llei de finances locals; una llei amb tots aquests factors on també demanàriem que amb la seva capacitat d'influència com a part del Govern de Madrid acompanyessin a poder tenir aquest finançament singular que, per exemple, doncs començaria a resoldre coses.

En tot cas, també hi han punts, eh?, d'aquest text que entenem que són una bona opció, com començar a parlar del reconeixement de la suficiència financera, com és una participació en tributs de l'Estat i aquest fons de participació que no està definit però que creiem que és una bona iniciativa, parlar de principis d'equitat i d'anivellament, clàusules de garantia... Per tant, també hi han elements positius. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I seguint –i acabo, president– en la línia del que vostè deia de prendre'ns-ho com un full en blanc, com posar-nos a treballar, perquè sí que compartim l'absoluta necessitat d'una llei de finançament local, des d'Esquerra Republicana els acompanyarem en la tramitació d'aquest projecte de llei, i entenem que és una solució per als nostres municipis.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Manuel Reyes López.

Manuel Reyes López

Gracias, presidente. *Consellers, conselleres*, diputados, diputadas... Hoy debatimos una proposición de ley que hace muchísimos años que se debería haber traído al Parlament de Catalunya y se debería haber aprobado, que es una ley para poder dotar de recursos económicos a los ayuntamientos. A esos ayuntamientos que es la administración más cercana, que es la que está en el día a día de la ciudadanía y es la que mayoritariamente acaba solucionando de manera eficaz y rápida los problemas que tiene la gente de los municipios de Cataluña y del resto de España.

Desde el Partido Popular lo venimos reclamando, no solo en el ámbito autonómico, también lo hemos hecho en el ámbito nacional. Lo importante y necesario es que se dote a los ayuntamientos de toda España de esos recursos que tanto necesitan. Pero parece que, por ahora, el Gobierno de España y el señor Pedro Sánchez están más preocupados de sus problemas domésticos que no del mundo local. Le pedimos que se deje de preocupar de esos problemas domésticos, porque ya se preocupan otros de esos temas, ¿no?

Por tanto, si volvemos también aquí al ámbito de Cataluña, reclamar recursos para Cataluña no es simplemente reclamar recursos per la Generalitat de Catalunya: es reclamar recursos para 947 municipios que forman parte de esta comunidad autónoma. Y no veo que la bancada independentista, habitualmente reclamando más y más recursos para la Generalitat de Catalunya, lo haga para pedir más recursos para aquellos que realmente están haciendo un gran trabajo por Cataluña, que son los ayuntamientos. De hecho, el Estado y la Generalitat de Catalunya y las comunidades autónomas agrupan el ochenta y ocho por ciento de los recursos de todo el país, y los ayuntamientos, apenas un simple doce por ciento. Los ayuntamientos asumen muchas competencias, competencias que ocupan o deberían ocupar a otros y que, al final, lo acaban pagando los ciudadanos y los vecinos.

Es el caso, por ejemplo, de la seguridad ciudadana. Podemos hablar, por ejemplo, de cómo, cuando se retiró la Policía Nacional de Cataluña y se desplegaron los Mossos d'Esquadra, el Ministerio del Interior ha pagado y sigue pagando el cien por cien del sueldo base de los Mossos d'Esquadra, cuando los Mossos d'Esquadra no tienen efectivos suficientes y son los ayuntamientos a través de las policías locales los que están realizando una gran parte de las tareas de seguridad ciudadana. Por tanto, si el Ministerio del Interior paga el sueldo de los Mossos d'Esquadra, ¿por qué no paga también el sueldo de los policías locales que están haciendo actividades de seguridad ciudadana?

O podríamos hablar también el caso de las *escoles bressol*. Cuando hay otras comunidades autónomas, como es el caso de Galicia, La Rioja o la Comunidad Valenciana, donde la educación entre cero y tres es gratuita, aquí en Cataluña todavía no lo es, ni gratuita ni universal. Es cierto que se está trabajando en el I2, supuestamente gratuito –gratis, pero no universal. ¿Gratis?, cuando además lo están financiando los ayuntamientos... Si queremos realmente tener políticas a favor de la natalidad hacen falta más recursos y hace falta que, en Cataluña, miles y miles de familias que solicitan una plaza en una *escola bressol* tengan esos recursos, tengan esas plazas y que, por tanto, puedan ir a una educación gratuita y universal en Cataluña. Pero eso no está sucediendo. Son los ayuntamientos quienes están pagando gran parte de la factura que realmente cuesta ese servicio, y las familias también, con esas aportaciones.

Podríamos también hablar del ámbito deportivo. Lo vemos en la Comisión de Deportes cada mes aquí en el Parlament de Catalunya: cuántos equipamientos tenemos mal dotados, qué problemas tenemos en los vestuarios, en los pabellones, en

los campos deportivos. Hacen falta más recursos. ¿Y quién los está poniendo? Los están poniendo los ayuntamientos. Aquí, habitualmente, unos y otros hablan de las selecciones catalanas, pero a nosotros nos gusta hablar, desde el Partido Popular, de deportistas de bandera y de equipamientos de primera, cosa que aquí no se está haciendo en el Parlament de Catalunya. (*Aplaudiments.*) Equipamientos de primera, y para eso hacen falta recursos, recursos que los tiene que dotar precisamente la Administración autonómica y que lo están sufriendo los ayuntamientos.

Podríamos hablar de otros servicios: en el ámbito sanitario, en el ámbito cultural o en el ámbito también del transporte. El transporte público aquí en Cataluña, especialmente en el área metropolitana, el más caro de España y probablemente el más caro de Europa, donde además son los ayuntamientos..., tienen que hacer más y más aportaciones. Es un tema que queda por resolver. O en el ámbito de los servicios sociales, cuántas y cuántas personas van a los ayuntamientos pidiendo ayuda para poder atender a sus personas mayores. ¿Y qué se encuentran? Que, para poder determinar el grado de dependencia, la Administración autonómica tarda meses, meses y meses. Esas ayudas no llegan, y, cuando llegan, muchas veces llegan tarde y la persona no la puede cobrar. Son los ayuntamientos quienes están dando esos recursos, son los ayuntamientos los que dan la cara. Y, por tanto, es más necesaria que nunca una ley de financiación local que ponga esos recursos a la Administración que realmente lo está ejerciendo, que es la Administración local.

Por eso, desde el Partido Popular..., probablemente hay muchos artículos que no compartimos de la propuesta que hoy nos traen los Comunes pero creemos que es necesario abrir el debate, que podamos poner sobre la mesa cada uno nuestras propuestas. «Abrir el debate» no significa, desde el punto de vista del Partido Popular, subir los impuestos. Si con la propuesta que nos traen hoy lo que quieren es subir los impuestos y la presión fiscal en Cataluña no van a encontrar al Partido Popular. El Partido Popular estará en la rebaja de impuestos, el Partido Popular estará en un mejor reparto de los recursos entre la Administración autonómica, la estatal y los ayuntamientos, y, por tanto, ahí sí que nos van a encontrar.

Y, señores de Junts –y acabo–, el partido que más alcaldías tiene de nuestro país no es Junts: es el Partido Popular, con 3.200 alcaldías.

Muchas gracias.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Maria Pilar Castillejo Medina.

Maria Pilar Castillejo Medina

Sí; bon dia, diputats, diputades. És evident que els municipis catalans, els nostres ajuntaments tenen problemes de finançament i és evident que cal un canvi. El que també pensem és que d'aquesta proposició de llei no vindrà el canvi necessari, entre altres coses perquè obvia aquest desequilibri financer, aquest desequilibri entre l'Estat i Catalunya. No parla de l'elefant que tenim a la sala i, per tant, és una mancança greu a l'hora d'analitzar el que ens passa en els nostres municipis.

Els municipis de Catalunya, comparats amb els de la resta de l'Estat, tenen un finançament molt injust, que es basa també en una llei caduca i que, com hem dit, és necessari que modifiquem. La mitjana de diners que rebem els ajuntaments catalans és d'uns 473 euros per habitant, molt inferior al que es rep en altres parts de l'Estat: a l'Aragó, 796; a Extremadura, 678. I aquesta desigualtat..., no és que estiguem parlant només de temes comptables, a més a més, hi ha un nivell de vida molt més elevat a Catalunya, que acaba afectant els serveis que podem donar des dels municipis catalans cap als nostres veïns i veïnes. Ja ho heu dit tots, no?, l'ajuntament és la primera porta a la que venen a trucar, donem serveis essencials..., doncs sí, a més a més, rebem menys diners de part de l'Estat i tenim un cost de vida més elevat, els serveis que podrem donar..., doncs és diferent.

A més a més, a això cal sumar una altra limitació jo crec que molt important, que és que, d'aquests recursos que arriben, no tenim la capacitat des dels ajuntaments de decidir en què els gastem i en què no. Hem d'esperar a que l'Estat aprovi les seves mesures d'acompanyament dels pressupostos per acabar de decidir quines inversions o no es poden fer als ajuntaments, si són financerament sostenibles o no, si podem destinar els estalvis a despesa social corrent o no, si es poden destinar recursos econòmics a contractar el personal que es jubila o tampoc no es pot fer. Però sí que ens obliguen, això sí, a contribuir a eixugar el deute de l'Estat, a assumir les modificacions en les plusvàlues que afecten de manera important els ingressos municipals, però, tot això, sense comptar amb la nostra decisió. En definitiva, des dels despatxos de Madrid es decideixen les prioritats d'inversió als nostres barris i pobles, però amb una intenció clara de relegar els governs municipals a ser gestors d'aquestes polítiques que es defineixen a quilòmetres de distància. Però tot això s'obvia en aquesta proposició de llei, en què només estem mirant cap aquí dintre. I és en aquest context que s'emmarca aquest debat d'avui, no?

Sí que veiem que el text dels Comuns presenta alguns elements positius: aquest reconeixement que hem dit des del principi de la necessitat d'un nou model, la creació d'un fons de cooperació local que pot ajudar a acabar amb aquests desequilibris, la definició de criteris propis de distribució. Hi ha un desequilibri també territorial, no?, dintre de Catalunya. Per exemple, si comparem el pressupost municipal d'Ascó amb el de Badia del Vallès, veurem que Ascó pot gastar-se 11.300 euros per habitant i dia, mentre que Badia del Vallès, 1.083 euros per habitant i dia. No pot ser que depengui, no?, de posar una central nuclear al teu territori –quan t'hi cap–, que puguis asfaltar els teus carrers o que puguis posar jardineres a les teves places o que puguis tenir un espai físic adequat per a la vida dels teus veïns i veïnes. Per tant, és evident que cal aquest equilibri dintre del territori.

Però aquesta proposta parteix d'aquest marc estrictament autonomista i no qüestiona en cap moment aquesta estructura fiscal de l'Estat ni la manca de sobirania financera de Catalunya. Estem immersos en aquest debat sobre el finançament singular que el Govern de la Generalitat està negociant, però que això no ho tingui en compte en cap moment o bé és un exercici d'escepticisme, que no creu que aquesta reforma fiscal es produirà mai, o bé és una renúncia d'entrada, no? En tot cas, nosaltres considerem que és una absència greu i que reflecteix una manca d'ambició política i nacional.

Nosaltres creiem que el poble de Catalunya té dret a decidir sobre els seus propis recursos. La democràcia real comença per aquí, per aquesta capacitat de recaptar, de gestionar, de redistribuir tot allò que generem. I aquest dret com a nació no pot estar condicionat per pactes o transferències que ens arriben tard, que ens arriben malament, que ens arriben a mitges. Creiem, i és evident, que només amb la independència podrem construir aquesta hisenda pròpia plena, una eina de justícia territorial i de redistribució que respongui a les necessitats reals del país i dels nostres municipis. I és a partir d'aquí, d'aquesta independència, d'aquesta sobirania dels nostres municipis, de la nostra nació, que podrem tenir un sistema just, per als nostres municipis, de finançament.

Nosaltres, des de l'oposició, sí que contribuirem a crear aquesta llei, que sigui prou ambiciosa, que ajudi a tots aquests elements que creiem que calen. Però també pensem que potser és una llei que hauríem de guardar en un calaix fins que tinguem la clau de la caixa, fins que puguem decidir sobiranament què és el que farem amb els diners del poble de Catalunya. I, per tant, sí, fem-la, fem una llei ambiciosa, i veurem com la podem aplicar quan tinguem la clau de la caixa i puguem decidir des d'aquí què fem amb els nostres diners.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Pretendre derogar una llei de 306 articles i substituir-la per una de només dinou, la meitat dels quals de caire absolutament generalista, evidencia la inconsciència política de l'extrema esquerra i el seu tarannà de l'esforç mínim. És evident que cal millorar el finançament de l'Administració municipal, que els ajuntaments estem infrafinançats i que no podem desenvolupar amb normalitat i eficiència les competències i obligacions assignades, però no és pas menys cert que la seva proposta amaga, via creació d'un consorci cadastral, la clara intenció de revisar el valor dels immobles amb la consegüent puja generalitzada d'impostos que això comportaria. Hi ha ajuntaments, com el de Ripoll, que fan un esforç important per congelar impostos i no augmentar més la pressió fiscal dels vilatans, i hi ha partits com el seu que batallen per continuar escanyant la població civil i obligar-la a pagar la factura d'unes polítiques socials i immigratòries que es perfilen ruïnoses a tots nivells.

Aliança Catalana no donarà suport a cap de les seves propostes econòmiques, perquè allò que vostès toquen automàticament es transforma en dèficit i pèrdues. Així ho acredita el balanç publicat el novembre de 2024, on la seva formació va registrar pèrdues aproximades de 778.000 euros, tot i les sucoses aportacions públiques que reben d'ençà del 2015. I vostès ens volen ensenyar a sanejar les finances municipals? De debò? Sembla de per riure.

En la seva proposició de llei diuen que cal lluitar davant el repte demogràfic. La demografia que vostès i d'altres ineptes han fet mutar a còpia de pasteres i regularitzacions massives no és un repte a abordar, és un problema a resoldre. Prou d'obligar els ajuntaments a empadronar fraudulentament immigrants il·legals, prou d'obrir-los les portes als serveis públics sense contribució prèvia; ja veuran com es conté la despesa i milloren immediatament els balanços.

Si no assumim aquesta càrrega i les administracions públiques eliminen despeses supèrflues, com subvencions per comprar la premsa o aportacions públiques a grups polítics, si aprimem els organismes de l'Administració i erradiquem els observatoris i guinguetes vàries, segur que aconseguim millorar el pressupost sense trasbalsar el contribuent ni atracar-lo a mà armada.

L'infrafinançament, el municipal i el nacional, no es resol apujant impostos; es resol redimensionant l'Administració, abolint privilegis polítics, erradicant prestacions indegudes, fiscalitzant l'ús dels serveis públics i controlant com Déu mana les fronteres. I vostès són partidaris d'exactament el contrari, la seva fórmula no saneja les arques públiques, les eixuga.

Apliquin aquesta proposició a la ruïnosa situació de la seva formació política i, si aconseguixen revertir els números vermells, tornin, que, incrèduls i expectants, potser rellegirem la seva proposta sense que se'ns escapi el riure.

El president

I finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Ivana Martínez Valverde.

Ivana Martínez Valverde

Gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats, diputades, secretari de Guberns Locals, Xavi Amor, avui debatem una proposició de llei que el nostre grup valora positivament; es tracta de donar resposta a una assignatura pendent que arrosseguem des de fa massa anys: dotar Catalunya d'un sistema propi de finançament local, coherent amb la nostra realitat institucional i alineat amb el nostre mandat de l'Estatut.

Des del nostre grup parlamentari defensem que la llei de finances locals sigui una eina per millorar la vida de tots els ciutadans i ciutadanes. I sí, potser no seria la llei que haguéssim fet nosaltres, probablement no serà la mateixa llei que sortirà després de tot el debat, però com a mínim els senyors de Comuns han treballat més que el grup de Junts en els últims quinze anys que han estat governant. *(Aplaudiments.)* L'important és treballar.

I de què parlem? Parlem de reforçar l'autonomia local, de la suficiència financera i la justícia territorial. Ho hem de tenir molt clar: els municipis són la columna vertebral del país; són, com s'ha dit diverses vegades avui aquí, la porta a la que truca la ciutadania, i massa sovint assumeixen responsabilitats que no han estat reconegudes ni compensades. Els municipis d'avui gestionen serveis complexos i responen a emergències globals; ho vam veure a la pandèmia, amb el canvi climàtic o a totes les crisis socials. S'ha de reconèixer aquesta realitat i se'ls ha de dotar d'eines per fer-hi front amb garanties.

Aquesta llei haurà de donar resposta a aquesta situació amb una normativa sòlida i fonamentada. Hem de posar el focus en valors essencials: l'eficiència, l'equitat, la subsidiarietat, la diferenciació i la lleialtat institucional. Des de la nostra perspectiva, qualsevol reforma del finançament local ha de complir tres condicions: suficiència real i progressiva, autonomia política i financera i equitat territorial. Aquesta proposta va en la direcció correcta, però, com també hem dit, requerirà d'una memòria econòmica i realista, i lo més important de tot, senyors i senyores: un acord amb el món local; si no, quedarà una llei de bones intencions però sense aquesta capacitat transformadora que necessitem.

També vull posar en relleu la feina feta per aquest Govern, amb el lideratge al capdavant del Departament de Presidència del molt honorable conseller Albert Dalmau. Aquest ja ha començat a dotar els municipis d'aquesta suficiència financera, amb un fons extraordinari de 23 milions d'euros, consensuats amb la Federació i l'Associació de Municipis, i aquesta aportació extra suposarà un increment del vint per cent del finançament que van rebre l'any 2023 els quaranta-un consells comarcals i el Consell de l'Aran. Tampoc li ha calgut una llei de finances locals per doblar de 250 milions d'euros a 500 milions d'euros el PUOSC. La política no només són intencions; són accions.

I també volia contestar al diputat del PP, no?, quan parla de les instal·lacions esportives. Doncs ahir, justament, l'honorable conseller Álvarez va anunciar un total de 200 milions d'euros en inversions.

Aquesta llei no pot ser un marc legal, ha de ser una oportunitat d'enfortir el model de país que volem, un país amb administracions locals solvents, apoderades i reconegudes, capaces de fer front als reptes socials, ambientals i demogràfics que tenim al davant.

Per tot això, tot el que he dit abans, des del nostre grup donem suport a aquesta proposició de llei, ens la creiem, i per això també està als acords d'investidura amb el Grup de Comuns. Demanem que el seu desenvolupament sigui curós amb les necessitats reals. Per això abans parlava d'aquest consens amb el món local. El món local ha de ser protagonista del sistema institucional basat en la col·laboració, la transparència i la justícia fiscal. Se'ns gira molta feina. Una feina que hem de fer amb molt de consens. Jo crec que ningú ho entendria d'una altra forma.

Finalment, voldria destacar la importància de reforçar aquesta lleialtat institucional. Ho diu la proposta i és clau: l'autonomia local només serà efectiva si l'Estat, la Generalitat i els ens locals treballen com a aliats. El debat sobre el finançament local no és només un debat tècnic o jurídic; és un debat de democràcia real i de qualitat institucional. Si realment volem municipis forts i una ciutadania protegida, caldrà anar més enllà d'aquesta llei i fer un pas endavant amb una reforma integral, amb recursos i claredat competencial. Només així farem una Catalunya possible amb municipis que siguin veritablement motors de progrés, de benestar i de democràcia.

Gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, doncs, procedirem a la votació de l'esmena a la totalitat, de retorn de la proposició de llei, presentada pel Grup Parlamentari de VOX.

S'inicia la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 118 vots en contra, 11 vots a favor i 2 abstencions.

Atès que l'esmena a la totalitat ha estat rebutjada, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Proposició de llei de mesures urgents de protecció de la seguretat climàtica (debat de totalitat)

202-00027/15

El quart punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat presentades a la proposició de llei de mesures urgents de protecció de la seguretat climàtica.

En primer lloc, d'acord amb l'article 116.2 del Reglament, intervindrà el grup parlamentari proponent. Així doncs, per presentar-la té la paraula, en primer lloc, el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, per un temps màxim de set minuts.

Dani Cornellà Detrell

Bon dia, consellera, consellers, diputats i diputades, públic assistent i Joan. Bon dia a tothom i gràcies per acompanyar-nos.

Bé, abans de començar aquesta intervenció, sí que volíem donar el nostre condol a la família de les dos víctimes trobades a la zona del Coscó, a la comarca de la Noguera, i evidentment, com no podria ser d'altra manera, donar, doncs, tot el nostre agraïment a la tasca dels bombers, els ADF, els voluntaris i les voluntàries, els veïns i les veïnes, i a tothom qui ha col·laborat i col·labora en aquest incendi.

Dit això, avui, per desgràcia, és un dia idoni per presentar aquesta proposició de llei de mesures urgents de protecció de la seguretat climàtica. I ho diem amb la certesa que ningú –ningú– pot obviar el canvi que està patint el clima a Catalunya i arreu; només fa falta mirar les temperatures d'avui mateix o dels darrers dies. Saben perfectament que vivim un nou règim climàtic que amenaça la qualitat de vida, els fonaments de l'economia i la nostra pròpia comunitat. Vam veure els efectes de la dana al País Valencià, la sequera persistent de quaranta mesos al nostre país, i l'augment de temperatures que patim any darrere any.

Saben perfectament que aquest mes de juny hem superat el rècord del 2024 i hem arribat ja a una mitjana de +4 graus, i fins i tot en alguns municipis ha arribat a quasi quaranta-tres graus. És a dir, el que a nivell internacional sempre s'ha dit i s'ha negociat i s'ha acordat, que és no superar el grau i mig abans de finals de segle per mantenir un clima favorable a la vida al planeta, l'estem cada dia sobrepasant, i tots els tots els indicis ens diuen que el superarem ben aviat. De fet, si continuem amb l'escenari actual de producció i consum, podem superar, a finals de segle, els +4 graus.

I és evident que quan parlem d'aquestes temperatures mitjanes ho són al planeta i no totes les zones pateixen el mateix augment, perquè el planeta no és uniforme. I ho estem veient, però, per exemple, que aquí, a la Mediterrània, Catalunya és una de les zones més vulnerables. Les temperatures ja s'estan enfilant perillosament, i les previsions són catastròfiques: arribar al 2050 amb +6 graus a la tardor; a la primavera, +5 graus, i a l'estiu, un mínim de +5 graus. Unes temperatures asfixiants.

Per tant, les dades són alarmants i les conseqüències de l'augment de la temperatura són terribles: més de mil morts a Catalunya cada estiu. De fet, aquest any, de l'1 al 28 de juny, ja portem 598 persones mortes a Catalunya, segons el CSIC, i cada dia va augmentant la xifra, per aquest augment de temperatures. Recordin que el pic el vam tenir el 2022, amb 2.911 persones mortes, i per desgràcia aquest any o ens

hi aproximarem o potser, fins i tot, el superarem. Una altra dada importantíssima: el 2024 va morir dotze vegades més gent per calor que per accidents de trànsit: 1.603 *versus* 136.

I deixin-me també que tornem a parlar del foc que s'ha viscut a la Segarra. Un foc que els experts han considerat com a molt complicat, molt difícil i inèdit; amb una columna de fum i cendres de més de quinze quilòmetres, que no s'havia vist mai a Catalunya; amb un pirocúmul que ha superat tota la possibilitat real i capacitat d'extinció. I recordin que aquest foc tan bèstia que estem patint ho està fent en un any que no és de sequera, com els que hem patit els darrers quatre anys. Per tant, vivim una situació alarmant.

Catalunya, amb aquest exemple i molts d'altres, està patint les conseqüències del canvi climàtic. I per entendre tot el que estem exposant, tot el que estem patint, cal tenir clar quines són les causes, i en aquest sentit tenim molts de deures a fer com a país.

Per això avui la CUP defensem aquesta proposició de llei per posar damunt de la taula alternatives i propostes per començar a posar fre a l'explosió d'emissions directes i indirectes. Recordar que a Catalunya, del 1990 al 2024, hem augmentat les emissions un vint-i-cinc per cent, i cal aturar de forma urgent aquesta deriva.

Per això, els presentem aquesta llei i els presentem aquesta llei com a punt d'inici, amb la voluntat d'obrir una negociació amb tots els partits, perquè el clima no es negocia i el benestar i el país estan en joc. Davant del negacionisme climàtic, cal actuar abans no sigui massa tard. Per això, els obrim les portes a aquesta llei, a tramitar-la i fer-la créixer entre tots i totes i que sigui una llei que realment doni resposta a les urgències, a mesures climàtiques de seguretat climàtica d'aquest país.

Saben, perquè aquesta llei fa temps que l'hem presentat, que proposem, per exemple, l'elaboració de la trajectòria amb més quatre graus com a GPS per repensar tots els grans plans estratègics del país. Perquè, com ja han fet altres països com França, el que cal és que comencem a treballar amb aquesta perspectiva de referència per al nostre país. I aquí també proposem fer plans específics de protecció del litoral i dels Pirineus, zones que estan patint molt les conseqüències del canvi climàtic.

També parlem de l'afectació sobre el transport, que, com saben, és el primer emissor de Catalunya, amb prop d'un terç de les emissions, i per això proposem el Tren Futurcat, que es fixa connectar amb ferrocarril totes les capitals de comarca i poblacions de més de vint mil habitants abans del 2033, o fins i tot una moratòria de tramitació de la creació o ampliació d'infraestructures de transport fòssil davant de la situació que vivim, parant les tramitacions d'aeroports, ports, autopistes i carreteres.

I per protegir la gent, rehabilitació energètica dels edificis, un arbre en condicions per habitant el 2030, la nova agència de salut i clima per defensar els grans grups de risc –la gent gran, els nadons, les persones vulnerables–, introduir una fiscalitat ambiental dissuasiva sobre activitats fòssils en funció de les seves enormes emissions.

I moltes altres propostes que estan en aquesta llei i que esperem que la majoria de partits polítics no es posicionin al costat del PP i VOX, al costat de les seves...

El president

Ha d'anar acabant, senyor diputat.

Dani Cornellà Detrell

...esmenes –acabo, president–, al costat d'unes esmenes a la totalitat pròpies del negacionisme climàtic i que es posicionin a favor del costat de la vida, al costat de la seguretat climàtica per als ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, votant en contra d'aquestes esmenes i permetent que aquesta llei es tramiti.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. Hi ha dues esmenes a la totalitat presentades. I per defensar-les, en primera instància, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, la diputada senyora Mónica Lora Cisquer.

Mónica Lora Cisquer

Bé, molt bon dia. Bé, abans de tot, sí que vull deixar clar que les lleis no han d'estar per imposar fanatismes, sinó per resoldre els problemes reals amb solucions tècniques proporcionals i, sobretot, justes.

Avui parlem d'un monstre jurídic amb nom de llei, una proposició de llei pròpia de la Candidatura d'Unitat Popular, que vol imposar, doncs, una visió radical de la societat sota el paraigua d'una suposada seguretat climàtica. Vostès no busquen protegir el medi ambient, sinó transformar el model social i econòmic de la nostra regió, de Catalunya, per via de la imposició.

I sí, nosaltres defensem una esmena a la totalitat, i no pas per caprici, sinó perquè aquesta llei és una aberració jurídica, econòmica i també institucional.

Mirin, ni la comunitat científica és unànime, ni el debat climàtic està tancat. I, de fet, això és una cosa que requereix rigor, requereix prudència i respecte per la ciència i sobretot respecte per tots els científics.

Vostès recolzen tots els seus arguments en els informes de l'IPCC, un organisme que es presenta com a científic, però que tots sabem que té un fort component polític, perquè, a més, no fa investigacions pròpies, sinó que selecciona quins estudis incloure i quins estudis no incloure. De fet, moltes vegades descarta treballs que mostren precisament que el clima pot tenir una variabilitat natural més gran o que posen en dubte l'impacte real de les activitats humanes.

Per tant, fer servir únicament les seves projeccions com a base per fer qualsevol tipus, doncs, de política pública considerem que és un error garrafal, perquè s'està prenent com a veritat absoluta una visió que no és l'única ni necessàriament és la més encertada. I això provoca que es tanqui el debat, deixa fora a molts científics i simplifica en excés un tema que ja de per si és prou complex.

En primer lloc, tant en el preàmbul com a l'articulat, ens trobem que estan impregnats d'un discurs que no busca consensos ni mesures efectives. Ens parlen de justícia climàtica, de transformació ecosocial i reparació històrica, però no expliquen com milloraran la qualitat de l'aire ni com reduiran emissions sense carregar-se i sense destruir l'activitat econòmica de Catalunya. (*Alguns aplaudiments.*)

En segon lloc, en segon lloc, aquesta proposició de llei envaeix competències exclusives de l'Estat, crea un òrgan amb poder sense control, limita infraestructures estatals sense cap base legal i planteja un impost ambiental sense garanties jurídiques ni empara constitucional.

En tercer lloc, ens trobem la creació de la Teracat, que és un autèntic despropòsit, de fet, un generador d'inseguretat jurídica en establir la Teracat com un marc obligatori que ho condicionarà absolutament tot. Ens trobem que condicionarà el transport ferroviari, el seu invent aquest del Tren Futurcat; condicionarà plans territorials; també condicionarà l'urbanisme, l'habitatge, l'agricultura, la ramaderia, l'energia... És que ho condicionarà absolutament tot. I tot basat precisament en aquest escenari tendenciós de l'IPCC. Què pot sortir malament?

Després el punt quart, en l'article 6 ens parlen de promocionar la sobirania alimentària i la producció de proximitat. Clar, nosaltres, des de VOX, des del nostre Grup Parlamentari de VOX, ho diem clar: defensem la pagesia de Catalunya, defensem els productors locals, defensem els productes de proximitat, però no així. (*Alguns aplaudiments.*) I és que vostès..., vostès de debò es creuen que imposant per llei una quota obligatòria del deu per cent de productes de proximitat a les grans superfícies i els supermercats, això realment és ajudar el món rural? De debò s'ho creuen?

I això, de fet..., se'm generen preguntes. Qui compensarà, per exemple, els supermercats si aquest deu per cent, aquesta quota que volen imposar de deu per cent de productes de proximitat no es ven? Qui controlarà tot això? Com es regularà tot això?

Què vull dir amb això? Que per favor, una mica de serietat, perquè necessitem una política seriosa. I el que necessiten els agricultors, els ramaders, és poder seguir produint aquí i poder seguir produint a Catalunya. I per això necessiten acompanyament, necessiten protecció, necessiten que se'ls abaixin els impostos, necessiten protecció enfront de tota aquesta competència deslleial i que s'acabi d'una vegada per totes amb totes aquestes *normatives absurdes* que no fan més que ofegar el món rural i que estan desmantellant cada vegada més el nostre món rural.

Per tant, quan parlem de la terra, quan parlem dels ramaders, quan parlem de l'agricultura, una mica més de serietat, si us plau. (*Alguns aplaudiments.*)

I després, en cinquè lloc, *¿cómo no?*, el festí burocràtic. Volen un comissionat del clima. Volen una secretaria general de planificació ecològica; creació del consell de seguretat climàtica de Catalunya. I tot això, doncs, sense un informe d'impacte, sense memòria econòmica –*¿pa qué, no?*–, sense cap justificació que no sigui la de col·locar gent afí, controlar tota aquesta monstruosa màquina administrativa i, això sí, per tapar el fracàs de les seves polítiques.

I és que això, més que una llei del clima, sembla més una espècie de pla d'ocupació encobert per a comissaris ideològics, no?, una autèntica agència de col·locació per col·locar Ábalos, Koldos i Cerdans de torn. I perdonin, sí, però algú ho havia de dir, perquè per això serveixen aquests tipus de «xiringuitos».

I mirin, per acabar, sí que m'agradaria dir que..., més que res perquè reflexionin, perquè quan una llei es fonamenta en ideologia i en adoctrinament, en lloc de fer-ho en la raó jurídica i en el bé comú, deixa de complir precisament la funció que justifica la seva existència, que és la de protegir drets i garantir la convivència. Perquè quan el legislador converteix el butlletí oficial en un instrument ideològic, no legisla; el que està fent, precisament, és utilitzar el poder per imposar una visió única, menyspreant precisament el pluralisme polític i la realitat social de Catalunya. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Què vull dir amb això? Que quan les lleis perden la seva legitimitat, i ja acabo, no?..., perquè ens trobem que aquestes lleis perden la seva legitimitat, que es transformen en instruments d'imposició ideològica, amb això el que es provoca és que es deteriori la seguretat jurídica, que es fracturi la societat i que es debiliti la convivència.

I el que els prego, si us plau, no només a la Candidatura d'Unitat Popular, sinó al conjunt d'aquest hemicicle: que reflexionin sobre això.

Moltes gràcies.

El president

I, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Gràcies, molt honorable president del Parlament. Consellers, diputats, diputat Cornellà, avui el Partit Popular presentem aquesta esmena a la totalitat per evidenciar el nostre més contundent rebuig a aquesta proposició de llei que vostès presenten, una llei que pretén situar Catalunya com un model de seguretat climàtica però sotmesa en un escenari d'intervencionisme sense precedents. I ho fem sense vacillar, perquè ens hi juguem molt: el futur de la nostra economia i la coherència territorial, la llibertat de gestió de les administracions locals i el benestar de les famílies catalanes.

Primerament, deixin-me que l'hi digui clarament, doncs, aquesta llei és un festival de creació d'aparell institucional, encara més del que tenim, no? Perquè resulta que vostès proposen crear una secretaria general, una nova agència de salut i clima, un consell de seguretat climàtica, un alt comissionat al Parlament, una agència dins l'agència de la subagència. Escolti'm, una completa barbaritat.

Mirin, en lloc de millorar l'Administració, el que aconseguim amb això és multiplicar encara més duplicitats, retallar eficiència i sobre costos innecessaris. I tot això amb diners públics de tots els catalans, que anirien a alimentar càrrecs i estructures d'aquestes que a vostès, a l'extrema esquerra i a l'esquerra, tan els hi agraden, no?

A més, aquesta xifra que parlen vostès també en un article d'aquesta proposició de llei, de revisar *tots* els plans abans del 2026, o sigui quatre o cinc mesos per fer-ho –infraestructures, mobilitat, energia, agricultura, turisme...–, escolti'm, això és una veritable bomba sobre les esques dels ajuntaments, alguns també governats per vostès. Jo no sé els seus alcaldes i els seus regidors que governen què deuen pensar d'aquesta barbaritat que vostès ens porten aquí? I consells comarcals, també. Perquè especialment per als municipis petits, on ja és difícil moltes vegades, doncs, contractar un tècnic i massa sovint depenen d'empreses externes, generant, per tant, costos immorals i derivant recursos que haurien de ser per escoles, o per residus, o per serveis socials..., els haurien de derivar en aquestes propostes que vostès, de manera irresponsable, ens porten avui aquí, no?

En segon lloc, nosaltres defensem que la transició energètica ha de ser justa, però aquesta proposició de vostès imposa una càrrega fiscal absolutament injusta: un impost mínim de cinquanta euros per tona de CO₂ des del gener del 26. Això impactaria directament en sectors claus que per a vostès no són importants però que ho són, i molt, per a la nostra economia catalana, sectors com el del transport, el dels residus, la petroquímica... Tot això, vostès no ho han pensat o, si ho han pensat, doncs, els és igual; evidentment, vostès no pensen en l'economia i en el creixement econòmic de Catalunya.

La llei aquesta també fixa com a horitzó únic un escenari de +4 graus positius per a l'any 2100, amb l'obligació de sotmetre-hi tota la política pública. Per tant, genera la sensació de que es tracta d'un cànon indiscutible, sense reconèixer les diferències que tenim entre les diferents comarques catalanes.

També llegint amb atenció l'article 6, que fa referència a l'agricultura de proximitat i a l'enfocament sobre els plans agraris, doncs, aquí hi ha una deriva absolutament perjudicial, senyor Cornellà. Vostès fan èmfasi en la protecció rural, però sense mesures de compensació, oi? Què més dona!

Obligatorietat també de quotes i etiquetatge únicament ecològic, però sense suport financer ni tècnic per als nostres agricultors i els nostres ramaders. Riscos reals que es penalitzi la indústria alimentària? Doncs, obligant-la a adaptar-se ràpidament i de manera menys competitiva.

I escolti, miri, a nosaltres, el compromís de l'energia solar, que deia en un article, que hi ha fet també referència, el compromís de l'energia solar per a escoles i incloure la crisi climàtica en el currículum educatiu..., doncs això d'entrada podria fins i tot sonar bé, però, clar, això s'ha de fer amb planificació i amb recursos, que vostès això no ho pensen mai, però és que per fer això fan falta diners. I això, a més..., parlen del 2027, però sense pressupost, sense cap recurs, sense garantir el manteniment continuat adequat... Tot això, vostès no ho han pensat.

Miri, aquesta proposició de llei és una declaració mediàtica que es ven com a símbol ecologista però que en realitat no respon ni a la preocupació real ni a la nostra realitat social i econòmica. És una successió de titulars emotius, amb estructura de fum i propòsits, doncs, que col·lapsen les administracions, absolutament.

Nosaltres, doncs, volem deixar molt clar que estem absolutament compromesos amb la protecció del medi ambient i amb la lluita contra el canvi climàtic, com no podia ser d'una altra manera, per molt que vostès intentin vendre no sé quin discurs sobre el Partit Popular. Però, escolti, miri, aquest compromís no pot ser sinònim de dogmatisme ideològic ni d'un atac frontal als nostres sectors productius. Aquesta llei és una llei que penalitza la producció local, que obstaculitza la inversió industrial i que allunya la possibilitat d'una Catalunya productiva, autosuficient i competitiva.

Creiem, nosaltres, en una transició ecològica realista, justa i compatible amb el desenvolupament econòmic català. Nosaltres recolzem aliances amb empreses per

reduir emissions i invertir en solucions netes. Proposem incentius per a pimes que vulguin adaptar-se a normes mediambientals sense costos excessius. Defensem, nosaltres, una política climàtica compatible amb el progrés econòmic. I ens oposem a les lleis com les seves, com la de l'esquerra catalana, que imposen multes, sancions o càrregues inassumibles per a empreses, per a autònoms, per a pimes i, en definitiva, per a la majoria dels catalans.

Moltes gràcies, i prego que tingui en consideració la nostra esmena a la totalitat.

El president

A continuació, per expressar la seva posició, tenen la paraula la resta de grups parlamentaris, per un únic temps de cinc minuts cadascun. I en primer lloc per fer-ho té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat senyor Salvador Vergés i Tejero.

Salvador Vergés i Tejero

Molt bé. Doncs, gràcies, president. Conselleres, conseller, diputades i diputats... La CUP ens presenteu una llei que creiem que està ben treballada; de fet, podria servir de reimpuls de la Llei 16/2017, del canvi climàtic, del president Rull, que era una llei pionera i exemplar que aportava solucions locals a problemes globals. Però trobem a faltar alguns aspectes o n'hi ha d'altres que directament creiem que són inassumibles. I els comentaré.

Les dades d'escalfament global són ja irrefutables, eh? Aquest ha set el primer any, el 2024, en què tot el planeta ha superat els +1,5 graus respecte a l'època preindustrial, que això es considera el límit marcat per l'acord de París perquè el canvi climàtic ja no sigui, diguem-ne, irreconduïble. I el Mediterrani, la conca mediterrània, estem considerats la zona zero d'aquesta qüestió.

El president Rull, en el seu discurs de la Llei 16/2017, ens deia: «Si no ens hi empeny ara la voluntat, ens hi empenyerà més endavant la necessitat.» Doncs sincerament, jo crec que ja som aquí. L'escalfament global està provocat, ho sabem, pels gasos d'efecte hivernacle, i aquests gasos d'efecte hivernacle a nivell de Catalunya..., i en general a Europa, però a Catalunya són, el trenta per cent, deguts a la mobilitat. Per tant, ens hem d'enfocar, hem de fer èmfasi molt en la mobilitat. De fet, la llei ho fa. Estem d'acord amb el que proposa de mallar Catalunya amb un sistema ferroviari, com ja es va inspirar la Mancomunitat; deixant-nos d'excuses d'orografia complicades o de si hi ha demanda, hem de pensar en la demanda que generarem –ens hem emmirallar, en aquest sentit, amb el que va fer Suïssa en el seu dia. Tenir un corredor mediterrani com Déu mana, i no pas el nyap que està executant l'Estat, un estat que considera que els catalans som de segona.

I jo hi afegiria, que no ho diu la llei, resoldre la cadena d'èxit del vehicle elèctric: si els ajuts a la compra del vehicle elèctric fossin realment àgils, la gent compraria vehicles elèctrics, aleshores el que faltaria serien carregadors; si poséssim els carregadors que fan falta, aleshores veuríem que el que ens fa falta és una millor xarxa de distribució, i, si resolguéssim la xarxa de distribució, ens adonaríem que el problema mare, d'on plora la criatura, és que no tenim prou electricitat renovable.

Per tant, hem de fer la transició energètica renovable, i, en aquest sentit benvingut sigui el Plater. Soc una mica escèptic en el sentit de que es pugui acordar comarca per comarca en els terminis que s'han plantejat. Tant de bo, consellera, i parlo independentment dels colors polítics; és una tasca realment complexa.

Estem molt en contra de la primera disposició transitòria, senyor Cornellà, en què diuen: «Queda congelada la creació o ampliació d'aeroports, ports, autopistes i carreteres.» Si al final no hi cabrà ni tan sols l'ampliació de la carretera de la variant de Celrà que vostè tant defensa, eh? Per tant, déu-n'hi-do, amb el seu radicalisme.

El cinc-deu per cent dels gasos d'efecte hivernacle es deuen al primer sector; per tant no l'hem de criminalitzar: és només el cinc-deu per cent. El que hem de fer és ajudar-lo. Estem d'acord amb la proposta que vostès fan de potenciar l'agricultu-

ra ecològica, però amb realisme, eh? Tal com ens diu sempre el gran Francesc Reguant, l'agricultura, necessitem –i la ramaderia– que sigui sostenible per al medi, que sigui suficient per alimentar tota la població, assequible per a qui la compra i viable per a qui la produeix. Jo crec que aquest ha de ser el nostre esperit. D'acord també en potenciar al quilòmetre zero, amb matisos que faríem i no tenim temps...

Pel que fa a la xarxa de reserves forestals de lliure dinàmica natural, jo li diria que el problema principal que tenim al nostre país forestalment és la no gestió, eh?, i això ens provoca efecte esponja amb la sequera, estem veient aquests dies, malauradament, el tema d'incendis, etcètera. Per tant, d'acord amb els boscos madurs, però sempre que siguin, diguem-ne, des d'un punt de vista de concepció molt professional i molt acotada.

I finalment parlaré de la indústria, que representa un tretze per cent dels gasos d'efecte hivernacle. Vostès parlen de decreixement; no hi estem d'acord, nosaltres parlem de desmaterialització. I torno també al discurs del 2017 del president Rull; ell va dir: «Una economia baixa en carboni no és en absolut sinònim de desindustrialització, sinó al contrari, és una oportunitat única de reindustrialització.» Quanta raó que tenia, president.

Molt en contra també de la segona disposició transitòria, que el que fa és parlar d'eliminar la compra de drets extra de contaminació. Això implica que hi hauria subsectors empresarials que directament haurien de tancar i, en canvi, són de primera necessitat i, en canvi, estan fent tot l'esforç per mirar de reduir les seves emissions.

Parla també vostè, en un altre ordre de coses, de que els estudis relacionats amb la formació professional en l'àmbit d'aquesta llei –i en llisten fins a vuit noves especialitats– es puguin fer en totes les capitals de comarca. Estem d'acord que s'ampliï la formació professional, però és una mica utòpic pensar –i a més a més diuen el 2026-2027– que cada capital de comarca podrà fer aquestes vuit especialitats noves. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)*

I la llei –també l'hi han dit des de les Espanyes, ara l'hi dic jo com a company des de Catalunya– proposa: «Ampliar personal tècnic ambiental a les administracions» –i acabo, president– «i crear una agència, una comissió, una secretaria general, un consell i un alt comissionat.» Home, potser el que cal és que optimitzem una mica els departaments, eh?, i els ens que tenim ja a l'Administració.

En definitiva, per tant, una llei interessant sempre que l'esmeni el sentit comú. I això és el que farem des de Junts per Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Per fixar la posició del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Membres del Govern, diputades, diputats, bé, com a lleidatana i colpida pel que està passant a les meues comarques, també voldria fer referència i donar suport a tots els companys, companyes, amics, amigues i ciutadans i ciutadanes d'aquestes comarques.

I avui, defensant aquesta llei i sentint les paraules d'aquest negacionisme que al País Valencià va portar a desmantellar el sistema d'emergències..., i que ara critiquen que es pugui reforçar tot el que és el sistema per estar preparats per a aquest canvi climàtic, que poden continuar dient que no existeix, però no sé quina prova més necessiten, veient les conseqüències que estem vivint de manera totalment explícita, amb fenòmens climàtics cada vegada més extrems, que estan condicionant i que estan fins i tot prenent la vida i la salut a moltes persones.

Aquests fenòmens, que cada vegada són més habituals i persistents..., no només els incendis: les sequeres, temporals extrems, onades de calor, que afecten, a més a

més, i també parlant de la pagesia, collites, estrès hídric dels boscos i ecosistemes que en depenen, incendis forestals, inundacions, etcètera. No sé què més han de veure.

I aquest escenari, a més a més, ja amb informes d'organismes internacionals, que no són «xiringuitos»: amb informes d'organismes internacionals. Està comprovadíssim que cada vegada és més accelerat i greu en determinades regions del planeta, i més concretament el Mediterrani; la nostra zona és una d'elles. Ja ho hem tingut amb dades d'aquest dilluns de l'Observatori Fabra, que va registrar 37,9 graus de temperatura, la temperatura més alta en un mes de juny des del 1914, que és l'any en què es van començar a fer registres manuals.

Per nosaltres, per Esquerra Republicana, és imprescindible que les decisions que es prenen en el marc de les institucions públiques s'orientin a accelerar aquesta transició energètica, a impulsar polítiques de mitigació i adaptació al canvi climàtic i a revertir la pèrdua de biodiversitat.

Ara bé, i estirant el fil del desplegament de polítiques públiques efectives per a adaptar-nos i mitigar aquest canvi, també hem de fer autocrítica. El 27 de juliol, com ara comentava el diputat Vergés, es va aprovar la llei del canvi climàtic al Parlament de Catalunya. Amb aquesta aprovació s'aconseguia disposar d'una regulació robusta, ambiciosa i amb les mesures necessàries encaminades a la mitigació i l'adaptació al canvi climàtic, la definició del model de governança de l'Administració pública amb relació al canvi climàtic i l'establiment d'impostos com a instrument per a actuar contra el canvi climàtic. No obstant això, i des de llavors, el seu desplegament no ha estat completat, i en alguns dels seus preceptes fins i tot s'ha incomplert el mandat del Parlament de Catalunya, en limitar-ne la seva efectivitat. Però és que l'agreujant és que han estat alguns dels mateixos grups parlamentaris d'aquesta cambra, fent valer les seves majories conservadores, garants del capitalisme depredador i contràries a l'interès públic i general, els que han impedit el desplegament de la llei.

Avui el Grup Parlamentari de la CUP porta a debat una nova proposició de llei, però el cert és que un dels instruments més importants de què ja disposem a Catalunya és la Llei 16/2017, del canvi climàtic, que no se n'ha desplegat la totalitat del seu contingut, com dic, amb la diligència necessària que requereix el context que estem vivint. En aquest sentit, nosaltres entenem que és una caixa d'eines en la qual encara queden moltes possibilitats per a instrumentalitzar.

En relació amb el debat d'avui, a Esquerra Republicana ens agrada com pot sonar la música d'aquesta iniciativa, però entenem que s'haurien d'afinar els instruments, bàsicament per a evitar redundàncies innecessàries en el seu contingut i per a evitar també generar més desconcert i frustració en una ciutadania que el que necessita són lleis desplegades i efectives, i no pas més lleis declaratives per desplegar.

Per acabar, resumint el posicionament d'Esquerra Republicana, per una banda, facilitarem, evidentment, la tramitació d'aquesta proposició de llei, amb l'objectiu de generar el debat oportú i incorporar-hi les modificacions necessàries. Però, per altra banda, i sobretot, demanem diligència al Govern i responsabilitat als grups parlamentaris per a desplegar la totalitat del contingut de la llei del canvi climàtic.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per posicionar el Grup Parlamentari Comuns té la paraula el diputat senyor Lluís Mijoler Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Bon dia de nou a totes i a tots. Bé, la setmana passada, mentre alguns debats es centraven en unes qüestions, diguéssim, més conjunturals, la realitat climàtica colpejava a Catalunya amb una cruesa incontestable. Es van registrar vint-i-una morts directament atribuïbles a la calor –vint-i-una–; al mateix temps, les hospitalitzacions per estrès tèrmic van augmentar de manera important.

No parlem de projeccions futures, no parlem d'hipòtesis llunyanes; parlem de vides perdudes i d'un sistema sanitari tensionat. Aquesta situació té avui conseqüències directes, mesurables i tràgiques sobre la salut pública del nostre país i aquesta realitat ha de ser el marc des del qual abordem la nostra responsabilitat i ho fem amb coherència amb el compromís que els Comuns mantenim de manera constant i inequívoca en la lluita contra la crisi climàtica.

No és una posició nova, no és una posició oportunista, i, de fet, en aquest mateix Ple debatrem també la moció que hem presentat sobre el compliment dels objectius climàtics a Catalunya i sobre aquella necessitat imperiosa d'accelerar la reducció d'emissions. Són, per nosaltres, dues cares de la mateixa moneda, la constatació del problema i la proposta de solucions.

Per aquest motiu, i en coherència amb els objectius que nosaltres mateixos també vam fixar en l'inici de legislatura, votarem en contra de les esmenes a la totalitat, i, per tant, a favor de la presa en consideració de la proposició de llei de la Candidatura d'Unitat Popular.

Celebrem, deia, que reculli iniciatives que els Comuns també fa temps que defensem i que compartim, i que estan articulades, al nostre entendre, en tres eixos fonamentals. En primer lloc, en l'àmbit del territori de les infraestructures. La llei proposa un canvi de paradigma, estableix una jerarquia clara, donant prioritat al transport ferroviari i a la rehabilitació energètica d'edificis per sobre de noves obres expansives i de l'impacte ambiental, com les anacròniques ampliacions d'aeroports o autopistes.

A més, reforça figures de protecció que són vitals per a la nostra resiliència, com els plans especials de protecció del litoral davant la pujada del nivell del mar, la protecció integral del Pirineu o la consolidació de la xarxa de reserves forestals.

En segon lloc, en el model productiu i social. Mesures com la promoció decidida de l'agricultura de proximitat i ecològica per garantir la sobirania alimentària, l'exigència de transparència en la petjada de carboni dels productes per empoderar consumidors i consumidoras o l'obertura de l'oferta de formació professional a les noves professions verdes són passos indispensables que es fan en la direcció correcta. És especialment rellevant i innovadora la creació del programa de Salut i Clima, que vincula, per fi, la política sanitària amb la climàtica, entenent que la millor medicina preventiva és un entorn saludable.

I, finalment, i això és clau en l'àmbit de la governança climàtica, cal incorporar mecanismes garantistes per al compliment real dels objectius. Hi estem d'acord. L'aprovació de pressupostos de carboni anuals i vinculants per a cada departament del Govern és una eina de rigor financer i climàtic de primer ordre, tal com els vam dir a la interpellació de fa quinze dies, i, a més, està en línia amb el que vam acordar els Comuns amb el pacte d'investidura, i el seu compliment és una qüestió de credibilitat política.

Ara bé, el nostre suport a la tramitació, no pot ser d'una altra manera, tampoc és un xec en blanc; al contrari, és, per nosaltres, el punt de partida. En l'etapa de debat parlamentari de la ponència que obrirem, la nostra tasca serà enfortir la llei per garantir que la transició ecològica sigui inqüestionablement justa.

La nostra moció apuntava ja en aquesta direcció. Per això us anunciem que presentarem esmenes que se centraran en tres àmbits prioritaris. Primer, transició industrial i laboral justa. No podem permetre que la descarbonització generi noves esclatxes socials. Impulsarem un pla de transició laboral dotat amb fons específics per a la requalificació i la inserció laboral dels treballadors i treballadores de sectors afectats com l'automoció, la indústria química o el tancament de les nuclears, tal com vam exposar quan vam presentar la nostra moció sobre energia. Cal construir ponts i no murs cap als llocs de treball del futur.

El segon àmbit, de la perspectiva de gènere i de les cures. Totes les crisis, inclosa la climàtica, impacten de manera desproporcionada sobre les dones. Per això exige-

rem auditories de gènere obligatòries en tots els plans i projectes que es derivin de la llei. A més, reforçarem també la creació d'una xarxa pública de refugis climàtics, com centres cívics, biblioteques climatitzades, etcètera, i enfortirem els serveis públics de cures, que són la primera línia de defensa per a les persones més vulnerables.

I el tercer àmbit, la governança democràtica i participació ciutadana. Enfortir els mecanismes de participació com les assemblees ciutadanes pel clima per tal que puguin fer propostes que siguin vinculants per a l'Administració. Volem assegurar que la ciutadania no sigui només una espectadora, sinó una protagonista activa de la solució.

En definitiva, la nostra voluntat serà millorar aquesta proposta i no pas frenar-la, per fer-la més potent, més justa i més efectiva.

Gràcies per la feina.

El president

Gràcies, diputat. I en nom del Grup Parlamentari Mixt té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Ens presenten una proposició de llei per –presumptament– protegir el clima; una proposta carregada de nous impostos, noves càrregues burocràtiques i un intervencionisme públic que faria envermellar els teòrics de l'antiga Unió Soviètica; una iniciativa que no resol cap repte ambiental però que, en canvi, contribueix a engrair la burocràcia, la pressió fiscal i el relat ideològic homogeni amb què pretenen estabornir i punir la societat catalana.

Aliança Catalana creu en les llibertats i responsabilitats individuals i col·lectives, i defensen la importància de cuidar d'un entorn que pretenem cedir en herència a les futures generacions de catalans.

Però rebutgem categòricament les mesures que vostès plantegen, les regulacions asfixiants que desincentiven la inversió i el dogmatisme ideològic amb què coarten el benestar dels catalans i la competitivitat de les empreses.

Això no va de clima, oi? Això va de control. Empren l'emergència climàtica com a esquer per limitar llibertats, per confiscar, per reconfigurar la societat, per reduir-la al pensament únic que intenten imposar-nos amb assetjaments, amb agressions, modificant els codis de conducta d'aquesta cambra per poder sancionar els discursos que no saben ni poden rebatre.

En això fins i tot han trobat el suport de Junts per Catalunya pel que es veu. El que calgui per atuir Aliança Catalana. Proposen crear nous organismes: Agència Catalana de Salut i Clima, Secretaria General de Planificació Ecològica, Consell de Seguretat Climàtica, el Comissionat del Clima.... En definitiva, generar més càrrecs públics, sobredimensionar més l'Administració, pagar més vols a Budapest i on faci falta, perquè es veu que els avions, quan els agafen tots vostès, no contaminen, tu. Demanen una moratòria en la creació i ampliació d'infraestructures. Ja els ho han dit, als garrotxins, que aturaran la variant i que no permetran que finalitzin les obres del Quart Cinturó entre Abrera i Terrassa? Els seus impostos verds no salvaran cap glacera, però afectaran negativament l'activitat de milers de pagesos, autònoms i petits empresaris. Prediquen el decreixement econòmic alhora que aplaudeixen el creixement demogràfic i la sobredimensió de l'erari públic.

Es pot ser més cínic, més incoherent? Han convertit la pobresa energètica gairebé en una religió, en una que no s'alimenta de donatius de feligresos, no, sinó del saqueig fiscal generalitzat de la població catalana. Els impostos i les sancions no són una vareta màgica contra el canvi climàtic. La història demostra que les polítiques punitives en matèria ambiental contribueixen a deslocalitzar empreses i, per tant, a traslladar el problema cap a altres països o zones. És això, el que pretenen, desindustrialitzar encara més Catalunya? Però vostès no eren els de «portes obertes» i d'«aquí hi cap tothom»? Si no volen turisme, si no volen indústria, de què treballaran els

200.000 africans que fan venir cada any? De funcionaris de l'Administració pública? (*Veus de fons.*) Se n'adonen, que no quadra, això?

No permetrem que condemnin el poble català a la misèria per satisfer fantasies. No permetrem que converteixin Catalunya en un laboratori d'experiments fallits. Aliança Catalana té un compromís amb el poble català, no amb la globalització que ens despersonalitza i amenaça. Seny i ordre, companys.

El president

Finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula la diputada senyora Andrea Zapata Alfonso.

Andrea Zapata Alfonso

Gràcies, president. Diputats, diputades, consellers, consellera... Consellera, bon dia. De vegades, quan escolto els debats que es produeixen en aquest plenari, sembla que el canvi climàtic no sigui una emergència, sinó una opinió. I em sap greu, la veritat, que s'estigui convertint en un camp de batalla ideològica, perquè crec que no hauria de ser així, perquè ens afecta a tots i a totes. Deia l'escriptora Rosa Montero que la humanitat està en un llindar crític on ens juguem fins i tot la supervivència, però, sobretot, quin tipus d'humanitat volem ser, i que, més enllà de la por, hi ha una porta oberta a la creativitat i a la reinvençió. Perquè en la lluita pel planeta també lluitem per la nostra pròpia dignitat, per la bellesa que encara podem preservar i per un futur on el respecte per la naturalesa sigui la base de la nostra humanitat.

I a mi la veritat és que em sap greu que alguns, des de l'arrogància còmoda d'aquells que no tenen consciència ni sentit de la responsabilitat, enfoquin la seva activitat parlamentària des de l'immobilisme. Avui ho fan presentant esmenes a la totalitat a aquesta proposició de llei, però és la tònica habitual: no a tot allò que soni a avançar cap a una Catalunya més verda i sostenible. I nosaltres votarem en contra d'aquesta esmena a la totalitat, perquè creiem que sí, que hi ha una altra forma de fer política. I amb això no estem dient que això sigui un sí acrític a la proposició de llei que ens presenta avui la CUP. És un «parlem», és un «treballem-ho», és un «escoltem a totes les parts», és un «acordem propostes pragmàtiques i amb voluntat d'avançar en la transició ecològica». Perquè, ara bé, honestament, ens sembla un text que té molt bona intenció, però que parteix d'una visió més ideològica cooperativa i que ignora en alguns dels seus punts les eines reals de les que disposa avui el Govern de Catalunya. I és que si entrem en detall, evidentment que el Partit Socialista vol protegir el litoral i protegir el Pirineu i volem promoure l'agricultura de proximitat i volem adaptar l'FP a professions verdes i volem fer les escoles públiques més sostenibles i tirar endavant els pressupostos de carboni i volem una mobilitat més sostenible. Estem d'acord en els objectius, però moltes de les propostes d'aquest articulat ja queden cobertes –s'ha dit avui– pel marc normatiu actual, en especial per la llei del canvi climàtic. I el que en cap cas podem permetre'ns és que aquesta llei perjudiqui la tramitació d'eines estratègiques que ja s'estan treballant, com són els pressupostos de carboni o el pla integrat d'energia i clima.

I posaré només un exemple, perquè ja hi entrarem més en detall quan comencem a treballar aquesta proposició de llei, que sembla que cauran les esmenes a la totalitat. Respecte als impostos ambientals, un parell d'apunts: el que correspon a vehicles ja està desplegat, com bé ho saben vostès, i nodreix precisament el fons climàtic i el fons de medi natural, i quant als que estan pendent de desplegar-se, el del sector marítim i el de les indústries amb impacte en canvi climàtic, també s'estan treballant i s'estan valorant els esforços, que crec que també és molt rellevant, dels dos sectors en matèria de compliment dels nous objectius europeus, i, de fet, s'està estudiant en el marc de l'aliança de regions mundials Under2, presidida precisament per Escòcia.

En definitiva, el que necessitem són eines viables, que les tenim, i esperem que aquesta llei, un cop treballada, també pugui ser-ho. I quant al PP i VOX, només dirlos que no caiguem en la dicotomia d'escollir entre ser competitiu o ser ecologistes,

perquè això és fer trampes al solitari. La lluita contra el canvi climàtic no és només una lluita ambiental; és econòmica, és social, és democràtica i, sobretot, és moral.

I ja acabo. Deia Bauman en el seu llibre *Retrotopia*, que si no l'heu llegit, us el recomano, que el passat es converteix en refugi quan el futur fa por. No caiguem en la nostàlgia de que qualsevol temps passat va ser millor; no caiguem en l'immobilisme, en la por. Mirem el futur amb esperança, perquè l'esperança també la construïm tots aquí, des d'aquest hemicycle.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada.

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, procedirem a la votació de les esmenes a la totalitat, de retorn de la proposició de llei, presentades pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya i pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

El resultat de la votació ha estat el següent: 104 vots en contra, 26 vots a favor i 2 abstencions.

Atès que les esmenes a la totalitat han estat rebutjades, aquesta iniciativa pot continuar la seva tramitació.

Proposta de resolució de rebuig de la concentració bancària

250-00536/15

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la proposta de resolució de rebuig de la concentració bancària.

En primer lloc, d'acord amb l'article 168 del Reglament, intervindrà el grup parlamentari proponent. Així doncs, per presentar-la té la paraula, en primer lloc, la diputada honorable senyora Ester Capella i Farré, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, per un temps de cinc minuts.

Ester Capella i Farré

Bon dia, diputades, diputats. Gràcies, president. Bé, tornem a parlar, doncs, de l'OPA, d'aquesta..., atesa, també, aquesta operació pública d'adquisició per part del BBVA del Sabadell, malgrat les condicions imposades pel Consell de Ministres. Malgrat aquestes condicions, doncs el BBVA ja ha dit que, efectivament, exercirà les seves accions per poder adquirir el Banc de Sabadell, a pesar de les condicions imposades, que sí que efectivament retardaran aquesta adquisició.

Per tant..., és inaudit també el que va fer el Consell de Ministres –deixin-me que ho digui d'aquesta manera–, perquè el que ha fet és posposar l'operació tres o cinc anys, en funció de la situació. Una decisió decebedora també, com van ser desconcertants els vots que hi va haver al Consell Nacional del Mercat de Valors quan un dels membres d'aquest consell, en aquest cas el de Junts, doncs va votar a favor d'aquesta..., va autoritzar i, per tant, va habilitar la possibilitat de l'OPA. El ministre Cuerpo va apel·lar a l'interès general per a imposar una simple moratòria temporal a les conseqüències de l'OPA.

Ara bé, quan aquesta temporalitat acabi, doncs hi haurà barra lliure. Aquest és l'escenari de la situació. De fet, va ser el ministre Cuerpo qui va dir, que va incitar a que, en tot cas, el BBVA continués endavant amb l'OPA, tot per a apaivagar i, per tant, per a fer callar els altaveus mediàtics de la dreta i l'extrema dreta.

Per cert, també el vicepresident del Banc Central Europeu, el senyor Luis de Guindos, exministre d'Economia, que va ser l'artífex de la concentració bancària, ha sigut el valedor de la concentració bancària. Quan parlem de concentració bancària

estem parlant de minva de drets del conjunt dels ciutadans, minva de possibilitats econòmiques i de desenvolupament econòmic.

Per tant, per nosaltres és un element que no és menor. No hi guanyen els treballadors, no hi guanya la ciutadania, i no hi guanyen tampoc la competitivitat ni el teixit econòmic. Aquesta és la gran veritat d'aquestes operacions; per cert, encoratjades sempre per un sector ideològic molt clar: la dreta i l'extrema dreta. Només hi perden els consumidors, els treballadors, les nostres pimes, que patiran els costos d'aquestes sinergies, i també aquesta situació dilatada en el temps.

Serà l'Estat espanyol el que en el moment que toqui una altra vegada, perquè tornarà a passar..., doncs que haurà de passar quan vinguin aquelles vaques que ja no són tan grasses? Doncs de nou el sector públic i per tant, l'erari públic hauran de cobrir aquestes necessitats. Una OPA en diferit...

Per tant, Esquerra Republicana continuem insistint en la necessitat que aquest Parlament es posicioni en contra de l'OPA i, en definitiva, d'aquesta fusió. Fusió que no es pot i no s'hauria d'admetre mentre es mantinguin els actuals nivells de concentració bancària; hi insisteixo, concentració bancària que ja existeix en aquests moments i que va a la minva dels drets dels ciutadans. És aquest, el tema: el dret dels ciutadans. Poc podem parlar de garantir drets, si resulta que en aquelles operacions que són bàsiques, que són essencials per a la competitivitat del país, però també per al conjunt dels treballadors del nostre país...

Després el sector públic, l'Administració pública, ha d'obrir caixers, ha de garantir que els ciutadans tinguin accés al crèdit... Perdonin, hi ha una part d'interès general que s'ha anat perdent a poc a poc. I, com deia, hi insisteixo, aquí això té noms i cognoms: determinats ministres de l'Estat espanyol que acaben arribant a presidir les grans institucions de la Unió Europea, en detriment del conjunt dels ciutadans. I ho hem de dir clar i fort i d'una forma determinada.

En aquest sentit, tornem a demanar que aquest Parlament es posicioni i que, per tant, amb la garantia dels drets del conjunt dels ciutadans, amb la garantia també del teixit econòmic del nostre país..., de les pimes, sí, perquè és qui garanteix feina i treball i salaris justos al conjunt dels ciutadans del nostre país.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I a continuació, atès que no s'hi ha presentat cap esmena, per fixar llur posicionament intervindran la resta de grups parlamentaris, per un temps màxim de cinc minuts cadascun, tal com es va acordar a la darrera Junta de Portaveus. I en primer lloc, per fer-ho, per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts, el diputat honorable senyor Jaume Giró i Ribas.

Jaume Giró i Ribas

Gràcies, president. Consellers –o consellera–, diputats, diputades... En primer lloc, dir-li a la senyora Capella que Junts no té cap membre a la Comissió Nacional del Mercat de Valors. Vostè ha fet una barreja. Crec que els diputats hauríem de conèixer perfectament bé les institucions, també les del país veí, senyora Capella.

Soc avui en aquest faristol amb una barreja de tres sentiments: malenconia, incredulitat i desconcert. Malenconia, i de les amargues. Qualsevol que tingui memòria ha de recordar una operació fallida de fa vint anys, la de Gas Natural sobre Endesa. Aleshores, Gas Natural era encara una empresa catalana, amb seu a Barcelona, participada pel que encara era també un banc català: «la Caixa». Aquella OPA se'n va anar en orris perquè a Madrid era intolerable que una empresa catalana, participada per una entitat financera catalana, absorbís una empresa espanyola. Allò significava creuar totes les línies vermelles, i el procés no podia ser l'excusa, perquè, com vostès saben, l'any 2005 no havia ni començat. En canvi, al Partit Popular, i en general a tota la *meseta*, es veia amb bons ulls que una empresa alemanya absorbís Endesa abans que ho fes una catalana. Ara hi tornem a ser, però a l'inrevés; i més enllà

de l'Ebre ni un sol diari, ni un sol suposat expert, ni un sol opinador professional ha arronsat el nas davant la possibilitat de que un banc espanyol absorbeixi l'últim gran banc català. Al contrari, a Madrid no incomoda a ningú. I aquí tots aquells que s'estiraven dels cabells per la suposada fugida d'empreses catalanes ara no obren boca per denunciar l'extinció del Banc Sabadell.

Sincerament –i entro en el segon sentiment, que és el de la incredulitat–, avui em costa creure que estiguem debatent una proposta d'Esquerra que va començar a tramitar-se fa dos mesos, sobre si el Parlament havia de demanar al Govern d'Espanya si denegava o no l'operació de l'OPA. Tots sabem, dins d'aquestemicicle i fora, que el Consell de Ministres la setmana passada, el dia de Sant Joan, va donar llum verda a l'operació. El comunicat oficial no deixava marge al dubte des del primer paràgraf: *«El Consejo de Ministros autoriza la operación de concentración económica.»* Certament, l'interès dels ciutadans sobre la política està avui sota mínims, i la consideració que ens tenen en general als polítics, també. Hauríem de preguntar-nos si episodis com el tràmit d'aquesta resolució els donen o els treuen la raó.

Tercer sentiment: estupefacció. Mirin, no fa falta ser el millor economista del món per saber que el primer perjudicat d'aquesta operació serà el ciutadà. Des de la crisi del 2008, Catalunya ha assistit a un empobriment progressiu del panorama bancari. Avui tenim menys entitats financeres, menys oficines, menys caixers automàtics, les retribucions de l'estalvi han caigut, el cost de les operacions ha pujat i l'atenció personal al client s'ha malmès. Avui qui dicta les regles del joc no és el públic, tampoc és la competència: són els consells d'administració dels quatre grans bancs.

I quan passa tot això, diputats i diputades, el que tenim al davant és un senyal evident, inequívoc, de que en el sector s'imposa la lògica de la concentració. L'OPA sobre el Banc de Sabadell és un nou esglaó cap al cim de l'oligopoli bancari. Si acaba prosperant, el vuitanta per cent del mercat estarà en mans de tres entitats. I qui pateix aquesta perversa lògica de la concentració és el ciutadà, només el ciutadà, a qui tots nosaltres, els polítics d'aquí i d'allà, hauríem de servir i defensar.

Quan va sortir aquella nota oficial del Govern espanyol amb l'autorització de l'operació amb condicions, hi va haver qui ho celebrava amb eufòria i satisfacció. Honestament, no ho vaig entendre. Només Junts per Catalunya –només Junts– vam dir ben clar i ben alt que aquelles condicions eren del tot insuficients i que només serien bones si aconseguïen aturar l'OPA hostil del BBVA sobre el Sabadell. Dissortadament no ha estat així, i cal recordar-ho.

A partir d'aquí (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –acabo, president–, a partir d'aquí i amb la lliçó apresada, val la pena que tots plegats ens preguntem si a partir d'ara no podríem fer-ho una mica millor, pensant en els ciutadans i en el bé comú del país.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I per fixar la posició del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya té la paraula la diputada senyora Àngels Esteller i Ruedas.

Àngels Esteller Ruedas

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, senyors i senyores diputats, l'oferta pública d'adquisició del BBVA al Banc de Sabadell es va produir fa més d'un any, entorn del maig de l'any 24. És una operació d'una gran rellevància econòmica i institucional, que requereix nivell de tothom, de tot el sector econòmic i del sector polític, perquè és un procés que s'ha de fer des d'un punt de vista rigorós, des d'un punt de vista..., respectant el marc normatiu, perquè això és lo que dona solvència financera als estats, i la confiança és la clau per la qual el nostre sistema financer pugui operar, i s'ha de desvincular de qualsevol opinió i de qualsevol politització d'operacions d'aquestes característiques.

Des del Partit Popular, preferiríem que l'OPA no es consumés. Nosaltres valorem el Banc de Sabadell; sabem perfectament la política que fa de crèdit de finançament

cap a les petites i mitjanes empreses, especialment els autònoms, i també aquesta xarxa de finançament, aquests crèdits, que són molt apreciats per tots els nivells. Hem tingut l'ocasió d'escoltar les patronals en aquest sentit, que donen un suport al Banc de Sabadell i a tot el que representa i, a més a més, té un gran impacte en el teixit productiu de Catalunya, perquè és on està la seva principal clientela; també a la resta d'Espanya, però especialment a Catalunya. Aquesta és una opinió que hem fet pública i que nosaltres, des del Grup Popular, valorem.

Però, dit això, també és cert que nosaltres optem per la pluralitat bancària, perquè considerem que la competitivitat és la clau perquè hi hagin les millors condicions, per a les famílies, per a les empreses, i que una concentració cada vegada es distancia més d'aquesta prestació. Això no vol dir que, si hi ha una concentració, no existeixi una bona prestació de serveis financers. Però, dit això, el Grup Popular i el Partit Popular ha de respectar els procediments, i la clau aquí està en que el procediment és un procediment que s'ha de complir amb la llei de defensa de la competència. Hi ha un procediment tècnic i jurídic que sustenta el que són totes les OPAs i, en aquest cas, l'OPA va ser analitzada per la Comissió Nacional dels Mercats i la Competència.

I, senyora Capella, jo no sé si vostè s'ha llegit els informes d'aquesta comissió. Totes les valoracions tècniques penso que en cinc minuts no tenim capacitat ni tan sols de poder-ho parlar ni de valorar. Aquestes condicions ens poden agradar més o menys, però són les que són, i el Govern les ha d'assumir i respectar. Per tant, el Govern després ha de dictaminar si aprova o no l'OPA i quines són les condicions, com va fer fa una setmana. I ens podran agradar o no, que en aquest cas no podem ni tant sols valorar-ho. En el seu moment, en el Congrés, es va fer una valoració i un debat al respecte. Vostès tenen influència en el Govern en el Congrés, no? Doncs vostès penso que és allà on han d'estar, però no es poden polititzar, aquests temes, perquè quan estem confrontant Catalunya a la resta d'Espanya, als poders, estem perjudicant el sector.

Miri, el senyor, en aquest cas, Giró ha fet esment de l'OPA de Gas Natural. Vostès recorden el senyor Piqué? Jo penso que ha sigut dels millors ministres que ha tingut Espanya. En el seu moment, el senyor Piqué va dir: «Escolti'm, jo respecto el mercat. Jo tinc una opinió, però respecto el mercat.» I això és la clau per la qual s'articulen les OPAs. I el sistema financer –i el senyor Giró sap molt bé de què estic parlant –es basa en la confiança, en el respecte a les regles. Llavors aquí, a partir d'ara, el Govern ha emès les seves condicions, unes condicions que podem valorar que ens afavoreixen més o menys, que ens agraden més o menys, però són les condicions que ha establert, i ara el banc BBVA ja ha decidit que hi anirà davant però, en canvi, també tots els accionistes seran els que hauran d'acabar de fer el seu pronunciament i serà a partir d'aquí quan ells ho hauran de fer.

I, senyora Capella, en ocasions, quan es vol donar suport a una operació o no d'aquest nivell, polititzar-ho, portar-ho en Parlament perquè es pronunciï... Amb quins criteris ens podem pronunciar? Naturalment, tots tenim la nostra opinió, però no tenim documentació tècnica que acrediti que es respecta un procediment d'acord amb unes regles del mercat taxades no només per Espanya, sinó per la Unió Europea, i són les que es regeixen en el món, i per tant, no es pot desacreditar que si el president del Banco Central Europeo ha fet una declaració, perquè vostè no té criteri a l'hora de poder valorar si la informació que té el president del Banco Central Europeo i la credibilitat i la solvència que ha de tenir Europa respecte a operacions d'aquest nivell, igual que Espanya.

Per tant, jo no defensaré el Govern perquè tampoc et dic que m'interessen les decisions que pren en aquest cas, però no tinc criteri a l'hora de poder-ho fer. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Per tant, des d'aquesta visió, des del Grup Popular, el que li diem és que no hem de caure en la temptació de polititzar aquest tipus d'operacions. Són operacions que es decideixen

en base a una normativa que estableix tot el mercat de la competència, que s'ha de respectar aquests pronunciaments i que, a partir d'aquí, al Parlament de Catalunya el que hem de fer és respectar-ho. No tenim cap capacitat d'incidir, i a més, jo li demanaria que la retirés, perquè és que el Govern es va pronunciar la setmana passada. És que no hi podem intervenir encara que vulguem.

El president

Ha d'acabar, senyora diputada.

Àngels Esteller Ruedas

Per tant, des d'aquesta visió, nosaltres donem suport a tot el que és el teixit productiu de Catalunya, pensem que ha de tenir les millors condicions de finançament i amb les màximes garanties.

Gràcies, senyor president.

El president

Per posicionar el Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gràcies, senyor president. Escuchando las palabras de la señora Capella, me recuerda aquello del fragmento de la sentencia del Supremo sobre el *procés* que calificaba al movimiento separatista como una mera ensoñación, y parece que es así. El proceso que ustedes llevan a cabo de manera permanente y reiterada a este Parlamento es un circo, un circo onírico. Pero parece que ustedes están soñando de manera permanente sin ningún tipo de competencias, de criterio ni ningún tipo de rumbo.

De hecho, antes de cualquier tipo de argumento al respecto, habría que preguntar a los señores de Esquerra si retiran la propuesta. (*Remor de veus.*) No sé, si retiran esta propuesta de resolución. Y hay que preguntarlo porque, de lo contrario, se plantean dos cuestiones: la primera, o es que no se han entrado absolutamente de nada y no son conscientes de la resolución del Gobierno de España hace una semana o precisamente el objeto de esta propuesta de resolución es otra cosa. El acuerdo del Gobierno de la semana pasada indica lo siguiente: «El Gobierno autoriza la OPA de BBVA y Sabadell con la condición de mantener personalidad jurídica y patrimonios separados y autonomía de gestión durante tres años.» –Ojo: – «A los tres años se evaluará la eficacia de esta condición y el Consejo de Ministros determinará si se amplía su duración durante dos años más.» Ergo, no la autorizará.

La CNMC ya había aprobado la OPA condicionándola a una serie de compromisos y el Gobierno la limita tanto la operación para contentar a sus socios. Es decir, a ustedes. Que, a pesar de que el objetivo era que no tiraría o no tirase adelante, parece ser que el BBVA desafía al Gobierno, al Gobierno y a todos ustedes. Desde VOX ya les avanzamos que no vamos a hacer política con esto: primero, porque no es competencia de este Parlamento, y segundo, porque no deja de ser un acuerdo entre dos bancos, un acuerdo mercantil, que, efectivamente, la operatividad ordinaria y el acceso al crédito de los clientes no se ve afectada; o sí, porque una de las propuestas que se presentaba era ampliar en 5.000 millones el crédito a empresas y a familias, pero imagino que eso a ustedes no les interesa.

Pero sí queremos decir lo siguiente. Dentro de las dos posibilidades que anteriormente planteaba, que es básicamente o que no se han enterado absolutamente de nada o que el objeto de esta propuesta de resolución es alguna otra cosa, es evidente que hoy el problema no es la fusión del BBVA con el Sabadell. El trasfondo de esta propuesta va más allá. Es el anhelo permanente y reiterado de querer controlar absolutamente todo. Y ya lo decía el ex primer ministro italiano Giulio Andreotti: «No desgasta el poder. Desgasta no tenerlo.» Y efectivamente, ese es el problema del separatismo, el afán reiterado y permanente de intentar controlar todo aquello que no controla y parasitar todo aquello que se le permita, y digo «que se le permita» por-

que segurament, si no fuera por el líder de la banda, Pedro Sánchez, conducido y dirigido por ustedes, la operación bancaria hubiera tenido otro resultado. Solo hacía falta leer la resolución de la CNMC; completamente distinta.

Pero de verdad son ustedes tan cortos de miras y tan profundamente egoístas que no están abordando la realidad socioeconómica actual. Mientras el Banco Central Europeo y la Comisión Europea apuestan por concentrar la banca y crear un sistema financiero solvente, eficiente y fuerte, ustedes optan por nacionalizar la banca; nacionalizarla y crear –supongo, después de lo que usted ha dicho– pues aquello de las cajas de ahorro y fundaciones. Ya se vio cuál era el resultado: robar a manos llenas, tarjetas *black*, etcétera. Imagino que ese debe ser su modelo. (*Alguns aplaudiments.*)

Miren, mientras nuestro tejido productivo reclama financiación a tipos reducidos para poder invertir y crecer, ustedes apuestan justamente por todo lo contrario. Y esa es la cuestión: a ustedes les da igual la operación BBVA-Sabadell; a ustedes lo único que les importa es poder tener el control de la financiación de autónomos, pymes y particulares para poder condicionarlos, para poder gestionar los criterios de prestación de crédito, de *scoring* y lo que es peor, poder aceptar o denegar financiación con criterios puramente discrecionales. Si controlas la banca, acabas controlando a millones de personas. Por eso ustedes presentan esta propuesta, para seguir con el relato, para seguir con la senda rupturista, para seguir condicionando al Gobierno socialista de España.

Señores de Esquerra, a Sánchez y a su banda les quedan dos días. Además, muy contados. Cuando caigan –que caerán pronto–, les puedo avanzar que, desde VOX, desde un gobierno de España, estará para revertir todas las prevendas y todas las corruptelas que les han regalado a costa de todos los españoles. (*Alguns aplaudiments.*) Aquí hay un diputado que me señala con el dedo. Sí, no, les señalamos a ustedes; ustedes, que son y representan el partido *más* corrupto de Europa, que está robando a todos los españoles y serán juzgados igual que todos ustedes.

Muchas gracias.

El president

A continuació, per fixar la posició del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el diputat senyor David Cid i Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Deia el diputat de VOX: «*Si controlas la banca, controlas a millones de personas.*» Hi estic d'acord. Vostès bàsicament són un partit controlat per una banca hongaresa que bàsicament controla Orbán; és a dir, vostès bàsicament (*aplaudiments*) són un partit que clarament actua al dictat d'un govern estranger per incidir a les polítiques de l'Estat. Per tant, és a dir, segurament sap perfectament de què parla, perquè bàsicament són un *pelele* d'Orbán a la política espanyola, que és el mateix que dir un *pelele* de Trump. Això és el que representa en aquests moments el seu patriotisme.

En tot cas, mirin, no milloraré la intervenció del senyor Giró sobre els efectes que pot tindre un procés de concentració bancària, sobre la necessitat de regular el sector bancari, sobre el que representa l'oligopoli bancari i, evidentment, jo diria pràcticament, vagi amb compte, perquè potser alguns diputats del seu grup, que pràcticament quasi el titllaran d'«anticapitalista» o no sé si pràcticament de diputat dels Comuns. Per tant, plenament d'acord amb les asseveracions que feia el senyor Giró. Hagués estat bé que el seu representant a la CNMV hagués, també, escoltat les seves recomanacions i no hagués sigut, en tot cas, realment proactiu amb el tema de l'OPA.

Miri, la nostra posició és coneguda. Jo sí que tinc algun matís respecte al que explicava la senyora Capella i sobre la posició que ha pres el Govern de l'Estat. Miri, tots sabem el que ha fet el Govern de l'Estat. El Govern de l'Estat bàsicament ha posat plom a les ales, plom a les ales a l'OPA, i en aquest sentit ha posat plom a les ales al BBVA. Perquè les tres condicions que ha situat en aquest cas el Govern de l'Estat

—algunes també exigides directament per nosaltres i per la vicepresidenta del Govern— dificulten enormement l'OPA i ho estem veient aquests dies i és probable que ho veiem també en les properes setmanes.

Primer, les tres condicions que ha situat: la primera és, evidentment, que no es poden produir acomiadaments. Estàvem parlant que pràcticament es calculaven que la fusió o, en aquest cas, l'OPA podia provocar directament l'acomiadament de 3.200 persones a Catalunya i deu mil en el conjunt de l'Estat. La següent evidentment que té un impacte també, com també s'apuntava per alguns grups, en la prestació dels serveis bancaris, que és fixar una condició que no es poden tancar oficines, que era la segona part, evidentment, del projecte que té el BBVA, en aquest cas, també, amb l'OPA i, per tant, també limitar que això pugui formar part de l'operació i —per mi també, evidentment, la definitiva— és «diferir», per no dir en aquest cas «evitar» la fusió efectiva, en un termini de tres anys i fins i tot allargable en cinc anys. Això vol dir —això vol dir— que les necessitats de capital que necessita el BBVA, perquè ha de mantenir la presència en dos grups bancaris independents, dificulten enormement l'operació.

Jo celebro ara que tots els grups tinguem aquesta voluntat de capacitat d'intervenir i de regular el mercat. A ningú se li escapa les dificultats que té això en un context europeu. I ho dic perquè molts grups celebren enormement, sembla, l'informe Draghi, un informe Letta que parla, per exemple, de concentració bancària, i el paper que pot tenir també en aquest cas la Comissió Europea de vetar possibles decisions que pugui prendre el govern de l'Estat. Tots sabem que no es pot vetar l'operació, en aquest cas de l'OPA, a la brava. Vull dir, també ens ho podem dir obertament: Nosaltres estem en contra de l'OPA, però també nosaltres tenim una responsabilitat, que hem de prendre decisions que després no vingui la Comissió Europea i ens les tombi. I això és el que ha fet en aquest cas el Govern de l'Estat.

Per tant, el que fem és d'alguna manera dificultar enormement la capacitat que té el BBVA de fer aquesta OPA. I després, evidentment, donar instruments... No és que jo sigui tampoc molt amic del senyor Oliu i el Sabadell, però donar instruments al Sabadell per donar la partida, que és el que està fent, per exemple, amb la venda de la filial, en aquest cas, de la filial britànica. Per tant, ja veurem, ja veurem quin és l'oferta definitiva que pot presentar en aquest cas el BBVA sobre el Sabadell, com pot convèncer o no els accionistes i, evidentment, amb un element que no és menor, que és la capacitat també que tindrà ara el Sabadell de pagar dividendes als accionistes.

Per tant, amb les regles del joc que tenim, amb el marc europeu que tenim —que molts de vostès no han qüestionat mai ni han criticat mai—, amb la capacitat d'intervenció que té el Govern, hi insisteixo, el que ha fet és donar aire al Sabadell i posar plom a les ales en aquest cas a l'OPA, en aquest cas del BBVA, que és el que crec que havia de fer el Govern, que és el que ens demanaven, evidentment, els agents socials a Catalunya, des dels sindicats, també des dels agents econòmics.

El president

En nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula la diputada senyora Laure Vega.

Laura Fernández Vega

D'acord, molt breu. Nosaltres voldríem fer algunes consideracions entorn a la qüestió de l'OPA i de la fusió. En primer lloc, com s'acaba de comentar, el pla Dragui, que tant ha estat esmentat durant alguns plens i també en algunes comissions, ja recomana aquest tipus de concentració de capital. Llavors, ens semblaria, com ha dit el diputat Giró, que no hem après res en realitat de la crisi del 2008.

Fins i tot que algú no sospitós precisament de ser socialista, com era Louis Brandeis, jutge de la Suprema Cort dels Estats Units entre el 19 i el 36..., és una cosa que no hem interioritzat, que era la idea de que podem tenir democràcia o podem tenir riquesa concentrada en poques mans, però no tenir ambdues coses alhora.

Alhora nosaltres el que volem situar és que és absurd plantejar aquesta OPA en clau de més o menys sobirania catalana. El Sabadell no és una banca catalana, de la mateixa manera que Repsol no és una empresa de l'Estat espanyol. El capital financer no té pàtria, i això no és un eslògan, sinó que té a veure amb les pròpies composicions de les seves direccions moltes voltes i del tipus d'operacions que fan. I, per descomptat, per tant, no significa més sobirania.

El Banc Sabadell ha hipotecat famílies, ha desnonat famílies i ha ofegat famílies. Posar-li un segell «*made in Catalunya*» a una junta d'accionistes no significa més sobirania. No ens enganyem, i, sobretot, tampoc volem enganyar a ningú.

En segon lloc, ho hem dit per activa i per passiva: a Catalunya el que necessitem és una banca pública que estigui al costat de la seva gent, una banca pública que permeti la inversió estratègica i l'accés al crèdit sense usura. No uns bancs que es dediquen a especular i a tractar-nos com a mercaderies.

Precisament, que té relació també amb el canvi climàtic –que avui no sé qui s'atrevirà a dir que això és *woke*, tenint en compte el nombre de morts que tenim a dia d'avui ja a Catalunya–, la banca pública ha d'esdevenir un dels instruments principals per garantir la suficiència de recursos financers, per tal d'engegar i sostenir totes aquelles activitats econòmiques el desenvolupament de les quals està d'acord amb uns objectius que han de marcar parlaments com aquest.

En aquest sentit, entenem que han de ser definits de forma participativa i democràtica i que han de servir precisament per orientar-se a les necessitats de la població, no només a l'extracció de beneficis.

Creiem que les activitats que reben suport financer, que reben el suport de parlaments com aquest, és necessari que estiguin orientades precisament a tots els canvis que han de poder produir-se en aquesta societat. Això no ho podem fer, hi hagi o no hi hagi aquesta OPA.

Evidentment, el nostre grup estem en contra de la concentració del capital, com diem, perquè significa menys democràcia, però simultàniament creiem que hi ha d'haver-hi responsabilitat en poder assenyalar que tampoc seria la solució, sinó que hem d'avançar cap a altres llocs.

I volia aportar alguns exemples d'altres països, perquè a vegades ens encanta citar Europa, però no ens agrada tant quan no convé, diguem-ne. A Alemanya hem de pensar que hi ha fins a tres nivells de banca pública a nivell estatal. A Islàndia i Holanda han nacionalitzat els bancs BNG i NWB, durant la darrera crisi financera. També ho van fer a Gran Bretanya la Northern Rock i el Royal Bank of Scotland i parcialment el Lloyds.

A Suècia i Noruega, als anys noranta van nacionalitzar part de la seva banca. Actualment, l'Estat suec manté un tretze per cent de la participació a Nordea, després de tota una sèrie de processos de fusió, i existeix, a més, un banc públic dedicat a finançar les administracions locals.

A França també tenen sota control públic part de la banca. A Itàlia encara queden algunes entitats públiques, tot i que hi ha un procés perquè no sigui així. A Holanda tenim el BNG. I als Estats Units es va nacionalitzar bona part dels bancs després del crac del 29 –és una cosa que podríem haver après de l'anterior crisi– i ho van tornar a fer als anys vuitanta amb les caixes d'estalvi i ja als noranta. A Dakota del Nord hi ha un banc públic que és un dels referents a nivell mundial. I a Suïssa hi ha vint-i-quatre bancs cantonals públics que representen el tretze per cent dels actius.

Per tant, propostes com la banca pública, que a vegades les plantegem aquí, semblarien que són el deliri d'algú que simplement no vol acceptar una cosa que s'acaba de dir molt clarament a l'anterior intervenció, que és el fet de que tenim una sèrie de legalitats supranacionals, supraestatals, que no permeten el desenvolupament de la sobirania de Catalunya.

Per tant, creiem que hi ha apostes que ja es van iniciar en l'anterior legislatura que han de poder seguir en aquesta, si es mantenen els acords d'investidura, com és

el desenvolupament d'una banca pública forta i robusta que serveixi per fer les intervencions que requerim i aquells macroprojectes que haurien de ser els del país, que són sobretot la transició climàtica en dies com avui.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per fixar la posició del Grup Parlamentari Mixt té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

El Banc Sabadell va néixer a Catalunya fa cent quaranta anys, una entitat arrelada al territori amb un paper clau en el finançament de petites i mitjanes empreses, autònoms i famílies. Una entitat que va cedir a les pressions i coaccions del Govern espanyol en plena efervescència del procés, sí, contribuint a difondre el discurs de la por entre la ciutadania.

Però quin retret podem fer-li a una entitat bancària catalana quan en aquesta sala hi ha polítics que van facilitar, agenollats i submisos, l'aplicació del 155? El tremolor de cames no era més comprensible i justificable a nivell d'empresa i d'entitat que no pas a nivell polític? Si vostès es veuen amb cor de continuar, malgrat la farsa, per què no s'hi hauria de veure amb cor el Banc de Sabadell?

A Catalunya tenim força experiència amb la desaparició d'entitats bancàries. Hem vist com es liquidaven, via fusió, absorció, integració i altres eufemismes varis, les caixes d'estaui de Catalunya, substituïdes per entitats més potents i de caire clarament espanyolista.

Avui no som davant una operació entre dues entitats, com ens volen fer creure, som davant una amenaça directa a la diversitat bancària, al principi de competència i a l'arrelament territorial. Avui, els drets i interessos dels catalans i de les petites empreses d'aquest país estan en risc. Aquesta OPA no beneficia en res la societat catalana; té un únic beneficiari, el BBVA.

Aquesta entitat forana pretén absorbir el Banc de Sabadell sense garantir els llocs de treball i sense cap compromís signat de permanència territorial. L'objectiu és créixer, guanyar més. L'ambició no té límits i el crèdit cada cop es concentra en menys mans, posant en risc el pluralisme econòmic.

Tots sabem que cada cop que un banc creix s'encongeix l'usuari. A cada fusió, a cada absorció, es produeixen tancaments massius d'oficines, es redueix l'atenció personalitzada, es redueixen els caixers automàtics i augmenta el col·lapse que pateix el client a l'hora de ser atès. La digitalització forçada ha deixat enrere milers de persones, sobretot de la tercera edat.

Com menys bancs queden dominant el mercat, més poder tenen a l'hora de dictar i imposar condicions abusives. Poden apujar comissions sense oposició, restringir crèdits, denegar préstecs. Tot des d'un despatx llunyà, desconnectat del territori, de la gent i de la realitat dels nostres municipis.

L'absorció d'un banc amb seu a Catalunya per part d'una entitat amb seu a Madrid no és una jugada fortuïta o atzarosa. És evident que algú somia a convertir les entitats catalanes en simples sucursals, capant així la nostra sobirania financera.

Vostès i Junts apunten el Govern que autoritza aquesta OPA. Vostès tenen la paiella pel mànec, però no la fan servir per cuinar-hi els interessos de Catalunya, només malden per treure'n un rèdit econòmic i partidista.

Si tinguessin dignitat i valor, retirarien immediatament el suport al PSOE, a Madrid i a Catalunya, però el processisme ja ho té, això: fa la viu-viu i presenta mocions simbòliques; és menys arriscat i més fàcil i agraït que no pas actuar amb coherència. La coherència li haurà de ficar Aliança Catalana.

El president

Finalment, per fixar la posició del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Jordi Riba Colom.

Jordi Riba Colom

Gràcies, president. Consellera, diputades, diputats... La clau del que avui estem debatent rau, al nostre entendre, en la diferència entre el què i el com. El nostre grup comparteix plenament els objectius: cal evitar una concentració bancària excessiva, cal garantir la cobertura territorial i cal preservar els llocs de treball.

En aquest sentit, defensem que el sistema bancari ha d'estar al servei del país i no supeditar-se a la lògica exclusiva del benefici. L'interès general, la competència real i la vertebració del territori han de ser els principis reguladors de qualsevol decisió en matèria financera. Aquí rau, al nostre entendre, el què.

Ara bé, el problema és el com plantegem avui aquesta proposta de resolució i on hem de ser, al nostre entendre, clars, rigorosos i responsables. El que es proposa en aquesta resolució, que el Govern de l'Estat denegui l'autorització de l'OPA del BBVA, és legalment inviable.

La Directiva 25 del 2004 de la Unió Europea, aprovada fa vint anys, sobre ofertes públiques d'adquisició, juntament amb la Llei 6 del 2023, del mercat de valors, i la Llei 10 del 2014, d'ordenació del sistema bancari, estableixen amb total claredat que una OPA no pot ser denegada discrecionalment, sinó que quan representa una amenaça real i objectivable per a l'estabilitat financera, la competència o altres interessos generals fonamentats, la via no és la denegació sinó la imposició de condicions motivades, tantes com siguin necessàries, com ha fet el Consell de Ministres, a partir de la resolució de la Comissió Nacional del Mercat de Valors.

Aquesta és la legislació europea i l'espanyola vigent. No hi ha escletxa jurídica possible per a una denegació discrecional, i el contrari és generar, al nostre entendre, falses expectatives. Per això defensem que el Govern d'Espanya ha fet el que calia fer i, més encara, l'únic que legalment es podia fer: actuar, intervenir i condicionar.

El Consell de Ministres ha aprovat una autorització condicionada amb mesures que responen amb precisió als riscos que planteja l'operació. Es manté la personalitat jurídica del Banc de Sabadell, es preserva l'ocupació, es garanteix el finançament a pimes i es protegeix la cobertura territorial. Aquesta, doncs, no és una declaració de principis, sinó una actuació reguladora efectiva.

No es pot oposar una declaració simbòlica, jurídicament inconsistent, a una actuació efectiva, jurídicament sòlida. I no és qüestió de voluntat, és qüestió de competències i de complir amb el dret europeu.

Compartim plenament la preocupació que genera l'operació: la concentració del sector bancari, en la que hem passat de més de cinquanta entitats operatives abans de la crisi a poc més de deu. A Catalunya, les dades de l'Agència de la Competència són clares: el BBVA i el Sabadell representarien prop del trenta-cinc per cent de les oficines i més del trenta-vuit per cent del crèdit bancari.

Junt amb CaixaBank representarien tres de quatre oficines bancàries, un setanta-cinc per cent del sector. El risc per a la competència i l'accés al servei bancari és, doncs, real. Però justament per això cal actuar amb eficàcia, no amb gesticulació, i això és el que ha fet el Govern.

També entenem la inquietud per l'impacte social i pressupostari. Els precedents ho demostren: la fusió de CaixaBank i Bankia va implicar més de 6.400 sortides laborals i va implicar uns costos d'almenys 450 milions d'euros sobre la Seguretat Social en forma de subsidis, cotitzacions no percebudes i pensions anticipades. La fusió d'Unicaja i Liberbank va implicar més de 100 milions de costos i la fusió que avui ens ocupa podria tenir efectes similars sobre l'erari públic.

Per això cal regular, no permetre que l'ajust empresarial..., és a dir, el benefici, es traslladi a l'Estat, i és aquest també un dels objectius explícits de les condicions aprovades pel Consell de Ministres.

A tot això s'hi afegeix un element que considerem fonamental: no hi ha cap situació d'emergència que justifiqui la fusió del BBVA amb el Sabadell. El BBVA ha tancat el 23 amb 10.500 milions de benefici, el Sabadell en 1.827. Els nivells de solvència de les dues entitats són sòlids. El sistema financer no està en risc ni l'ocupació ni l'estabilitat.

No entenem..., no estem davant, doncs, d'una operació de rescat, sinó d'una operació de creixement i concentració impulsada per –i cito textualment– «crear un enorme valor per als accionistes». I aquest no pot ser el criteri últim d'una fusió bancària; el valor per al conjunt de la societat, sí. I això és exactament el que ha defensat el Govern.

No som, doncs, davant aquesta proposta de resolució, davant d'un conflicte ideològic entre qui la presenta i nosaltres, sinó davant d'una tria política entre dues maneres d'exercir el poder regulador: una, al nostre entendre, simbòlica, que pretén denegar sabent que no pot fer-ho; l'altra, efectiva, que posa condicions. El nostre grup aposta per aquesta.

Segons l'article 26.3 de la llei, com els hi deia, del mercat de valors –per cert, que la van votar Junts en el Congrés dels Diputats– i la llei d'ordenació del sistema bancari i els precedents europeus, el condicionament a Itàlia de la fusió d'Unicredit amb MPS i a França de Veolia i Suez, indiquen que el camí per fer efectiva aquesta política és el condicionament i no pas el denegar, que seria revocat, sense cap mena de dubte, per les institucions, per la Comissió Europea.

Per tant, amb claredat, no es pot fer el que es proposa, al nostre entendre, a la resolució i el que s'ha fet és el que calia fer. Per tant, el nostre vot, estant d'acord amb el què però no amb el com, serà d'abstenció.

Moltes gràcies.

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Senyores i senyors diputats, procedim a votar la proposta de resolució de rebuig de la concentració bancària.

Comença la votació.

La proposta de resolució de rebuig de la concentració bancària ha estat aprovada per 64 vots a favor, 26 vots en contra i 42 abstencions.

Proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre l'impacte social i el mercat de treball de l'economia de plataformes i la intel·ligència artificial

252-00010/15

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat i votació de la proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre l'impacte social i el mercat de treball de l'economia de plataformes i la intel·ligència artificial. Aquesta proposta ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, pel Grup Parlamentari Comuns i pel Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

Així doncs, a continuació intervindran en primer lloc els tres grups proposants per un temps màxim de cinc minuts cadascun. Té la paraula, en primer terme, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

(Pausa.)

Jordi Albert i Caballero

Esperem que marxi el senyor Batet. Espero que es millori...

Gràcies, president. Consellers..., conseller, conselleres, diputats, diputades, treballadors i treballadores de la casa, bé, bon dia a tothom. Portem aquesta proposta de resolució per crear una comissió d'estudi precisament de dos àmbits que crec que, en aquest Parlament, en diverses comissions n'hem parlat, però que crec que cal un espai específic i concret per poder parlar-ne detingudament, amb calma i, sobretot, cridant a comparèixer totes les persones expertes, entitats, patronals, sindicats, en definitiva, a tots els agents que hi estan implicats, que són l'economia de plataformes i la intel·ligència artificial.

Per tant, portem i proposem aquesta proposta de resolució, també recollint no només la voluntat dels actors implicats, sinó també recollint les inquietuds que hi ha en aquest mateix hemicicle i, per tant, per part de les diputades i els diputats, ja que en diverses comissions, doncs, s'ha reiterat aquesta necessitat.

Per tant, primera posició, primer objectiu: anem a parlar-ne, anem a debatre i anem a treure'n conclusions sobre l'impacte de l'economia de plataformes i de la intel·ligència artificial sobre el mercat de treball del nostre país.

De fet, aquesta és una proposta de resolució que ja va impulsar Esquerra Republicana en solitari en el passat mandat i va arribar a aprovar-se, però no va poder arribar a constituir-se. I, per tant, enguany sí que tindrem temps i marge per poder treballar i realitzar els treballs necessaris per assolir les conclusions.

Segona qüestió, és un sector que a Catalunya té un impacte clar; el sector tecnològic, que ocupa actualment 24.878 empreses al nostre país, que hi ha 198.462 persones treballadores i que és el catorze per cent del producte interior brut, això són 39.646 milions d'euros. Per tant, és un sector important i d'especial rellevància.

A nivell europeu, el Consell d'Europa, que ha fet diverses infografies..., però les darreres dades –són del 2022, i esperem que aviat tinguem nous estudis i noves dades– ens apunten que 28,3 milions de persones treballen per a plataformes digitals a tota Europa. La previsió era que enguany, al 2025, s'arribés als 43 milions de persones treballadores. D'aquestes, d'aquests 28,3 milions que estan..., que treballen en el sector, i que és una dada de l'any 22, d'aquestes, només el set per cent són assalariades i el noranta-tres per cent són persones treballadores autònomes, i d'aquest noranta-tres per cent, un dinou per cent són falsos autònoms, estan en situació d'irregularitat. Aquestes dades ja són suficients com perquè abordem la problemàtica amb profunditat.

Els sectors que tenen una major representació són el sector del taxi, amb un trenta-nou per cent; el sector del servei d'entregues a domicili, amb un vint-i-quatre per cent, i el sector de serveis domèstics, amb un dinou per cent. I aquests sectors són els més precaritzats en el món laboral, són els sectors que reben un impacte més negatiu –més negatiu– del que en diem l'economia de plataformes. De fet, són els sectors que sovint també ens venen a veure per denunciar la seva situació laboral. De fet, Carlos Scolari, que és un estudiós de la plataforma Platcom, afirma que els propis treballadors de les plataformes autodefineixen la seva feina com una feina que és injusta, que és esclava i que hi ha joc brut. De fet, s'autoorganitzen per intentar superar les traves de l'algoritme i fan cooperació per intentar combatre la perversitat i el joc brut dels mateixos algorismes. De fet, el quaranta-u per cent –el quaranta-u per cent– del temps de les persones treballadores en plataformes digitals, el quaranta-u per cent del seu temps dedicat a la feina, el quaranta-u per cent, no el cobren, no està remunerat. Estan esperant que l'algoritme els designi a quina casa han d'anar o quina comanda han de portar; estan esperant a tenir feina per poder treballar. El quaranta-u per cent del seu temps laboral. I el cinquanta-cinc per cent cobren menys del salari mínim d'aquells països que tenen salari mínim, el cinquanta-cinc per cent.

Per tant, és evident que hem d'avaluar-ho, hem d'estudiar-ho, hem d'aportar solucions i lògicament hem de protegir..., sense menystenir l'evolució i sense menystenir

la importància de la intel·ligència artificial, també, hem de regular i hem d'impulsar mesures que defensin la classe treballadora del nostre país.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Ara, per exposar la seva posició té la paraula, per part del Grup Parlamentari dels Comuns, el diputat Lluís Mijoler i Martínez.

Lluís Mijoler Martínez

Gràcies, vicepresidenta. I bon dia de nou. Bé, faig meves, evidentment, les paraules del diputat Jordi Albert. La proposta que avui defensem és fruit d'un compromís treballat amb Esquerra Republicana de Catalunya i amb la Candidatura d'Unitat Popular, i el que proposem, doncs, és obrir un espai de reflexió col·lectiva, sí, però sobretot un espai d'acció política per donar resposta a una pregunta urgent: deixarem que la revolució digital passi per sobre nostre o la governarem democràticament per posar-la al servei de la nostra gent?

Perquè aquesta revolució ja no és una promesa de futur, és una realitat present que transforma les nostres vides. I una de les seves cares més visibles és aquesta anomenada «economia de plataformes», un model que se'n ven amb la brillantor de la innovació, amb la comoditat d'una aplicació, però que amaga una cara B molt més fosca: darrere de cada clic per demanar menjar a domicili o per contractar un servei, hi ha una arquitectura de precarietat perfectament dissenyada. Parlem de *riders* amb l'esquena trencada pedalant sota la pluja sense cap mena de protecció social. Parlem de treballadores de la llar contractades a través d'una app sense drets laborals reconeguts. Parlem, en definitiva, de milers de falsos autònoms, persones que viuen amb l'angoixa de no saber si demà tindran feina, gestionades per un algorisme opac que els puntua, els pressiona i els pot desconnectar sense cap explicació.

I aquesta no és la llibertat promesa, és la desregularització més salvatge disfressada de modernitat, un atac directe a drets que van costar generacions de lluita aconseguir. Aquesta comissió ha de ser l'eina per posar-hi llum i taquígrafs, per fiscalitzar i per fer complir la llei, perquè cap innovació no pot servir de coartada per a l'explotació.

I si les plataformes són el cavall de Troia d'aquesta nova precarietat, el seu motor, la intel·ligència artificial, ens planteja un desafiament d'una magnitud encara més gran. Ja no parlem només de llocs de treball, que també, sinó de la mateixa presa de decisions a la nostra societat. La IA ja decideix qui rep un crèdit, qui és seleccionat per a una entrevista de feina o quins barris reben més vigilància. I la pregunta és inevitable: qui dissenya aquests algorismes?, amb quins valors?, amb quins biaixos de gènere, de classe, d'origen? Correm el risc de construir una societat automatitzada sobre caixes negres, governada des de despatxos a Silicon Valley, que perpetui i amplifiqui les desigualtats existents.

Davant d'això, necessitem una alternativa clara i contundent. Des dels Comuns defensem un model radicalment radicalment diferent, una IA transparent, auditable i sota control democràtic. Reivindiquem una intel·ligència feminista, que no reproduïxi estereotips i que sigui dissenyada per equips diversos. Reivindiquem, en definitiva, la sobirania digital de Catalunya per construir tecnologia al servei del bé comú.

I per aterrar aquesta visió, els objectius de la comissió són una autèntica declaració de prioritats polítiques. Primer, blindar drets laborals, perquè la dignitat de qui treballa no és negociable, ni analògica ni digital. Segon, garantir una fiscalitat justa perquè s'ha acabat la barra lliure perquè els gegants tecnològics acumulin beneficis milionaris sense contribuir al sosteniment dels nostres serveis públics. Tercer, impulsar una transició tecnològica justa a través de la formació, per no deixar ningú enrere i assegurar que el progrés és compartit. I quart, i potser el més important, desenvolupar una estratègia catalana pròpia, una tercera via més humana davant del model hipermercantilitzat nord-americà i el model de control estatal xinès.

La història ens ensenya que tota gran transformació tecnològica comporta una pugna política fonamental. Avui, com ahir en la revolució industrial, ens toca decidir si el futur serà d'uns pocs o serà de totes.

Aquesta proposta és, com deia a l'inici, un acte de responsabilitat per assumir el govern d'aquesta transformació. Aquesta comissió és el primer pas, un pas imprescindible per construir una economia digital que no sigui extractiva, sinó que sigui regenerativa, que no exclouï sinó que inclogui; una economia digital que ens faci, en definitiva, més lliures, més iguals i més forts com a societat.

Salut i bon treball.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, i té la paraula la diputada Laure Vega.

Laura Fernández Vega

Bé, parlàvem l'altre dia, a raó de la regulació que s'està fent sobre les botigues fosques, de com moltes voltes la discussió entorn a l'economia de plataforma s'està plantejant pràcticament com si lo que estiguéssim situant és l'antiguitat versus la modernitat, com si fos un destí al que ens veiem abocats, que és la digitalització absoluta o la liberalització absoluta, com ja s'ha dit, de certes formes de treball.

Nosaltres creiem que en realitat no és una discussió que s'estigui tenint ara, sinó que és una discussió més antiga que tots nosaltres; de fet, tan antiga com la democràcia mateixa. Pensem que no deixa de ser, el que estem discutint ara i per a lo que ha de servir aquesta comissió, la discussió que van tenir Càl·icles i Sòcrates en el seu moment; Càl·icles, que era un aristòcrata bastant enfadat amb el fet de que hi hagués la possibilitat de que pogués haver-hi una democràcia, tal com era la d'Atenes –bàsicament, era com Sánchez Llibre quan es fa alguna regulació una mica bona, diguem-ne, per al conjunt de la societat–, i Sòcrates, que pretenia defensar un concepte universal de justícia. En aquest sentit, Càl·icles deia que el dret és una temptativa per part dels dèbils i de la multitud d'imposar límits al poder, a la llei de la naturalesa. Nosaltres, en aquest cas, evidentment, també aniríem amb Sòcrates, amb la idea de que sí que ha de poder haver-hi una justícia universal i que això significa que sí que hi ha d'haver-hi límits a favor de la limitació del poder d'uns pocs, precisament perquè no hi hagi límits per a la majoria; és a dir que la lògica d'una llibertat del mercat i del treball absoluta significa la manca de la llibertat del poble.

Recordava que Santiago Alba Rico parlava d'un titular que es va publicar a Califòrnia, que deia que s'estava reclamant el dret dels nans a ser llançats contra una paret. Això és una cosa amb la que ens trobem moltes vegades quan parlem de quants llocs de treball suposen aquestes empreses. Ens trobem de cop reclamant pràcticament que es puguin llançar contra la paret els nostres cossos, que el treball sigui absolutament en qualsevol condició i sobre qualsevol cosa, perquè necessitem viure. Però creiem que, precisament, la tasca dels parlaments com aquests, com a mínim d'aquells que creguin que la llibertat ha de ser la de la majoria i no la de la minoria, és la de que hi hagi uns drets fonamentals que puguin ser defensats.

I lo que ens trobem moltes vegades en aquesta economia de plataforma és que s'amaga que aquesta plataforma es sosté sobre els nostres cossos, sobre les nostres vides. El que trobem darrere de tota la lluminositat dels anuncis d'Amazon és que en molts països no permet que s'indiqui que a Aràbia Saudí van ser condemnats, gràcies també al treball d'Amnistia Internacional, perquè havien estafat en el sou moltíssims treballadors, perquè els havien allotjat en condicions inhumanes i, a més, se'ls havia impedit de buscar d'altres feines i de marxar del país –lo que en diríem «esclavatge modern»–, i que, a més, també ha sigut multat aquí, a la nostra nació, a Catalunya, per amagar un algoritme que és explotador. De fet, hi ha un article també molt interessant que es diu «Ongi Etorri, Mr. Bezos!», publicat a l'*Hordago - El Salto*, en el qual un comerciant de Bilbao, a mesura de que s'anava situant allà aquesta

plataforma, parlava de que, cada vegada que algú comprava a Amazon, extreia la riquesa del barri i la col·locava a les butxaques d'un empresari estatunidenc.

En el cas d'Uber –que si venim de parlar del que passa amb la concentració bancària i de les crisis és interessant–, Uber, finançada per Goldman Sachs, Berkeley i Citigroup –els deuen recordar dels cracs que hem pogut viure tots els que estem aquí, suposo–, doncs, volia fer, evidentment, com totes aquestes plataformes, falsos autònoms de forma illegal.

El *New York Times*, que no és precisament que hi escrigui Karl Marx, parlava d'abús psicopolític en l'explotació dels treballadors a partir d'aquests algoritmes que precisament són els que volem estudiar.

I de Glovo, no ho sé; vull dir, porto uns quants mesos parlant-ne, però crec que tots tenim bastant clar sobre què es sustenta Glovo: doncs sobre la possibilitat de que si algú mor, no passi absolutament res. Ara, per sort, gràcies a que de tant en tant hi ha una miqueta de justícia, han de reconèixer moltíssims treballadors. Aquest matí ho celebràvem amb un d'ells a Vallcarca.

La discussió final també serà en quin món voldrem viure. Pensar que lo que podem fer és seguir flexibilitzant les feines de tothom, seguir flexibilitzant els horaris, obligar a que un treballador explotat hagi d'explotar un altre treballador a les tantes de la nit per comprar menjar, no és el món on voldríem viure nosaltres.

Per tant, lo que pensem és que a vegades el sentit comú també s'hauria de poder imposar; que a vegades la idea de modernitat no és tan moderna, sinó que són simplement formes antigues d'esclavatge, en el qual no tenim precisament aquest dret perquè ho limiti.

Lo que nosaltres esperem d'aquesta comissió és, efectivament, que puguem estudiar això per decidir que lo que volem és més dret de la majoria i menys dret d'unes empreses transnacionals que venen a nodrir-se dels nostres cossos, del nostre treball i de la nostra riquesa.

I, a més, una advertència: que cap ofici, cap feina està lliure de l'economia de plataforma. Els advocats no estaran lliures de poder ser contractats per hores a través d'una app, els metges no estaran lliures de poder ser contractats per una app. La liberalització absoluta del mercat no deixarà ningú fora. No pensem que només seran aquells més explotats. Pot ser qualsevol de nosaltres.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. A continuació intervindrà el Grup Parlamentari de Junts per defensar les esmenes presentades, per un temps de cinc minuts. I té la paraula la diputada Anna Navarro i Descals.

Anna Navarro i Descals

Molt bé. Moltes gràcies, vicepresidenta. Gràcies, diputats, diputades, consellers, conselleres. El Gemini AI, l'OpenAI, el DeepSeek, el Grok, Tencent, MiniMax..., estan tots aquí, tots; i és que s'estan fent servint a tots els verticals de tota l'economia. Des de Junts intervenim per manifestar que, davant d'una transformació profunda i accelerada, Catalunya no pot quedar enrere. No volem ser espectadors, volem liderar aquest canvi tecnològic tan gran.

Junts vam presentar un recull d'esmenes perquè considerem que és imprescindible dotar aquesta comissió d'un enfocament també proactiu, possiblement optimista i professional, perquè la IA, els tecnòlegs, no anem a construir coses per al mal. També la IA fa coses molt bones, ens pot ajudar, a la societat. Les nostres propostes impulsen que la IA a les plataformes siguin oportunitats per al nostre teixit productiu. Com ja veiem que la IA és aquí, ens hem de posar les piles per liderar aquest canvi tecnològic. Hem d'anar, pausadament, de la prudència al lideratge professional.

Proposem canviar el to de l'exposició de motius substituint referències d'amenaques per afirmar que la intel·ligència artificial i l'economia de plataformes també

poden generar noves ocupacions de qualitat, com ja s'està fent a tot arreu del món. Augmentar la competitivitat de les empreses i promoure noves formes de col·laboració entre sectors, com s'han vist abans en altres grans canvis tecnològics. Nosaltres apostem pel lideratge, en lloc de quedar-nos enrere com a país; afegim un apartat que ressalta la necessitat de situar Catalunya com un *hub* mediterrani de referència en innovació digital, en polítiques actives per retenir talent i atraure inversió tecnològica, també.

Aquestes mesures van de la mà d'un marc sòlid, estructurat i molt ben estudiat, on des de Junts concretem l'objecte d'estudi en deu eixos, que passen des de la regulació europea de la IA fins a l'orientació laboral, passant per la sobirania lingüística. No veig ningú parlant del català a les tecnologies. Ens està entrant la tecnologia en castellà i en anglès. I el català què?

Hem de garantir així que cada proposta legislativa es fonamenti en dades, bones pràctiques internacionals. I no partim de zero, ni molt menys; ja hi ha molt bones pràctiques de com fer servir la IA.

Finalment, incorporem un conjunt de mesures per al conjunt del mercat de treball del segle XXI, amb programes de formació i incentius a les pimes perquè adoptin tecnologies emergents de manera molt responsable i ètica. I, per tant, des de Junts, una mica d'optimisme i molta responsabilitat.

Amb aquestes esmenes demostrem que les noves tecnologies no ens espanten, sinó que ens motiven per construir un full de ruta per afrontar els reptes i aprofitar les oportunitats que aquesta nova revolució tecnològica ens ofereix a tots. No podem permetre que la IA i les plataformes condicionin de manera passiva el nostre futur. Hem de liderar aquest canvi, i per això calen tres coses. Número 1: entendre profundament les tecnologies. S'han d'entendre: per a què serveixen?, per a què poden servir? Número 2: establir un marc normatiu català, per a Catalunya. Número 3: potenciar les proves pilot en sectors estratègics; nosaltres creiem moltíssim en les proves beta i proves estratègiques. Sense aquest lideratge i metodologia, quedarem enrere mentre altres països avancen, i nosaltres no volem quedar-nos a la cua de la competició global.

Volia fer una petita reflexió o un apunt, aquí. Fa només unes setmanes, des de Junts vàrem demanar una comissió per a l'evolució econòmica de Catalunya i perspectives de futur. I cito textualment, sense dir noms, diputats dels mateixos grups que avui ens presenten la comissió d'avui dient: «No cal crear noves comissions. Tot el que vostè planteja i el que estem discutint (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) avui, ho podem discutir a la Comissió d'Economia» –vaig acabant. Des de Junts no practiquem l'obstrucció, al contrari: oferim la mà per construir una resposta positiva i amb ganes d'avançar en un sector tan important.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. A continuació, per fixar el seu posicionament té la paraula, també per un temps màxim de cinc minuts, en primer lloc, per part del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la diputada Míriam Casanova Domènech.

Míriam Casanova Domènech

Molt bé. Gràcies, vicepresidenta. Consellers, conselleres, diputats, diputades, des de la pandèmia de la covid-19, l'economia de plataformes està creixent i diversificant-se ràpidament, i s'ha convertit en un motor per a la innovació i la creació de llocs de treball estables i de qualitat. Malgrat això, si no està regulada, pot generar riscos per a unes condicions laborals dignes, per a la salut i la seguretat en el treball, com per a la igualtat de tracte i el dret a la intimitat.

En conseqüència, recentment la Unió Europea ha estat la primera al món en regular les condicions laborals en el treball en plataformes amb la Directiva 2831 del

2024, del Parlament Europeu i del Consell, per justament millorar els drets laborals i la protecció social dels treballadors de plataformes digitals. Ara Espanya i la resta d'estats membres tenen l'obligació d'incorporar aquesta directiva a l'ordenament jurídic nacional i tenen temps per fer-ho fins al 2 de desembre de 2026.

Per altre costat, ningú de vostès ha mencionat l'estudi d'intel·ligència artificial elaborat per professors experts de les universitats catalanes, que tracta justament de la regulació, les oportunitats i els riscos de l'ús de la IA –i precisament està destinat als parlaments i poders públics–, que va ser presentat el passat 19 de maig en el Consell Assessor del Parlament sobre Ciència i Tecnologia, el CAPCIT. I cal dir que també la Unió Europea ha estudiat i ha adoptat normativa completa al respecte, que és el Reglament 1689 del 2024, per promoure l'ús de la intel·ligència artificial en sectors econòmics molt diversos i garantir, al mateix temps, la salut, la seguretat i els drets fonamentals de les persones, que serà aplicable en tots els estats membres a partir del 2 d'agost de 2026.

Per tant, aquesta proposta de creació d'una comissió d'estudi sobre els efectes socials i laborals de l'economia de plataformes i la intel·ligència artificial arriba tard, perquè ja s'ha estudiat en profunditat, i fins i tot les institucions comunitàries han adoptat normes al respecte que hem de complir.

Des del Grup Parlamentari Popular creiem que els poders públics a Catalunya el que sí que haurien de fer és enfortir les mesures de suport i promoció de la innovació i l'emprenedoria, sobretot amb compromís social, que en molts casos comporten noves activitats i creació de llocs de treball de qualitat en plataformes i en intel·ligència artificial. És una llàstima que cap de vostès estigués present a la *spin-off* de la UOC de la setmana passada, on es van presentar els millors projectes emprenedors de la comunitat educativa, tots ells en l'àmbit de l'economia digital i dirigits a satisfer necessitats de determinats col·lectius socials.

Així mateix, considerem que cal intensificar les mesures de suport i promoció del comerç de proximitat, i entre elles voldria destacar la necessitat de facilitar l'accés del comerç local a les plataformes, perquè puguin donar resposta també als nous hàbits dels consumidors i establir nous canals de promoció i de venda dels seus productes i serveis.

Així mateix, pensem que és crucial la reducció dels impostos que recau sobre els petits negocis, com és reduir l'IRPF als autònoms amb rendiments per activitats econòmiques inferiors a 35.000 euros l'any.

En definitiva, els grups parlamentaris de l'esquerra s'omplen la boca amb paraules sobre els drets dels treballadors però que únicament serveixen per polititzar processos d'acomiadament col·lectiu que no es poden impedir des de les administracions públiques o, com veiem en aquesta proposta, per crear una comissió d'estudi sobre qüestions que estan ja molt estudiades i fins i tot regulades.

Per tant, el que hem de fer és remar tots junts de la mà de les administracions europea i estatal per aconseguir el millor entorn per a les empreses, tant les tradicionals com les innovadores i, al mateix temps, assolir les millors condicions laborals per als treballadors. Per tots aquests motius, el vot del Partit Popular serà en contra de la creació d'aquesta comissió d'estudi.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per part del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la diputada Júlia Calvet Puig.

Júlia Calvet Puig

Gràcies, vicepresidenta. Bueno, pues hoy, para variar, nos encontramos una vez más con una de esas propuestas que en el fondo no pretende resolver absolutamente nada, sino que lo que persigue es «despilfarrar», «aparentar» y «duplicar». Tres verbos que definen a la perfección el rumbo que está cogiendo este *govern* de la Generalitat.

Primero, digo «despilfarrar» porque, como ustedes ya saben, crear una comisión no es gratis. Esto implica un gasto superfluo –sí, sí–: recursos, personal, comparencias, tiempo y, cómo no, todo ello pagado con el dinero de los catalanes, que ya suficientemente están asfixiados por una presión fiscal insoportable y, por contra, unos servicios públicos totalmente ineficaces. ¿De verdad alguien cree que la mejor forma de gastar el dinero público de los catalanes es creando una comisión, creando estructuras paralelas que no sirven absolutamente de nada, sino solamente..., hacer algunos informes que prácticamente nadie de ustedes se va a leer?

Segundo, digo «aparentar» porque, bueno, esto no va de soluciones, señores diputados. Esto va de imagen, de dar esa sensación de cierta preocupación por el impacto de la inteligencia artificial, pero lo que están haciendo es desproteger el tejido productivo catalán. Y es que, además, ustedes, todos ustedes, lo saben –y tanto que lo saben; saben que esta comisión, al igual que tantas otras, no sirve absolutamente para nada. ¿Y por qué quieren ustedes crea una comisión? Bueno, pues probablemente para tener más minutos en la prensa; seguramente será por eso. Porque esto no es solucionar los problemas reales de los catalanes; esto precisamente es hacer teatro, teatro con dinero público, con dinero de todos los catalanes. (*Alguns aplaudiments.*) Y todos ustedes deberían tener al menos la decencia de mirar a los catalanes a la cara y decirles al menos la verdad y no mentirles.

Y ya que hablamos de aparentar, permítame compartir algo que roza un poco lo cómico. Y es que una de las enmiendas presentadas por Junts menciona la necesidad de reducir la burocracia, y lo hacen mientras apoyan la creación de una comisión totalmente innecesaria, que lo único que va a hacer es multiplicar el papeleo y las reuniones, y, de verdad, ¿quién les puede tomar en serio? O sea, ustedes hablan de simplificar mientras complican; nos hablan de agilizar mientras ralentizan; totalmente ridículo. (*Alguns aplaudiments.*)

Y tercero, digo «duplicar» porque esta comisión lo único que pretende es, pues eso, duplicar innecesariamente todo lo que significa hablar en esa comisión; más que nada porque todos estos temas ya se pueden tratar en la comisión oficial, en la comisión titular, que es la Comisión de Empresa y Trabajo, o por ejemplo, en la comisión del CAPCIT, pero, teniendo en cuenta que lo presentan ustedes, pues no nos sorprende, dado que, bueno, algunos de ustedes están a favor de crear estos macrochiringuitos para que ustedes mismos se llenen los bolsillos.

Y, por si fuera poco, no puedo dejar pasar otro elemento que ya roza también lo ridículo. Y es que precisamente la diputada de Junts, indignada, hablaba de que hay que garantizar los derechos lingüísticos en la inteligencia artificial. Habla de asegurar la presencia del catalán y del aranés en los algoritmos. Yo de verdad... ¿Creen ustedes que esos son los problemas reales de los catalanes? ¿Que eso a una familia que no llega a final de mes..., o eso a un autónomo que no puede pagar sus gastos..., no puede llegar a cubrir sus gastos..., le importa lo más mínimo? De verdad, yo no lo entiendo. Por favor, bajen a la realidad; empiecen a pisar la calle y dejen de pisar la moqueta, porque esto ya empieza a ser bochornoso. Y es que lo que necesitamos es fortalecer el tejido productivo en Cataluña, garantizar el acceso a las tecnologías a los emprendedores y, sobre todo, asegurar que la transición digital no se haga costa de las familias catalanas; eso sí es útil. Todo lo demás, señores diputados, es humo.

Por eso, desde VOX, tenemos una visión clara. ¿Apostamos por la inteligencia artificial? Sí, siempre y cuando sea esta una herramienta al servicio de los emprendedores y de los trabajadores y no un medio para substituirlos o para precarizarlos. ¿Defendemos el uso de la tecnología? Sí, pero ¿para qué? Pues para mejorar la competitividad, reducir cargas laborales, cargas fiscales y también la burocracia, y aumentar la productividad y, cómo no, permitir a nuestros trabajadores vivir mejor.

Por último, los que aplican todos esos discursos utópicos, anticapitalistas, son los primeros que se lucran del sistema. Sí, sí, todos ustedes –comunistas, la CUP...–; todos ustedes se están forrando a través del sistema y lo critican. Y, si no, que le

pregunten al exdiputado de la CUP y abogado de Santos Cerdán, ¿verdad? (*Alguns aplaudiments.*) En fin, es curioso cómo ustedes mismos, que se lucran del sistema, son los primeros en criticarlo. Que ya está bien, hombre, de tanto postureo institucional, que lo único que hacen es repartir titulares para todos ustedes, pero lo que hacen es repartir facturas para los catalanes.

Muchas gracias.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn ara del Grup Mixt i té la paraula la diputada Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

El mes de març, ERC, Comuns i CUP feien costat a una moció de Junts que per davant parlava de preservar valors democràtics europeus i per darrere atacava les plataformes i xarxes socials que no es poden comprar a cop de talonari, acusant-les de l'auge i proliferació d'això que en un brot d'incontinència verbal diversos diputats d'aquesta cambra anomenen «extrema dreta». La comissió d'estudi que ara vostès plantegen és per vetar els mitjans no tradicionals que donen cobertura a les formacions polítiques que voldrien prohibir i censurar, o només es tracta de col·locar un altre president a l'enèsima comissió i sumar la retribució que comporta? Ens ho poden aclarir, si us plau?

A Aliança Catalana no li fan por les noves tecnologies ni pretén aprofitar-les per intervenir en decisions empresarials; tampoc maldem per crear comissions que es basin en informes ideològics o que persegueixin la llibertat econòmica. La intel·ligència artificial o l'ús de plataformes no són dolents per si sols. El problema és que quatre polítics que necessiten vint assessors per posicionar-se sobre un tema banal es creguin amb dret de crear una comissió i de condicionar les empreses, aferrats com llagastes a un relat victimista i a un discurs social basat en la criminalització de l'esforç i de l'excel·lència. Vostès no creen comissions; creen aules de la moral, a on cal dir «economia amb perspectiva de gènere» o «impacte racial» tres cops per minut, si no vols ser automàticament exclòs, investigat i sancionat per obra i gràcia del nou codi de conducta que redacten.

Fa uns dies, el «cent cinquanta-cinquè» president de la Generalitat assistia, com si res i al costat dels màxims dirigents sindicals, a l'acte de celebració del desè aniversari de l'empresa Glovo, una empresa sentenciada pels jutjats a indemnitzar més de 3.572 treballadors per haver-los utilitzat com a falsos autònoms. Quina manera més curiosa que té l'esquerra de defensar la classe treballadora, no troben? Cada empresa catalana ha de ser lliure per analitzar i implementar les millores tecnològiques que puguin ajudar a desenvolupar i consolidar la seva activitat. No cal cap comissió de polítics sapastres alliçonant el teixit empresarial; i sí, és evident que l'auge de les noves tecnologies comportarà la desaparició de llocs de treball, principalment d'aquells llocs de treball poc qualificats que vostès empren per justificar la tercermundització de Catalunya. Potser no és mala idea automatitzar certes tasques i fomentar llocs de treball que requereixin una major formació i dotats amb retribucions més altes; o això posa en risc i en perill la xarxa d'adjudicació i de col·locació que s'ha creat a redós de la immigració il·legal? No participarem en comissions que alimentin la burocràcia, justifiquin el control ideològic ni castiguin l'empresariat. Això els hi deixem a vostès.

La vicepresidenta primera

Ara és el torn del Grup Parlamentari del PSC i Units per Avançar, i té la paraula la diputada Natàlia Fabian Corbacho.

Natàlia Fabian Corbacho

Gràcies, vicepresidenta. Des del nostre grup, volem començar reconeixent l'interès i l'oportunitat del debat que avui ens ocupa. Parlem d'una realitat que ja forma

part del nostre dia a dia: noves formes d'organització de treball, plataformes digitals, automatització de processos i aplicació creixent de les tecnologies i d'intel·ligència artificial. Totes aquestes transformacions estan modificant la manera com treballem, com produïm, com construïm i també com es distribueix la riquesa. Per això és del tot pertinent que aquest Parlament obri un espai per analitzar aquests canvis i reflexionar sobre com garantir que vagin acompanyats de drets, equitat i cohesió social. Ens sembla un bon punt de partida, perquè el final anticipat de la legislatura anterior –com s'ha comentat– va deixar aquesta feina pendent i és positiu que ara es reprengui amb mirada una mica més àmplia, incorporant també la qüestió de la intel·ligència artificial.

Pel que fa al contingut de la proposta, compartim plenament la necessitat d'analitzar de manera transversal l'impacte d'aquests fenòmens sobre el mercat de treball, els drets laborals i el model econòmic català. Com molt bé recull el text, cal defensar els drets de les persones treballadores, protegir el teixit comercial i econòmic local, promoure un model de desenvolupament basat en la proximitat i la justícia social, i també valorem positivament que la proposta contempli la participació d'experts, tècnics i entitats. No es tracta només d'un debat polític, sinó d'una qüestió que afecta molts àmbits –el laboral, el tecnològic, l'educatiu, l'empresarial– i que ha de ser abordada amb una mirada plural i amb una base sòlida.

Ara bé, voldríem fer dues aportacions que creiem que poden enriquir els treballs d'aquesta futura comissió. La primera és recordar que el Govern de la Generalitat està treballant en la nova estratègia catalana d'intel·ligència artificial 2026-2030, que ja incorpora com a línia de treball prioritària l'impacte de la intel·ligència artificial en l'àmbit laboral i aquesta estratègia suposa una oportunitat per construir consensos i dissenyar polítiques públiques que acompanyin la transició digital. Des del nostre punt de vista, els treballs de la comissió poden contribuir a reforçar aquest marc estratègic amb una mirada política i social àmplia.

La segona és que considerem fonamental fer una distinció clara entre els dos grans àmbits que es proposa estudiar. Per una banda, l'economia de plataformes i, per l'altra, la intel·ligència artificial. Tot i que poden estar relacionats, no són el mateix: l'«economia de plataformes» fa referència a un model organitzatiu concret, sovint vinculat a la precarietat laboral, amb asimetries normatives i riscos per al comerç local; en canvi, la «intel·ligència artificial» és una tecnologia transversal que pot tenir impactes molt diversos segons com s'apliqui i es reguli. Per això defensem que la comissió abordi de manera diferenciada els aspectes de l'economia de plataformes i els de la intel·ligència artificial. Això ens permetrà tenir un diagnòstic més fi i fer propostes més útils i realistes.

Per tant, considerem que aquesta proposta respon a una preocupació creixent de la societat catalana, com és garantir que la digitalització i les noves tecnologies es desenvolupin amb regles clares, amb garanties per a tothom i sense deixar a ningú enrere. Per tots aquests motius, i amb la voluntat de contribuir activament als treballs que es deriven d'aquesta comissió, per garantir una transició digital justa i pels drets dels treballadors i les treballadores, votarem a favor de la proposta presentada.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I a continuació, per indicar quin text es posa a votació i les esmenes que s'accepten, intervindrà un representant dels tres grups proposants per un temps màxim de dos minuts. I té la paraula, de manera consensuada amb els altres grups, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i dels altres dos grups, el diputat senyor Jordi Albert i Caballero.

Jordi Albert i Caballero

Bé; gràcies, president. Sobre les esmenes, també com que vinc en representació dels tres grups, agrair a la diputada Anna Navarro la presentació de les esmenes;

agrair també el tracte que hem tingut. Hem arribat a una transacció precisament per incorporar o fer més evident, de forma més clara, l'elaboració d'aquest marc normatiu, la necessitat d'aquest marc normatiu, i, per tant, hem tancat la transacció.

La resta d'esmenes, creiem que són d'un nivell de concreció que s'adiu molt més amb el pla de treball i no tant amb l'objecte de la comissió, que és el que avui votem i, per tant, segur que ens posarem d'acord respecte a aquest redactat del pla de treball, que seran els objectius específics i concrets que haurem d'assolir en el marc de l'estudi d'aquesta comissió. Per tant, agrair-li el tarannà, i, per tant, el text seria aquest text transaccionat respecte a l'objecte.

Per altra banda, jo crec que cal fer algun aclariment, perquè s'han dit moltes mentides. Una comissió d'estudi, la creació d'una comissió d'estudi no significa ni «despilfarro» ni incrementar costos; no té res a veure amb això. Vostè miri's la composició: sí, hi dediquem més hores de la nostra feina, per tant, dediquem encara més temps (*remor de veus*) per tal de trobar solucions per als catalans i les catalanes. Que és que a veure, vostè per què està aquí asseguda, diputada Calvet? Per què està aquí asseguda? Per treballar o per cobrar? Nosaltres per treballar; crec que d'altres per cobrar. De fet, Aliança Catalana... (*aplaudiments*), Aliança Catalana no ve mai a cap comissió. Aliança Catalana no ve a cap comissió. Per tant, qui més cobra a preu cost/hora i feina realitzada, sense cap mena de dubte, qui més «despilfarra» i qui més abusa dels impostos dels catalans no és ningú més que les diputades d'Aliança Catalana.

Gràcies.

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

El president

Acabat el debat, cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Acabat el debat, votem.

Comença la votació.

La proposta de resolució de creació d'una comissió d'estudi sobre l'impacte social i el mercat de treball de l'economia de plataformes i la intel·ligència artificial ha estat aprovada per 106 vots a favor, 27 vots en contra i 1 abstenció.

Interpel·lació al Govern sobre l'impacte de la venda a la manta

300-00155/15

El novè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre l'impacte de la venda a la manta. És presentada pel Grup Parlamentari de VOX en Catalunya i per fer-ne l'exposició, té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, presidente. Hoy, señor Sàmpser, presentamos esta interpelación al Gobierno de la Generalitat sobre una cuestión de creciente gravedad que afecta de manera directa a nuestros vecinos, a nuestros comerciantes, a nuestros marchantes, a nuestra convivencia y al propio estado derecho: la proliferación del top manta en Cataluña. Es un fenómeno que representa una vulneración sistemática de la legalidad vigente, una amenaza para la propiedad intelectual, un ataque frontal al pequeño comercio, un foco de inseguridad ciudadana y un factor que contribuye al asentamiento de redes mafiosas que explotan a la inmigración ilegal.

El top manta no es como ustedes pretenden banalizar, una forma de economía informal o de supervivencia de personas vulnerables. En absoluto; es una actividad ilícita, tipificada en nuestro ordenamiento jurídico. De hecho, el artículo 274 del Código penal establece penas de prisión de hasta cuatro años para quien reproduzca, distribuya o comercialice productos que vulneran derechos de propiedad intelectual e industrial.

Los productos que se venden en las mantas en las plazas y calles no son artesanía local; son falsificaciones, copias ilegales de marcas registradas, muchas veces fabricadas en condiciones inhumanas, sin control sanitario ni fiscal. Se daña así directamente a las empresas, a los creadores, a las marcas, a quienes pagan impuestos y generan empleo de manera legal.

Y, mire, yo le pregunto y espero que me conteste –la primera pregunta de mi interpelación–: ¿De qué sirve que el Govern de la Generalitat, a través del Departament de Cultura, promueva la creación artística mientras tolera de manera reiterada la piratería en las calles?

Mire, el top manta afecta de forma especialmente agresiva al pequeño comercio en Cataluña. Mientras nuestros autónomos y comerciantes sufren una presión fiscal asfixiante, una normativa administrativa cada vez más intrusiva y una competencia feroz por las plataformas digitales, ven además como frente a sus puertas, a escasos metros de sus comercios, se permite la venta ilegal de productos a plena luz del día, sin licencia, sin pagar impuestos, sin ningún tipo de control ni regulación. Este fenómeno genera una competencia desleal *intolerable*.

El comerciante que paga un alquiler elevado, que se da de alta como autónomo, que paga seguridad social, IVA, IRPF, tasas municipales se ha abocado al cierre. Mientras ustedes, la Generalitat, en lugar de protegerlos les da la espalda; les da la espalda, permitiendo la impunidad de los vendedores ilegales.

Y, miren, en ciudades como Barcelona, Tarragona, Salou, Cambrils, Hospitalet, Canovelles, Roses o Sant Adrià de Besòs se ha normalizado hasta tal punto de que ya forma parte del paisaje urbano. Miren, si recogemos la fotografía, por ejemplo, de Barcelona, según Pimec, el top manta genera más de 135 millones de euros de perjuicio anual a la ciudad –135 millones–, de los cuales 65 corresponden al impacto directo al comercio de proximidad y 70 representan las pérdidas a la industria a causa de productos falsificados. Pero es que el mismo análisis, si lo aplicamos a la costa de Tarragona, hablamos de más de 50 millones de euros. Es que hablamos de muchísimo dinero.

Y el Govern no puede mirar hacia otro lado; no puede seguir así. Porque el top manta no es un hecho aislado, sino una red estructurada que opera con total impunidad en el espacio público. Una red que, según los datos de controles policiales, hablamos de 2.500 manteros –insisto, 2.500 manteros identificados. ¿Realmente sabemos cuántos hay? ¿Cuántos habrán? Espero que usted sepa y me responda. (*Alguns aplaudiments.*)

Seamos claros –seamos claros–, el top manta no es un fenómeno espontáneo ni individual, en la inmensa mayoría de los casos responde a estructuras organizadas, lideradas por mafias que no únicamente operan vendiendo falsificaciones, sino muchas veces conlleva narcotráfico, prostitución y tráfico de personas. Y lo más grave, que la forma directa, ustedes están promoviendo con su inacción, con su permisividad y, por supuesto, regalando papeles.

El top manta, por tanto, no solo es una infracción administrativa o comercial; es un problema de orden público y de seguridad, con implicaciones en materia de inmigración ilegal, delincuencia organizada y pérdida de soberanía institucional, además de la ocupación ilegal y desordenada del espacio público, que afecta a vecinos, turistas y comerciantes. Las aceras, plazas y paseos se convierten en mercados improvisados, sin ningún tipo de higiene ni seguridad ni control. Esta situación, evidentemente, genera inseguridad ciudadana.

Mire, señor Sàmper, casos que vemos todos los días de agresiones a agentes de la autoridad, de peleas de manteros para el control del territorio a machetazo limpio, de robos y de intimidación a vecinos y turistas.

Y le pongo un ejemplo: Barcelona, antaño símbolo de modernidad y convivencia; hoy, como pueden ver todos los vecinos y también lo recoge Eurostat, es la segunda ciudad más peligrosa de Europa. ¿Y qué está haciendo el Govern al respecto? Si la

primera respuesta es negarlo. Mire, señor Sàmper, solo hay que leer las noticias estos últimos días, Cambrils o Salou: «Un mantero ilegal con antecedentes penales por homicidio apuñala a un trabajador de la limpieza, porque le molestaba el ruido de la sopladora.» Y el alcalde socialista de Salou dice que no hay manteros en su municipio. Pero es que la semana pasada la Guardia Civil hace una redada en la misma localidad: veintitrés toneladas de mercancía fraudulenta, más de 5,6 millones de euros en material falsificado. Y dice el sinvergüenza del alcalde, que no tiene otro nombre (*remor de veus*), que este operativo... El sinvergüenza del alcalde, porque no tiene vergüenza.

El president

Si us plau, si us plau, intenti mantenir el decòrum de la cambra.

Javier Ramírez Gutiérrez

Señor presidente, no es de recibo mientras vemos situaciones complejas reiteradas de los manteros que atacan a nuestros vecinos, a nuestros turistas y el alcalde de Salou diga que esto –hacer un operativo contra esta mafia– daña al municipio. No, perdone, mire, lo que daña el municipio, lo que realmente daña el municipio es ver a cientos de manteros con piedras, con palos y machetes atacando a los policías y a los ciudadanos. (*Alguns aplaudiments.*)

Y, mire, ya les avanzo por mucho *rebombori* que ustedes puedan aplicar aquí que, ante su dejadez, desde VOX impulsamos a nivel local una acción conjunta para acabar con el top manta en toda la Costa Dorada, en toda la Costa Dorada y también en toda Cataluña, con la moción subsiguiente que presentaremos a esta interpelación, que espero que ustedes valoren y apliquen –algo de decoro, precisamente– a esa moción.

Mire, la actitud del Govern de la Generalitat frente al top manta ha sido, como mínimo, negligente y complaciente –sí, negligente y complaciente. En lugar de aplicar la ley y proteger al comercio legal se han promovido narrativas de justificación, presentando a los manteros como víctimas del sistema y criminalizando a quienes exigen precisamente el cumplimiento de la ley. Incluso hemos visto en algunos ayuntamientos socialistas y separatistas, con muy poca vergüenza, que han cedido locales públicos para nada más y nada menos que asociaciones vinculadas al top manta, con dinero de todos los catalanes. Otros les montan carreritas de domingo para exhibirse y otros, directamente, es que atacan de manera frontal a nuestros marchantes, expulsando a paradistas y aumentando las tasas e incluso cierran mercados enteros, como el de Canovelles, fruto de la presión intolerable de los manteros.

Es que, de verdad, señor Sàmper, señores socialistas, esta complicidad ideológica es irresponsable e inadmisibile. Prueba de ello es que, fruto de esa permisividad..., ha provocado que los manteros sean muchísimo más agresivos que hace unos años. Se sienten impunes y aplican la ley de la selva –sí, aplican la ley de la selva. Son capaces de agredir a los que ponen en evidencia su legalidad, como hace unos días la brutal agresión en Salou al periodista Cake Minuesa y a parte del equipo de VOX en Tarragona, en el que se encontraba nuestro diputado y presidente Sergio Macián. A punto estuvimos de tener que lamentar una desgracia grave. De hecho, sufrieron patadas, escupitajos, empujones, botellazos de agua, y la cámara del periodista, completamente destrozada. ¿Y saben por qué? Simplemente por grabar tal violencia.

¿Sabe qué respuesta dio la policía? (*Remor de veus.*) ¿Saben realmente la respuesta? Pues la respuesta fue filiar al diputado y pedir la acreditación de prensa al periodista, en vez de detener a los agresores. Menuda vergüenza. (*Alguns aplaudiments.*) Por tanto, aprovecho esta tribuna para animar y agradecer la honorable labor del periodista y de nuestro presidente. Muchísimas gracias por no desfallecer.

Señor Sàmper, en lugar de abordar el fenómeno desde una perspectiva legal y económica y de seguridad, se opta por un enfoque ideológico que blanquea la ilegal-

lidad, erosiona la autoridad del Estado y abandona a sus comerciantes, que cumplen precisamente con sus obligaciones.

Y, por tanto, me gustaría que respondiera a lo siguiente –varias preguntas; creo que es relevante. Primera, de los manteros identificados, por ejemplo, de los últimos cinco años, ¿podría decir cuántos de ellos son inmigrantes ilegales? ¿Qué estudio se ha encargado o tiene a su disposición la Generalitat sobre el perjuicio económico real causado por el top manta al comercio legal en Cataluña y, por supuesto, el fraude que eso conlleva? ¿Qué medidas va a tomar el Govern para defender a los miles de marchantes que no tan solo se encuentran y se enfrentan a su infame ley que los quiere aniquilar, sino que además se ven en la tesitura de tener que luchar permanentemente contra la lacra del top manta? Y, por último, ¿qué medidas concretas ha puesto en marcha la Generalitat para apoyar al comercio legal, que ve su facturación reducida por culpa de la expansión del top manta?

Mire, señor Sàmpser, usted hoy tiene dos posibilidades, dos únicas posibilidades, y tiene que escoger: o respeto y convivencia o ilegalidad e inseguridad. Usted escoge. Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Miquel Sàmpser Rodríguez, conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmpser Rodríguez)

Moltes gràcies, president. Diputades, diputats que ens acompanyeu, mirin, penso que sota l'aparença de la preocupació sobre el comerç, aquesta interpellació el que amaga és la voluntat de criminalitzar claríssimament gent que és molt vulnerable, d'estigmatitzar la pobresa i d'alimentar el discurs de la por.

Parlar del top manta sense abordar-ho amb responsabilitat per explotar-lo políticament penso que és el motiu d'aquesta interpellació. Se'ns parla de llei, però en canvi s'ignoren els drets humans.

El top manta són persones migrades en situació molt vulnerable, són persones explotades per xarxes mafioses, no estem parlant de delinqüents, sinó que estem parlant de víctimes, i són un símptoma i no pas un problema. Arribats des de la fam, des de la guerra, des de la persecució, sense papers perquè no tenen un contracte, sense contracte perquè no tenen papers. Sabem el que és l'economia circular; això és la trampa circular.

Davant d'això, sobreviuen com poden i alguns han de sortir al carrer. Això és delinqüència? Jo crec que no; crec que és desesperació. Quan se'ls exclou, cal escoltar els exclosos i demanar-los i oferir-los alternatives.

El problema real –i amb això sí que hi estic d'acord, perquè vostè ho ha dit– són les màfies i no els manters; una realitat molt fosca contra la que cal que tots actuem. Xarxes que exploten; que introdueixen mercaderia falsificada al nostre país; que els utilitzen, els manters, sense cap dret; que els obliguen a pagar per avançat i que cobren comissions abusives; que quan la policia requisa el material no tenen cap perjudici perquè han cobrat per avançat. Aquest és el gran problema i aquestes són les xarxes que hem de perseguir i que hem d'intentar desarticular.

Què fa el Govern? Tres coses que li passo a explicar. Una coordinació institucional entre Mossos, policies locals i policies estatals per tal de poder identificar, detectar i perseguir aquestes xarxes. Cada vegada més, les tensions estan en competències municipals i, per tant, cada vegada més això depèn de les policies locals. Han de saber vostès que els Mossos només poden intervenir a requeriment o si hi han incidències d'ordre públic.

Els hi explico els darrers operatius. El dia 17 de juny d'enguany a Salou i a Reus es van produir deu escorcolls, amb dinou detencions, quaranta tones requisades de productes falsificats i, curiosament, 5.100 plantes de marihuana, un valor de 5,6 milions d'euros, que hagués arribat a un valor de 25 milions d'euros si hagués arribat al

mercat; es va desmantellar tota una estructura que va acreditar que el mantenir és l'últim esglaó d'aquesta estructura. El dia 7 d'abril, d'enguany també, al Baix Penedès, es van requisar 1.495 articles falsificats.

Segona acció, que té cinc apartats. Un primer apartat: des de la Direcció General de Comerç, des de l'Agència Catalana de Consum, s'estan fent comissions, s'estan fent inspeccions, per tal d'intentar regular la venda dels productes il·legals, defensar la propietat industrial i fer-ho de conformitat amb la Llei 18 de l'any 2017, de comerç, i la llei de consum. Segona activitat: 9,1 milions d'euros en subvencions l'any 25 per reforçar el comerç, l'artesania i la moda local. Una tercera: programes específics per dinamitzar l'associacionisme comercial i protegir els mercats afectats per la venda il·legal. Quarta: finançament empresarial amb línies com la Innova Comerç i la propera ICF Lidera Comerç, que presentarem en breu de forma conjunta amb la consellera Romero. I un cinquè subapartat, dins de la segona acció: la campanya activa de sensibilització contra la venda il·legal, de nom «No t'enganyis, no només compres un producte fals».

Una tercera actuació: la prevenció estructural, probablement la més important i menys coneguda. Ofegar la base d'aquestes xarxes criminals és ofegar-los a ells realment; si els manters tenen una alternativa real i legal, les xarxes començaran a patir realment, i aquí és on hem d'arribar.

I impulsem programes com la línia Acol per facilitar la regularització, tant administrativa com laboral, de les persones migrades, i fomentem la seva formació professional i la seva capacitació d'oficis, perquè volem *integrar-los* –volem *integrar-los*. I una cosa, que ningú s'equivoqui, els processos de regularització tenen dues cares, com una moneda: una primera està d'acord absolutament amb la humanitat i amb els drets humans, però una segona, que tampoc cal oblidar, que la nostra economia necessita aquesta regularització.

Mirin, jo miro, veig, visito moltíssimes empreses cada setmana. Si hi ha una cosa comuna que m'han dit absolutament tots els empresaris és que cal regularitzar els immigrants perquè són necessaris per al mercat de treball. Per tant, dues coses: humanitat –drets humans– i economia catalana.

Mirin, protegim el nostre comerç, i ho fem amb contundència, senyor diputat. I per fer-ho no cal escoltar ni intentar escollir entre dues realitats. És senzillament un fals dilema; no és cert que o una cosa o l'altra. Per potenciar el comerç, el que cal fer realment és potenciar el comerç de proximitat com a pilar autènticament important de la nostra economia. Hi hem dedicat –vostè deia que no hi hem dedicat res– 62 milions d'euros en ajuts directes per modernitzar, per digitalitzar i per procurar un relleu generacional, que és un dels problemes més importants que pateix a dia d'avui el nostre comerç.

Treballem amb més de dos-cents ajuntaments, per tal de reactivar eixos comercials i per tal de recuperar espais que s'han degradat, i fomentem campanyes..., amb campanyes..., doncs fer arribar, per exemple, a institucions, a entitats que el consum local és un consum responsable i que és segur. I treballem, com els hi deia, en escoles i institucions per explicar que al darrere de les xarxes hi ha una explotació de persones, un frau fiscal, una pèrdua d'ocupació i una pèrdua flagrant de drets.

Comprar a prop, a banda de ser legal, no és només una qüestió de qualitat, també és una qüestió de justícia, de solidaritat i de cohesió social. I és també apostar per persones comerciants que cada dia s'aixequen, engeguen, aixequen la seva persiana i comencen a generar riquesa. És protegir llocs de treball dignes, és enfortir els nostres barris i els nostres pobles, és defensar els drets laborals i és garantir unes condicions de treball dignes i segures.

Resumint, l'economia que volem és una economia que no deixi absolutament a ningú enrere. Volem un país de respecte, que sigui capaç de generar riquesa, de generar prosperitat i que sigui capaç de saber-la compartir amb persones i amb territori.

I per acabar, crec que és necessari que deixem de fer una política que tingui com a pilar, com a *mástil*, la por. Prou de convertir un problema complex en un problema de relat simple. Prou de buscar enemics. Prou d'escampar una por i d'intentar estigmatitzar. Si es vol crispació, doncs ho haurem de respectar, perquè per alguna cosa estem en un parlament, però no és el que nosaltres volem. No caurem en aquest parany. Catalunya és una societat madura. Catalunya és una societat responsable. No volem dividir entre nosaltres i ningú més. Pensem que el «nosaltres» som un grup on hi cabem absolutament tots i totes els catalans i les catalanes.

I per acabar, contundència amb aquells que exploten, dignitat amb les persones que ho pateixen, i, per fer-ho, atacar les màfies amb força, amb la força que ens dona l'estat de dret i les nostres normes. Donarem alternatives reals per a qui està malvivint als carrers. Per descomptar –per descomptat–, i ho destaco, defensarem el nostre comerç com a pilar fonamental de la nostra economia, i conscienciarem la ciutadania d'un consum ètic i responsable.

Una societat, diputat, que castiga el feble, és una societat dèbil, però sobretot covarda, i també injusta. No és el nostre model. Catalunya ha estat sempre una terra d'acollida, una terra de treball i una terra de dignitat. Aquest realment és el nostre esperit, el d'un país en equilibri, el d'un país equilibrat.

Moltíssimes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller. Per fer la rèplica té la paraula el diputat senyor Javier Ramírez Gutiérrez.

Javier Ramírez Gutiérrez

Gracias, señor presidente. Señor Sàmper, debo reconocer que la palabra «sorpresa» no es una palabra que en política se pueda aplicar de manera reiterada, porque ustedes evidentemente no sorprenden a nadie, pero esta vez la verdad es que sí, me ha sorprendido.

Yo pensaba que usted vendría hoy, lo primero, a pedir disculpas y pedir perdón a todos ellos y a todas esas personas afectadas por el top manta, a los vecinos, a los autónomos, a los comerciantes, y, sobre todo, usted, que ha sido consejero de Interior, a pedir disculpas a los *mossos* agredidos por cientos de manteros, agresiones diarias (*alguns aplaudiments*) que están sufriendo, aguantando y aguantando.

Y usted viene aquí a hablar de que..., no sé qué empresarios ha hablado usted, de que necesitamos inmigración ilegal. Pues, mire, yo no sé con qué tipo de empresas habla usted, pero yo hablo con el comercio local, con los autónomos, con el que tiene que abrir la persiana a las cinco de la mañana, con el que le cuesta llegar a final de mes, con el que está harto de sus políticas, de su presión fiscal y de su burocracia. ¿Y saben qué me dicen? Que están hasta las narices de aguantar el top manta, de las peleas, de los abusos y del desorden público. Eso es lo que me dicen. (*Alguns aplaudiments*.)

Usted me habla de vulnerables. ¿Qué vulnerables? Si es que en Salou lo hemos visto. Hay cuestiones que faltan a lo onírico, a aquello que citaba anteriormente. Es que algunos van hasta con datáfono a cobrar. ¿Qué vulnerables? Si son cientos de millones de euros de fraude y precisamente de lo que usted dice, de colaborar con las mafias. Y usted aquí, en vez de buscar una alternativa, lo que está diciendo es que lo va a promover y lo va a seguir promoviendo.

Mire, yo..., me llama mucho la atención que hable usted de derechos humanos, porque a mí me sabría muy mal que hoy venga usted..., y tendrá usted otra oportunidad, cinco minutos más, para rectificar..., y ponga en valor precisamente los derechos humanos de los vecinos, de los agredidos, de las víctimas, de esas personas que no pueden más. Usted no ha dicho ni una sola palabra, ni una sola. ¿Pero es que no ha visto las imágenes? ¿Usted no ha visto las imágenes? ¿Usted no ha visto lo que está pasando en Cataluña? O sea, usted tiene la caradura de poder venir aquí a expli-

car su mitin, que le he han preparado seguramente desde su consejería, y no tiene ni una sola, mínima empatía. ¿Usted de verdad ha sido capaz de eso? De verdad que sí me ha sorprendido. (*Alguns aplaudiments.*)

Mire, casos concretos, porque no tengo mucho tiempo. El caso de Canovelles, un escándalo –un escándalo–: trescientos manteros fuerzan a que se cierre todo el mercado. Luego tuvieron que rectificar, pero ahí estaban los manteros. Y miren, nosotros presentamos una PR y mi pregunta es la siguiente: ¿Puede explicar qué medidas se han tomado para desalojar, por ejemplo, a estos trescientos manteros que atacan de manera frontal a nuestro comercio local y al comercio ambulante de Canovelles?

Y hablo del comercio ambulante, porque ahora se está aplicando una ley infame, que muchos ayuntamientos están aplicando de manera torticera para expulsar a nuestro comercio ambulante. Muchos ayuntamientos no quieren y no pretenden prorrogar las licencias para que puedan seguir trabajando. Y están viendo como ellos que pagan impuestos, que se levantan a las tres de la mañana, a las cuatro, a las cinco, para tirar el negocio adelante, la Administración se opone precisamente a eso, cuando ven carta blanca para los manteros. Por lo tanto, me gustaría saber..., que usted lo diga.

Y, mire, por último, oiga, el top manta es ilegal, 274 del Código penal. Hay un pacto no escrito, que parece ser que los Mossos únicamente no persiguen ese delito ¿qué, hasta las nueve de la noche? Parece ser que no pueden actuar si no se aplica y no se está perpetrando un delito. Por tanto, ustedes han tenido que dar algún tipo de orden para que eso no se produzca. No solo los Mossos, también las policías locales que ustedes gobiernan. Por tanto, oiga, que aquí no hay cuestión de vulneración de derechos. Aquí la única vulneración derechos es a las víctimas de ese top manta que somos todos los catalanes.

Usted no me ha contestado absolutamente a nada –a nada, a nada, a nada– de las preguntas que le he presentado. Mire, yo le voy a presentar un par de ejemplos. Mire, ayer, justamente, en Rosas. Mire, mire, mire, tome nota: «Batalla campal entre manteros por el control del territorio.» Y usted, a esto, no dice nada. ¿Se piensa que a los vecinos esto les gusta? ¿Se piensa usted que les gusta a los vecinos que usted venga aquí ahora a promocionar esto? ¿Cuáles son las víctimas, esas personas? Pero si esas personas lo fomentan. Protegen. Si es que van con datáfono a ello, con datáfono, con machete, con piedras y con botellazos; eso es lo que usted defiende. (*Alguns aplaudiments.*)

Después de escuchar al señor Sàmpser y a toda su corte, debo lamentar lo siguiente, y es que el peligro es cada vez mayor. El comercio local en Cataluña tiene muchísimo peligro; va a la baja. ¿Por qué? Porque estos señores, en vez de fomentar el comercio, (*remor de veus*) de protegerlo, de ayudarlo, lo que están haciendo es proteger, ayudar y fomentar el comercio del top manta.

Así que un mensaje a todos los catalanes y a todos los españoles: ante la dejadez y la inacción del Gobierno de la Generalitat, en VOX lo tenemos muy claro, ayudaremos al comercio local fomentándolo, protegiéndolo y sobre todo haciendo lo siguiente, poniendo en valor su gran valor añadido que representa no únicamente para nuestra sociedad sino para el conjunto de la economía catalana.

Muchas gracias.

El president

I per fer la rèplica té la paraula el conseller d'Empresa i Treball.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmpser Rodríguez)

Gràcies, president. Vostès, amb el pas del temps, es van autodefinint, realment identificant com el que realment són. Afortunadament, vostès mai governaran a Catalunya, perquè l'únic que li ha faltat avui a vostè és dir, si en algun moment tingues sin l'oportunitat de governar aquest país, on posarien vostès el seu propi Alligator

Alcatraz, perquè les persones que no són d'aquí poguessin ser realment recloses, com està fent el senyor Trump a Estats Units.

Miri, nosaltres no..., no pensem com vostès, i li dic una cosa, quan parla vostè així de les persones vingudes a Catalunya em fereix personalment, perquè formo part d'una família que va venir aquí l'any 29, que va ser una migració de fa uns anys, que va ser rebuda amb «carinyo», amb feina i amb respecte, i que s'ha instal·lat a Catalunya i que són senzillament catalans a dia d'avui. I per tant, quan vostè parla d'aquesta manera de les persones que estan amb nosaltres en el país, siguin blanques, negres, grogues o vermelles, és igual, el que estan fent és senzillament faltar al mínim de decòrum i d'humanitat que hi ha d'haver en un parlament. *(Aplaudiments.)*

Dit això –dit això–, escolti'm, tenim molt molt però molt clar que nosaltres lluitem contra la illegalitat. Per cert, no es posin tant a la boca els Mossos d'Esquadra, perquè els Mossos d'Esquadra és probablement la institució de Catalunya que més ha après –que més ha après– a utilitzar la força amb equilibri i per fer-ho respectant sempre l'exercici dels drets fonamentals. És a dir, l'equilibri entre una vaga i el dret a manifestar-se, qui més ho sap fer són els Mossos d'Esquadra. I exactament el mateix és el que apliquen respecte al top manta, un equilibri entre l'exercici de la força i l'exercici d'un dret a viure. I no riguin, perquè ara soc jo el que li dic que fa vergonya que riguin quan es parla d'aquestes coses, que són coses molt serioses. *(Aplaudiments.)*

Bé. Ara parlem ja de coses més..., més adequades al que seria un discurs parlamentari correcte i educat. Nosaltres defensarem absolutament el comerç, perquè és la nostra obligació, però ho farem, i ho estem fent –i hi hem deixat una morterada de diners i d'accions que farem i que seguirem fent–, sense menystenir els drets humans de totes les persones que hi ha al nostre país. Li reitero: al segle xx i al segle xxi estan venint persones a Catalunya perquè és un país d'acollida, perquè és un país que dona feina i perquè és un país que respecta la gent. Per aquest motiu, vostès mai governaran a Catalunya, perquè mai ningú els votarà, perquè mai ningú creurà que vostès són capaços de respectar les persones que venen al nostre país.

I trobarem l'equilibri, com el troben els Mossos d'Esquadra –com el troben els Mossos d'Esquadra– per defensar el nostre comerç, per fer polítiques per fomentar el nostre comerç, per fer polítiques per fomentar el nostre comerç local i de proximitat davant del comerç que tenim actualment, que no és precisament el que fomenta... *(Sergio Macián de Greef abandona el Saló de Sessions adreçant unes paraules al conseller d'Empresa i Treball. Remor de veus.)*

El president

Crido a l'ordre, el crido a l'ordre.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Accions... President, no se senti malament...

El president

Endavant.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Accions com aquestes demostren el que és VOX i ho anirem veient un dia rere un altre.

Reitero a la gent que es dedica al comerç que aquest missatge que pretenen fer arribar de por perquè no els protegim és una autèntica mentida i una autèntica fal·làcia. Nosaltres defensem els comerciants. Nosaltres defensem la nostra economia, però no ho fem ni pegant a la gent ni estigmatitzant la gent ni no respectant la gent. Aquest és el nostre model.

Aquest és el model en el que creiem: un país tranquil, un país que escolta la gent, un país que vol integrar i un país... –i ara li llenço una cosa que vostè haurà de començar a aprendre's per quan vagi interpellant-me a mi o a la consellera d'Econo-

mia–; qui més necessita la immigració a dia d'avui és la nostra pròpia economia. Si vostè realment diu que va a veure tants empresaris, preguntí'ls-hi: Quin és el gran problema? I li diran: «Que no tinc mà d'obra.» I a partir d'aquí igual li canvia a vostè el seu criteri –el seu criteri–, per tractar aquestes persones com el que són: persones. Puntu pelota.

El president

Abans de suspendre la sessió, recordo que la Mesa els convoca a fer un minut de silenci a la façana del Parlament per recordar el darrer feminicidi, en forma vicària, que s'ha patit en aquest país.

El senyor Riba demana la paraula. Per què ens demana la paraula?

Jordi Riba Colom

Gràcies, president. Per l'article 90 d'observança del Reglament amb relació als fets. Agraïm la crida a l'ordre que ha fet el president, però ens sembla intolerable, i volem així fer-ho manifest, que, d'acord amb l'article 33, s'ha observat una interrupció a un orador, el senyor conseller que estava en aquell moment fent ús de la paraula, amb inconvenient..., amb una expressió evidentment inconvenient al decòrum.

I, per aquest motiu, demanem al president que doni trasllat d'aquesta conducta a la Comissió de l'Estatut dels Diputats a efectes d'advertir de possibles incompliments del Reglament, del codi de conducta i, en aquest sentit, ens volem manifestar: ens sembla absolutament fora de lloc en un parlament una actitud com aquesta i no volem deixar que aquesta actitud o aquestes actituds es normalitzin.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Així ho farem. Aquesta presidència ha fet una crida a l'ordre; això simplement és inaudut. O hi ha un marge de respecte mínim dels diputats entre els diputats i els diputats amb els consellers o això serà difícilment gestionable. I el més greu, la imatge lamentable que donem al conjunt de ciutadans d'aquesta nació.

Se suspèn la sessió, que reprendrem a les tres de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de dues del migdia i nou minuts i es reprèn a les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Al banc del Govern seuen la consellera d'Economia i Finances, la consellera de Salut, la consellera d'Educació i Formació Professional, la consellera de Drets Socials i Inclusió, el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació i el conseller de Política Lingüística.

El president

Bona tarda, es reprèn la sessió.

**Interpel·lació al Govern sobre els resultats del pla de xoc
per a l'ensenyament del català a adults**

300-00157/15

El desè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre els resultats del pla de xoc per a l'ensenyament del català a adults. És presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Imma Ferret i Raventós.

Imma Ferret Raventós

Gràcies, president. Molt bona tarda, diputats, diputades, honorable conseller. Conseller, el passat mes de setembre, en la seva compareixença a la Comissió de Política Lingüística, va anunciar un pla de xoc per facilitar l'aprenentatge de català entre les persones adultes. En aquesta compareixença va destacar la necessitat d'impulsar canvis profunds en el sistema d'ensenyament de català a adults, i ens va explicar les decisions que es pretenien adoptar per permetre reorientar la situació actual. Parlava de la necessitat d'incrementar el nombre de cursos de tots els nivells, augmentar l'oferta de places en horaris de màxima demanda i intensificar l'oferta d'inici de cursos a tot l'any, millorar el sistema d'inscripció als cursos i assajar noves fórmules per cobrir la demanda en indrets poc poblats, entre d'altres.

D'aquesta manera, i per poder materialitzar aquest objectiu, el passat mes de març el Govern aprovava el desplegament d'un pla de xoc per reforçar l'ensenyament i l'acreditació del català entre les persones adultes. Aquesta iniciativa, que dona també compliment a l'acord polític signat amb Esquerra Republicana, suposa una inversió total de 8,8 milions d'euros i inclou una bateria de mesures per ampliar l'oferta formativa per aprendre la llengua. Aquest pla de xoc tenia per objectiu, entre d'altres, adaptar el sistema d'ensenyament i acreditació del català a la demanda creixent, incrementar els agents que ofereixen formació, millorar els processos d'inscripció i avaluació, diversificar les vies d'aprenentatge per potenciar nous formats de cursos i horaris, i augmentar la freqüència de les convocatòries de formació.

Les polítiques d'aprenentatge i ensenyament de català a adults han estat un dels aspectes que ha prioritzat més el Govern amb la nova conselleria de Política Lingüística. I aquest pla de xoc i ara també el pacte nacional per la llengua en són una bona prova.

En un context demogràfic marcat per un creixement migratori molt significatiu, especialment acusat en els últims anys, les polítiques en matèria de llengua són un àmbit crucial en què cal que incidim si volem garantir la igualtat d'oportunitats, perquè són una part important de les polítiques públiques que contribueixen a evitar que ningú quedi enrere i un factor de cohesió i integració social de primer ordre en un moment de canvis demogràfics profunds.

Actualment, Catalunya acull més del doble de persones nouvingudes que fa deu anys. El 2022 i 2023, Catalunya va rebre al voltant de 270.000 persones; deu anys enrere en rebíem gairebé noranta mil. Això segons les últimes dades publicades a l'Idescat. Per tant, estem davant un increment del dos-cents per cent en una dècada.

Aquests canvis sociodemogràfics tenen una repercussió evident i directa en la demanda de formació de català, que també s'ha incrementat molt en els últims anys. I això és una molt bona notícia, perquè, segons les dades, les persones nouvingudes tenen interès per aprendre el català. I també és un bon senyal, perquè vol dir que la nostra llengua genera atracció, manté valor instrumental i simbòlic, és percebuda com a generadora d'oportunitats, eina de progrés social i d'ascens laboral i, sobretot, té la capacitat de captar nous parlants.

Aquest últim punt és especialment significatiu en el marc del pacte nacional per la llengua, que es proposa guanyar almenys 600.000 nous parlants entre 2025 i 2030, que venen a ser unes cent mil persones parlants a l'any. Com va dir en aquest mateix hemicicle, honorable conseller, és un objectiu ambiciós, però també necessari i sobretot factible, tenint en compte aquest interès tan elevat per aprendre la llengua entre les persones nouvingudes.

Aquest interès el vam poder comprovar també de primera mà en la visita que vam fer els membres de la Comissió de Política Lingüística al centre de normalització lingüística de Ciutat Vella el passat mes de juny. I també ens el va corroborar a la Comissió de Política Lingüística del passat 14 de maig la senyora Gemma Vázquez, gerenta del Consorci per a la Normalització Lingüística en la seva compareixença. Ens explicava que el consorci és una entitat clau en l'ensenyament i foment de l'ús del

català entre persones adultes i que l'any 2024 el vuitanta-dos per cent de l'alumnat del consorci era nascut fora de l'Estat espanyol. A més, gairebé un setanta per cent de les inscripcions que s'hi fan són a cursos de nivell inicial i bàsic. D'aquí el paper tan important que el consorci exerceix en l'acollida lingüística dels nouvinguts.

A banda d'això, la gerenta també ens parlava de l'infrafinançament crònic que ha patit el consorci des de la seva posada en marxa. Aquesta situació d'infrafinançament va ser especialment acusada durant la dècada 2010-2020, moment en què Catalunya ja rebia una mitjana de cent mil persones nouvingudes l'any, i el pressupost destinat llavors al consorci va arribar a ser només de 15 milions d'euros anuals, com va ser l'any 2012. I ara, el 2024, estem parlant de 41,8 milions d'euros de pressupost.

Per tant, el pla de xoc havia de servir per disposar de recursos per treballar, per cobrir tota aquesta demanda social creixent i per començar a revertir les limitacions que el consorci arrossega arran d'aquest infrafinançament crònic.

Per altra banda, un element important per a l'aprenentatge del català és el que es fa des dels ajuntaments, que han defensat sempre les escoles de persones adultes com aquell espai de formació i benvinguda de les persones que arriben als nostres pobles i viles, i on, a través de la llengua, es fa possible també el coneixement de l'entorn, de la comunitat, i cohesiona la societat per enriquir-la, fent ciutadans i ciutadanes participatius en la diversitat i pluralitat, permetent conèixer la cultura que ens acull i ens dona oportunitats. I això s'ha fet moltes vegades destinant-li recursos propis per fer-ho possible, més enllà de les competències pròpies assignades com a ens local.

D'aquí entenem també la necessitat d'incloure en el pla de xoc una línia de subvencions per als municipis amb l'objectiu de descentralitzar l'ensenyament del català i fer-lo més accessible a tota la ciutadania arreu del territori, garantint la capillaritat de l'oferta formativa, i així fer-la arribar encara més a tota la població.

Per això, des del nostre grup parlamentari, Socialistes i Units per Avançar, amb aquesta interpellació que li fem, conseller, ens agradaria conèixer quins són els primers resultats d'aquesta inversió extraordinària destinada a abordar els reptes actuals en l'àmbit de l'ensenyament i l'acreditació del català entre les persones adultes. Perquè entenem que és imprescindible continuar avançant en aquesta direcció de facilitar el coneixement i l'aprenentatge del català a tota la ciutadania i garantir-hi l'accés a tothom que ho vulgui. També perquè creiem fermament que cal vetllar perquè el català continuï sent una eina compartida de cohesió social que garanteix la igualtat d'oportunitats, que permet participar amb normalitat de la vida col·lectiva, que promou l'autonomia personal i professional de totes les persones.

I, en aquest sentit, entenem que el pacte nacional per la llengua també ens permetrà a partir d'ara treballar des del consens i amb els recursos necessaris per continuar avançant com a societat, incrementant l'ús social del català i, sobretot, fent-lo útil i accessible a tothom.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyora diputada. I per respondre té la paraula l'honorable senyor Francesc Xavier Vila Moreno, conseller de Política Lingüística.

El conseller de Política Lingüística (Francesc Xavier Vila Moreno)

Gràcies, president. Membres de la Mesa, diputats, diputades... Diputada Ferret, per aquest Govern és una prioritat clara donar resposta a la demanda de formació en llengua catalana i treballar perquè tothom que vulgui aprendre la llengua pugui fer-ho amb garanties i en les condicions òptimes.

Com molt bé ha explicat, les transformacions sociodemogràfiques i el creixement migratori han tingut i estan tenint un impacte molt considerable en la demanda de formació i acreditació del català. També és cert que l'infrafinançament crònic del Consorci per a la Normalització Lingüística de què ha parlat en la seva intervenció

ha plantejat tot un seguit de limitacions durant molt de temps, que encara avui afecten la capacitat de l'entitat i que podríem sintetitzar en: històricament hi havia, hi ha hagut manca de cursos, manca d'actualització dels recursos didàctics, manca d'actualització de la plataforma d'inscripció. És en aquest context que al març vam impulsar el pla de xoc amb l'objectiu de donar resposta a aquests reptes, que jo sintetitzaré parlant sobre quatre grans blocs.

En primer lloc, sobre ensenyament formal. En segon lloc, sobre nous recursos per a l'ensenyament. En tercer lloc, en suport a l'aprenentatge no formal i informal. I, finalment, acreditació.

El primer dels reptes que tenim és clarament el de l'ensenyament formal. Durant els últims anys s'havia anat fent evident que l'oferta disponible no era suficient per cobrir tota la demanda. I és per això que bona part de la inversió extraordinària provinent del pla de xoc s'ha invertit en el relleu del Consorci per a la Normalització Lingüística, entitat clau en l'execució del pla, i emmarcat, òbviament, en el pacte nacional per la llengua.

De fet, aquest any haurem arribat als 47 milions d'aportació per part del Departament de Política Lingüística, en un context de pressupost prorrogat. I aquesta aposta ha permès enfortir de manera notable la seva capacitat d'actuació, principalment gràcies a un increment progressiu i significatiu de la plantilla. Per posar-ho en xifres, abans del pla de xoc el consorci comptava amb 850 places de treballadors, 131 de les quals eren en jornades a temps parcial. El pla de xoc ha permès passar aquestes 131 places a jornada completa i, a més a més, crear seixanta-tres places noves per tot el territori. Això suposa un increment de la capacitat laboral de 840.000 hores a més d'1 milió d'hores de feina.

Aquesta ampliació, que s'ha fet tenint en compte la distribució territorial de la demanda, ha suposat un augment important en l'oferta de cursos propis del consorci. Ara mateix preveiem tancar l'any havent ofert com a mínim un total de 5.250 cursos propis, i això suposa un increment considerable respecte dels 4.871 que es van poder oferir l'any passat.

Arran del pla de xoc, també s'està potenciant encara més la fórmula dels cursos coordinats pel consorci amb sindicats, amb entitats, amb patronals, amb col·legis professionals, amb institucions i organismes de l'Administració local. Aquest nou enfocament permet ampliar els actors implicats en l'ensenyament del català, incrementar encara més l'oferta i tenir una incidència més directa en diversos sectors socioprofessionals. En aquests moments, ja tenim acordats un total de cinquanta-cinc cursos coordinats amb certificació del consorci en col·laboració amb sindicats, el Col·legi de Doctors i Llicenciats en Filosofia i Lletres i en Ciències de Catalunya, associacions com Associació de Mestres Rosa Sensat, per citar-ne alguns altres. I estem explorant constantment vies per treballar amb altres entitats.

Així doncs, entre cursos propis i coordinats, es preveu que aquest 2025 arribarem a oferir un total de 116.745 places en més de 5.300 cursos arreu del país.

D'altra banda, malgrat la capillaritat territorial que caracteritza el consorci i aquest increment de recursos propis i coordinats, sabem que moltes vegades en pobles petits l'accés a la formació de català no sempre és fàcil, especialment per a aquelles persones que no poden desplaçar-se a altres municipis. És per això que el pla de xoc també ha inclòs una línia de subvencions per a municipis i entitats, que apareixerà pròximament, per a la contractació de docents de català en pobles i viles de menys de 17.500 habitants que queden fora del camp d'actuació del consorci. Això permetrà garantir l'oferta de cursos del nivell A1 i A2 en municipis que fins ara no disposaven d'aquests recursos per poder-ho tirar endavant.

Paral·lelament a tota aquesta ampliació, també s'està implementant de manera planificada i gradual feina en altres àmbits. Per exemple, estem treballant per poder incrementar l'oferta de català en els graus lingüísticament estratègics, aquells que de- manen garantir que tothom que hi passi acabi amb el domini de la llengua necessari.

I, d'altra banda, estem treballant per abordar els dèficits de coneixement i ús del català en l'àmbit sanitari conjuntament amb el Departament de Salut. I així, per exemple, a banda de la segona edició del programa «Prescriu-te el català», una formació gratuïta adreçada a personal sanitari, també aquest mes donem el tret de sortida a una prova pilot del programa «T'acollim», que ofereix als residents de primer any que han arribat de fora de Catalunya una formació inicial lingüística bàsica, conjuntament amb coneixements generals del funcionament del sistema sanitari català i de la situació sociolingüística del país.

Finalment, més enllà dels nivells generals de llengua, també és essencial garantir acreditar la competència en català en àmbits d'especialització. I és per això que també estem tirant endavant la promoció de cursos de llenguatge jurídic, administratiu i altres sectors professionals.

Al costat dels cursos en si, un altre dels problemes que tenia l'ensenyament formal eren les limitacions tecnològiques dels processos d'inscripció. L'infrafinançament crònic que ha exposat la diputada Ferret ha impedit durant molts anys impulsar la renovació integral que requereix el sistema d'inscripcions d'una entitat de l'envergadura del consorci. Cal tenir present que el sistema d'inscripció és de gran complexitat tècnica. Tenim cinc períodes de matriculació l'any, s'ofereixen desenes de milers de places de nivells diferents, en horaris diferents i arreu del territori, i els usuaris són d'una gran diversitat lingüística i de nivell socioformatiu. Davant d'aquesta complexitat, cal una plataforma estable que garanteixi una experiència d'usuari eficient, que suporti una alta aflluència d'usuaris i pics de demanda i que sigui accessible i intuïtiva per a l'usuari, independentment del seu nivell socioformatiu i lingüístic.

Tot això, combinat amb mantenir una forta oferta d'inscripció també *in situ* per a aquelles persones que, per la bretxa digital, no poden inscriure's en línia. En tot això hi hem estat treballant i hi continuarem treballant. En col·laboració amb la DGSEC i el CTTI, estem redissenyant de manera integral el sistema de matriculació per fer-lo més eficient i disposar d'una aplicació plenament solvent a mitjà termini. Aquest nou sistema s'està dissenyant i s'anirà implementant progressivament. Mentrestant, a curt i mitjà termini, hem adoptat diverses mesures per millorar el procés actual. S'estan auditant les aplicacions informàtiques sota la coordinació del CTTI per garantir-ne el correcte funcionament, s'ha posat en marxa un sistema de cua virtual, s'han simplificat els tràmits d'inscripció, s'han millorat els protocols d'inscripció i s'ha reforçat el personal i ampliat les hores d'atenció al públic en períodes de matriculació, incorporant-hi altres agents de l'Administració de la Generalitat.

En segon lloc, parlem dels nous recursos que s'estan generant per a l'ensenyament. Tota aquesta reforma formativa ha d'anar lligada a una renovació general dels recursos didàctics. Estem treballant també en aquesta línia per disposar de recursos actualitzats i accessibles. Tenim tres línies de treball. En primer lloc, l'elaboració de materials audiovisuals d'aprenentatge nous i adaptats a les noves necessitats. En segon lloc, estem treballant per incorporar la intel·ligència artificial en l'aprenentatge i la pràctica de la llengua oral. I, finalment, estem desenvolupant un nou model de curs presencial de nivell A1 del marc europeu, pensat per a persones que no tenen el català com a llengua..., que no tenen coneixement de llengües romàniques i que, per tant, tenen més dificultats per accedir al català.

La tercera gran línia que els he avançat era el suport a l'aprenentatge no formal i informal. Totes les línies d'aprenentatge que he explicat fins ara demanen un acompanyament cap a un ús més espontani que permeti generar usuaris autònoms de la llengua. I aquest tipus d'aprenentatge i d'autonomització dels parlants és fonamental, perquè dona l'oportunitat als aprenents de fer servir la llengua en contextos reals i permet que l'alumne esdevingui cada vegada més autònom. En aquest sentit, estem col·laborant amb diverses institucions i donant-hi suport. D'una banda, projectes com, per exemple, el projecte «Xerrem», de la CAL, o el projecte Vincles, d'Òmnium.

Finalment, la quarta línia de treball que els volia comentar és la línia de l'acreditació. Com saben, a banda dels cursos formals i informals, el Departament de Política Lingüística s'ocupa també de l'acreditació dels aprenentatges que es poden haver dut a terme de forma independent, autònoma, amb els materials que s'ofereixen en línia.

Aquesta demanda creixent que hem anat detectant en la formació també ha tingut un impacte. En només cinc anys s'ha multiplicat per cinc la demanda d'acreditació. Estem preparant una nova plataforma, Gestcerat, que ens permetrà assumir diverses convocatòries anuals i garantir una oferta regular de places en les proves d'acreditació. I estem també treballant en la prova d'acreditació del nivell A1, que fins ara no estava accessible.

Acabarem. Millorar i optimitzar el sistema d'ensenyament de català als adults és una de les prioritats del Govern i, en aquest sentit, el nostre objectiu és cobrir tota la demanda existent, tant de formació com d'acreditació. El pla de xoc està sent clau per impulsar aquest canvi estructural i dotar el sistema d'ensenyament de català als adults dels recursos tècnics i humans necessaris per fer-ho viable. Per part nostra, continuarem treballant decididament per posar el català a l'abast de tothom.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor conseller.

Interpellació al Govern sobre el dret al lleure i a les oportunitats educatives a l'estiu

300-00160/15

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el dret al lleure i a les oportunitats educatives a l'estiu. És presentada pel Grup Parlamentari Comuns, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Conselleres, diputades, diputats, avui els volem parlar del dret al lleure educatiu i el dret a l'estiu dels nostres infants i adolescents.

El passat mes de novembre, aquest Ple, a proposta del Grup de Comuns, es va pronunciar a favor d'universalitzar el lleure educatiu i habilitar els recursos pressupostaris necessaris per finançar aquesta universalització de les activitats de lleure, oci, extraescolars, activitats esportives, casals i colònies d'estiu en període escolar i en vacances. La participació dels infants i adolescents en el lleure educatiu és fonamental per al seu desenvolupament personal i social. Són activitats que ofereixen oportunitats educatives i aprenentatges competencials no sempre garantits des de la resta d'àmbits educatius, sigui l'escolar, el familiar, etcètera. I aporta oportunitats de socialització i vinculació comunitària bàsiques per a infants i adolescents; també per a la cohesió social, especialment rellevants en contextos de creixent vulnerabilitat i complexitat social com l'actual.

Tal com recull l'estratègia de lluita contra la pobresa infantil, garantir l'accés a activitats de lleure educatiu és una mesura clau per reduir desigualtats, millorar oportunitats educatives i laborals, i reforçar el suport comunitari a infància i adolescència, i suposa una oportunitat per fomentar l'ús social de la llengua catalana i promoure'n l'hàbit lector dins d'aquestes activitats com a via d'inclusió, cohesió i garantia d'oportunitats educatives i socials.

Els seus efectes són prou coneguts com perquè fins i tot la pediatria promogui la conveniència de la seva prescripció mèdica pel seu impacte positiu sobre la salut i el benestar emocional dels joves i infants del nostre país. D'aquí el reconeixement per l'ordenament jurídic català en normes com la llei dels drets i oportunitats en infan-

cia i adolescència, la llei d'educació de Catalunya o també el pacte per a la infància de Catalunya, reconeixement que comporta el deure de les administracions de promoure'n l'accés. Malgrat la competència exclusiva de la Generalitat, aquest accés en igualtat d'oportunitats no ha estat mai plenament reconegut ni jurídicament, ni políticament, ni disposa de condicions d'accessibilitat reglamentades ni una regulació completa de les condicions de qualitat en activitats i serveis.

Dels quatre pilars per garantir l'educació integral dels infants, el lleure és l'únic que no és d'accés universal ni gratuït, i no rep ni prou suports institucionals ni la inversió pública necessària per garantir l'accés universal a una oferta de qualitat. A Catalunya hi ha una baixa inversió en polítiques de lleure educatiu. Segons l'informe recentment publicat per la sindicatura de greuges, la inversió global de les administracions públiques és d'uns 300 milions d'euros anuals, incloent-hi beques menjador, cosa que equival a 217,5 euros per infant. En canvi, el Departament d'Educació destina més de 7.000 milions d'euros al sistema escolar, fet que implica una inversió de 5.223,40 per infant en educació formal. Necessitem, per tant, establir un marc de finançament estable, públic i suficient per part de la Generalitat, orientat a reforçar les polítiques locals de lleure d'estiu, prioritzant els territoris amb més infància en situació de vulnerabilitat.

Fa a penes un mes es va presentar el manifest «A l'estiu ens hi juguem molt», impulsat per l'Aliança d'Educació 360 i la Pincat, que amb un consens important fa una crida transversal a garantir vacances educatives, saludables, inclusives i comunitàries per a tots els infants i adolescents, i reivindica que cap es quedi sense activitats d'estiu. Una iniciativa molt necessària, perquè aquest estiu milers d'infants i adolescents es tornaran a quedar sense lleure d'estiu. La infància és el grup d'edat més empobrit a Catalunya, amb un 34,70 per cent dels infants i adolescents en risc de pobresa o exclusió social, segons la taxa Arope, una proporció molt superior al conjunt de la població, que és del vint-i-quatre per cent. És l'únic col·lectiu on la pobresa augmenta any rere any, i fins i tot manté aquest índex després de tenir en compte l'efecte de les transferències públiques, potser per la falta de polítiques específicament adreçades a infants i joves. Quan aquests infants no accedeixen a activitats de lleure d'estiu, veuen reduïdes les seves oportunitats d'accedir també a una alimentació saludable i un entorn amb confort tèrmic, amb espais de lleure que esdevenen l'única garantia d'un àpat saludable al dia i refugis climàtics per gaudir del confort tèrmic necessari, especialment durant onades de calor.

La proposta d'aquest primer pas per universalitzar el lleure és coherent amb els eixos de l'estratègia de lluita contra la pobresa infantil de Catalunya. En concret, l'accés al lleure educatiu i activitats fora d'escola –eix 2–, l'impuls de xarxes educatives comunitàries –també l'eix 2–, l'alimentació saludable i la prevenció i abordatge de l'obesitat infantil –a l'eix 3–, i les polítiques d'ocupació i ajuts a la conciliació familiar –previstes per l'eix 4–, perquè a través del lleure educatiu també s'incrementa la participació laboral, particularment en el cas de les mares. Es xifra l'impacte econòmic per a Catalunya de la pobresa infantil entorn d'11.800 milions d'euros anuals, un cinc per cent del PIB. Per tant, la inversió per garantir aquesta mesura és estratègica, per reduir desigualtats tant socials com educatives, i millorar el benestar i la inclusió social en línia amb les recomanacions europees.

En canvi, els sistemes de lleure educatiu no sempre garanteixen l'equitat en l'accés. Tampoc sistemes d'admissió prou transparents ni fàcils de gestionar per les famílies. Cal plantejar especialment les ofertes sufragades amb fons públics, la necessitat d'establir barems i reserves de places per ordenar l'accés en funció de les necessitats educatives dels infants i els adolescents.

Som conscients de que el principal obstacle per a la majoria de famílies que queden fora d'aquestes activitats és el preu, un obstacle que només es pot superar amb un finançament adequat per assegurar que cap infant ni adolescent es quedi sense casal d'estiu per motius econòmics. I no parlem només de famílies en situació de pobresa,

perquè els llinars de renda són massa baixos per accedir a un sistema de beques obsolet, i totes les famílies treballadores, amb només vint-i-dos dies de vacances, necessiten inscriure els nens al casal. Inscriure un infant al casal cinc setmanes costa entorn de set-cents euros, 1.400 euros per a famílies amb dos fills. I qui pot tenir un extra de 1.400 euros amb l'actual cost de l'habitatge? I, aleshores, doncs, missió impossible si no fos per la inestimable col·laboració dels superavis i les superàvies del nostre país.

Potser ha arribat el moment de plantejar-se la necessitat d'aprovar els permisos per a cura de fills i filles del projecte estatal de llei de famílies aturat al Congrés fa més d'un any per la falta de voluntat negociadora del Grup de Junts.

Però les barreres són moltes: informatives, perquè les famílies socialment desfavorides tenen menys coneixement de l'oferta i, per tant, tendeixen a valorar menys aquest caràcter educatiu; administratives, en processos d'inscripció, sovint massa complexos per a la majoria de les famílies; d'edat, amb una participació decreixent a partir dels dotze anys, quan les famílies deixen d'associar lleure educatiu i necessitats de conciliació; de composició de la unitat familiar, amb escassos ajuts per pagar quotes per a famílies monomarentals i també per a famílies nombroses, de diversitat funcional. Perquè un altre col·lectiu amb dificultats d'accés al lleure educatiu és el d'infants i joves en situació de discapacitat –falta de suports, no admissió a les activitats o exclusió posterior, i amb una oferta limitada tot sovint a activitats específicament adreçades a aquest col·lectiu– o els menors en acolliment residencial, que tenen dificultats per accedir a les activitats extraescolars de vegades per les pròpies limitacions de la tutela institucional.

Com es pot observar, els reptes són molts i de gran complexitat. Al respecte, diverses qüestions. Quan farà el Govern una prioritat absoluta dels infants i de les seves necessitats? Pensen traduir aquesta prioritat als pressupostos 2026? Quina serà la dotació per a la protecció i atenció a la infància per garantir la seva igualtat d'oportunitats? Com pensen desenvolupar l'estratègia per al reconeixement del lleure educatiu presentada el passat mes de maig? Amb quin calendari? Quines mesures pensen adoptar per a la universalització del lleure educatiu? Com tenen previst superar la falta d'igualtat en l'accés a casals d'estiu, colònies, etcètera? Quines mesures adoptaran per superar les barreres que impedeixen la participació d'aquests infants en activitats de lleure d'estiu? I quines específiques han dissenyat per als col·lectius amb més dificultats? Quines previsions han realitzat per al foment de l'ús de la llengua catalana en el lleure de l'estiu? Com faran suport institucional amb garantia alimentària durant les vacances escolars i per a la cessió d'espais educatius climatitzats a l'estiu, que suavitzin l'impacte de les onades de calor sobre els infants i els adolescents? Quins càlculs s'han efectuat per determinar la inversió necessària? I quina partida preveuen dedicar als pressupostos per fer possible tot aquest conjunt de mesures? Quin finançament han previst per al suport a les activitats municipals de lleure? Quines mesures pensen adoptar? Una qüestió gens tinguda en consideració. Dignificar les condicions de treball al sector del lleure educatiu i evitar l'elevada rotació laboral. I per estabilitzar les seves jornades? Com pensen garantir la inversió necessària en formació del personal educador? I, per últim, quan reconeixeran les competències professionals dels suports per a persones en situació de discapacitat, que mereixen un reconeixement molt major?

L'obligació de l'Administració és superar aquestes barreres per garantir la igualtat d'oportunitats de tots els infants i adolescents a l'accés a les activitats d'estiu. Està a les nostres mans. Cal que posem el fil a l'agulla.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, per respondre, té la paraula l'honorable senyora Mónica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, president. Diputada, gràcies per la intervenció. Com ens passa, diputada, molt sovint, estem molt d'acord amb moltes de les coses que has esmentat i que has posat sobre la taula.

Jo voldria començar –has fet moltes preguntes– responent-ne una amb tota la contundència possible. Ens has preguntat: «Quan farà aquest Govern de la infància una prioritat?» El 12 d'agost de 2024. Des del primer dia d'aquest Govern, des del primer dia des de que Salvador Illa és president de la Generalitat, la infància ha estat una prioritat d'aquest Govern. I això ha impactat transversalment totes les conselleries, però molt especialment la meua, fins al punt que el principal encàrrec que em va fer el president Illa és abordar el problema de la pobresa infantil. Llavors, tot el que hem fet durant aquests mesos ha estat –o en gran mesura– enfocat en la infància i en revertir una de les situacions més dramàtiques i una de les crisis més grans que tenim com a país, que és que, mentre l'economia creix i la taxa de pobresa en la població adulta disminueix, això no és el cas de la pobresa infantil. Ho hem dit des del primer dia, i estem plenament compromesos a reduir-ho i fer-ho una realitat.

I, per abordar el problema de la pobresa infantil o la pobresa en general, som conscients que s'ha d'abordar des de diferents àmbits, però difícilment es podrà abordar si no es posen més calés a la butxaca de la gent. I per això hem fet la reforma de la renda garantida, l'adopció de l'ingrés mínim vital i la transformació de les prestacions en un sistema de garantia d'ingressos de Catalunya una de les prioritats clau. Però, bé, és veritat que la pobresa és un problema *tan* complex que no tan sols amb calés a la butxaca, tristament, es soluciona. Hi ha una àmplia literatura científica que posa sobre la taula la necessitat d'un abordatge holístic i global al problema de la pobresa.

I aquí, doncs, parlem avui d'una de les eines i les peces clau en la lluita contra la pobresa i en la construcció d'un país més sòlid i més cohesionat, que és el lleure educatiu. Estem totalment d'acord que el lleure educatiu no és un extra. És veritat que inclou activitats com les activitats extraescolars, i pel nom semblaria que és una cosa addicional, extra o opcional. El lleure educatiu no és un extra; és un dret. És un dret que està inclòs a la Convenció sobre els drets de l'infant i a l'Estatut d'autonomia de Catalunya. I aquesta és la visió d'aquest Govern, i compartim plenament aquest diagnòstic.

I, en aquest diagnòstic, que posa de manifest la importància del lleure educatiu com a eina per a la cohesió social, per a la lluita contra la pobresa i per al benestar dels nostres infants, també crec que és el moment de fer un reconeixement a totes les entitats que fan possible el lleure educatiu: els caus, els esplais, les entitats que, dia a dia, desenvolupen activitats educatives, formatives, i que molts de nosaltres si hem arribat a la nostra vida a tenir un desenvolupament, molt sovint ha estat perquè un monitor, una monitora o un professional ens ha estès la mà i ens ha ajudat a veure que hi havia un camí cap a l'aprenentatge, cap al desenvolupament.

Llavors, crec que també, malauradament, en aquesta cambra, aquestes entitats, recentment, moltes vegades, han estat desacreditades. I crec que també és un moment de posar en valor tot el sector del lleure educatiu, perquè, a més, crec que no som prou conscients de l'excepcionalitat que té Catalunya, amb unes entitats de base associativa, de base voluntària, que fomenten la cohesió i són una peça clau de la construcció del nostre país.

Però som conscients que queda molt per fer. Queda molt per fer perquè aquest lleure educatiu, que transforma vides, no està arribant a tothom. I ens ho diuen les entitats, ens ho diu la síndica de greuges i ens ho diuen també les dades i l'evidència. Mentre que el noranta-dos per cent dels infants de famílies d'alt nivell socioeconòmic participen en activitats extraescolars, aquesta xifra cau al seixanta-sis per cent en el cas dels infants de famílies de baix nivell socioeconòmic. El cinquanta-set per cent dels nens i nenes no participen en cap activitat de lleure a l'estiu, principalment per un tema de manca de recursos.

I som conscients –i l'evidència també ho acredita– que la bretxa educativa, la bretxa socioeducativa, el *gap* entre el coneixement dels infants de diferent nivell socioeconòmic s'eixampla a l'estiu, precisament perquè l'acció de l'educació, de l'educació pública, no està en aquell moment fent la funció durant els mesos d'estiu. I això és una realitat que hem d'adreçar. I com ho hem fet? Doncs estem treballant intensament en definir l'estratègia del lleure educatiu. Una estratègia que ens ha de permetre donar-li l'estabilitat, a aquest sector, que necessita; el reconèixer el lleure educatiu com una política pública clau, no com una política opcional, sinó una política pública central.

El Govern anterior va assumir el compromís d'elaborar aquesta estratègia amb les entitats del lleure, va començar a fer uns treballs. I aquest Govern ha entomat aquesta tasca, i esperem que a la tardor tinguem aquesta estratègia del lleure educatiu aprovada. Una estratègia que ha de reforçar la base associativa, la base voluntària, reduir les barreres econòmiques en l'accés al lleure educatiu i reforçar la dimensió educativa del lleure.

I la importància que donem al lleure educatiu també ha estat present en com hem aterrat l'estratègia contra la pobresa infantil. Una estratègia que també recollim de l'equip anterior –eren uns grans eixos–, que nosaltres hem aterrat, hem construït i hem centrat en plans d'acció concrets. Una estratègia aprovada al maig del 2025, on, com deia la diputada, el segon eix està centrat en l'educació, l'èxit escolar, el lleure educatiu i la llengua.

La importància del lleure educatiu també ha estat plasmada en altres grans reformes que hem posat en marxa, com la reforma de l'antiga DGAIA, la nova DGPPIA. Un dels eixos fonamentals era invertir i desenvolupar el model SIS, serveis d'intervenció socioeducativa, que fan un treball amb les famílies, amb els infants, amb els centres educatius, per reduir els riscos de desprotecció, i ho fan precisament des del lleure educatiu, fomentant el lleure com una eina d'inclusió, de treball amb les famílies i de reducció dels riscos de desemparament o els riscos en general. Un informe d'Ivàlua acredita que el model SIS permet reduir el risc greu per als infants en un trenta-u per cent dels casos. Un model d'èxit que estem abocats, com part d'aquesta gran transformació, a reforçar.

I, parlant de mesures més concretes, en els dos minuts que em queden –després, a la següent intervenció, hi podrem aprofundir més–, inclús en l'escenari actual, el 2025, on no hem tingut pressupostos, el Departament de Drets Socials ha incrementat de manera substancial els recursos a l'àmbit del lleure educatiu mitjançant la Convo, la convocatòria de subvencions a les entitats 2025-2026, que estem a punt de resoldre. Anuncio que les entitats del lleure educatiu augmenten en un vint per cent la inversió, precisament per donar aquests recursos per fer tota aquesta feina durant l'estiu i en activitats extraescolars, passant de 10,8 milions a gairebé 13 milions d'euros per a aquestes entitats. I pujant quantitats com beques per a activitats de lleure educatiu, fomentant els recursos de les federacions i entitats del tercer sector, també augmentant els recursos per al lleure en l'àmbit de la discapacitat.

Des del 2022 s'ha doblat la quantitat de recursos que posem per fomentar un lleure educatiu inclusiu, passant de 260.000 euros a 600.000 euros. Aquest any hem destinat gairebé mig milió d'euros a beques i ajuts al programa «L'estiu és teu», per a famílies vulnerables, que tenen 2.500 places amb la pràctica gratuïtat de les taxes, precisament perquè el lleure educatiu no sigui un privilegi, sinó que sigui accessible per a tothom.

Aquest és un objectiu del Govern; del Departament de Drets Socials, però és compartit per tot el Govern. I, de fet, si fem el càlcul de quant destina la Generalitat de Catalunya al foment del lleure educatiu per a les famílies, la xifra és de 250 milions d'euros l'any.

No tinc massa més temps. Després podrem aprofundir en alguna d'aquestes mesures, però sens dubte el que volia deixar clar és que el compromís d'aquest Govern

amb el lleure educatiu com una eina clau per a la reducció de la desigualtat i la pobresa és fonamental i és clar.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, consellera. Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Núria Lozano Montoya.

Núria Lozano Montoya

Gràcies, president. Fent un titular, del que estem parlant és d'inversió social contra les desigualtats, prioritzant la infància. Ja sabem que els infants no voten. Però, deixant de banda aquesta qüestió, quan serà algun govern d'aquest país capaç de definir la infància com la seva gran prioritat en l'acció? És cert que en parlem tot sovint, d'aquesta prioritat, però em reconeixerà que no ha estat una prioritat que hagi tingut traducció en cap dels suplements de crèdit que s'han aprovat, i no serà perquè no hi ha hagut propostes de Comuns en aquest sentit. Així que entendre que ens generi un cert dubte si serà o no serà una prioritat pressupostària de cara al 2026.

Es tracta de prioritzar i de garantir casals o campus de matí i tarda, amb un dinar saludable diari, amb valor educatiu i en entorns no segregats, així com acompanyar les famílies per facilitar els tràmits i assegurar-los un accés assequible. Els nostres infants i joves necessiten accedir a activitats que millorin aprenentatges, vincles socials, facilitin contacte amb la natura, també que fomentin l'ús del català i l'hàbit lector, guanyant en benestar emocional.

Si tenim identificats els alumnes que estan en situació de vulnerabilitat i sabem de la importància social i educativa del lleure a l'estiu, per què ens n'oblidem quan s'acaba el curs i no garantim un mínim d'activitats? Dèiem abans que les estimacions de l'Alt Comissionat contra la Pobresa Infantil a Espanya pel que fa al cost econòmic de la pobresa infantil a Catalunya és d'11.800 milions d'euros anuals, és a dir, aproximadament un cinc per cent del producte interior brut català. Per facilitar dues setmanes de lleure d'estiu als 220.000 infants i adolescents de sis a setze anys en situació de pobresa detectada i registrada, amb dinar saludable, cal una inversió entorn dels 47 milions d'euros. Una xifra que pujaria fins als 59 si hi incloguéssim també els infants entre tres i sis anys. Aquests són els diners que no podem invertir? Quan estem disposats a malbaratar diners amb projectes perjudicials per al planeta i la població, de vegades al servei d'interessos de caràcter econòmic, que no redunden en benefici de la ciutadania de Catalunya.

I posem també de part de totes les administracions. Tenint en compte el rol dels ajuntaments en la definició dels programes d'estiu per als infants i les moltes necessitats de finançament, seria fonamental una bona coordinació Generalitat-ajuntaments, acompanyada de transferències econòmiques apropiades al volum de la tasca desenvolupada. I tenim la possibilitat de garantir-ho. Podríem incloure el lleure a la cartera de serveis, acompanyar-lo d'una adequada tarifació, i ara en tenim ocasió, amb el nou contracte programa. Com seria igualment clau una bona col·laboració entre entitats de lleure i serveis educatius.

Les tutories amb les figures socials, com les tècniques d'integració social, les educadores socials i els equips d'assessorament i orientació psicopedagògica, permetrien acompanyar i informar les famílies des de l'actuació comunitària, des de la relació de confiança, que només l'estabilització dels equips socials del centre fa possible per guanyar en eficàcia en l'actuació socioeducativa. Un camí, en certa manera, invers al que s'està seguint des del Departament d'Educació, amb situacions com la que es viu a l'Institut Eduard Fontserè de l'Hospitalet, en què dos terços de l'equip social desconeix, a hores d'ara, si tindrà continuïtat o no el curs vinent.

Plantejava abans que una de les grans bretxes és el preu, però no només per a persones en situació de vulnerabilitat extrema, com són els beneficiaris de la renda garantida. Clar que compartim que l'ideal és disposar de rendes pròpies per, des de

l'empoderament, prendre decisions sobre la teva pròpia existència. Però abans en parlàvem, de persones i d'unitats familiars amb activitat laboral que no poden suportar determinats diners extres com els que suposa la despesa en el lleure educatiu d'estiu.

I, per tant, en parlem, de lleure per a tots els infants. I què succeeix? Doncs que els ajuts per a l'accés de vegades cobreixen uns llindars d'ingressos que no permeten accedir-hi més que a entorn d'un cinc per cent de la població infantil. Per tant, vulnerables o no, no tenen accés a aquestes activitats.

Per sort, tenim les entitats de lleure, que arriben on hauria d'arribar l'Administració, perquè, si no, l'accés no seria del quaranta per cent, com actualment, sinó molt inferior, enfront d'un setanta-dos per cent aproximadament de les famílies amb una situació econòmica més favorable.

Dèiem abans que tenim grans barreres d'accés al lleure d'estiu. Obrim la barrera per deixar pas a la igualtat d'oportunitats. La infància i l'adolescència del nostre país ho necessiten i s'ho mereixen.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I, per fer la rèplica, té la paraula l'honorable senyora Mónica Martínez Bravo, consellera de Drets Socials i Inclusió.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Moltes gràcies, diputada. Bé, aquesta intervenció addicional em permet, doncs, també clarificar algunes de les qüestions, perquè és veritat que aquest 2025 hem treballat amb uns pressupostos prorrogats, però, malgrat això, el Departament de Drets Socials i Inclusió ha tingut destinats 500 milions d'euros addicionals respecte a l'any passat. Un gruix important d'aquesta inversió addicional va a parar a prestacions socials, com, per exemple, a la renda garantida, que va a parar a famílies i que és un dret subjectiu.

També totes les accions d'aquest Govern o moltes de les accions d'aquest Govern, des del Departament de Drets Socials, com deia abans, van enfocades cap a la millora de la infància, i, precisament, amb la nova Direcció General de Prevenció i Protecció de la Infància i l'Adolescència reforcem el lleure educatiu com una eina clau de treball amb les famílies.

I això també enllaça amb un altre concepte que la diputada ha posat sobre la taula i és molt important, que és el treball estret amb els ajuntaments. Aquest desenvolupament del model SIS és un model que està lligat a la tasca dels ajuntaments, i que els ajuntaments defineixen, perquè és on tenen la competència de serveis socials i on desenvolupen tota aquesta tasca preventiva en matèria d'infància. Llavors, no només amb infància, amb totes les altres qüestions que abordem, ho fem de la mà dels alcaldes i les alcaldesses, perquè són els que moltes vegades tenen la realitat del territori i saben com adreçar els grans reptes socials. El Govern de la Generalitat està al seu costat de la mà, i, sobretot, en l'àmbit social.

I, com bé deies, al nou contracte programa 2026-2029 tenim una oportunitat per redoblar els esforços, el finançament al món local. I estem plenament abocats en fer, doncs, aquesta inversió, una inversió en clau d'infància amb el model SIS, però també amb altres actuacions.

Com bé deia, malgrat aquesta situació de pressupostos prorrogats, hem augmentat de manera substancial les subvencions que donem a entitats clau, clau en el lleure educatiu, que són una base fonamental per a la cohesió social, per a la lluita contra les desigualtats, i també per al foment de la nostra cultura, de la nostra llengua i de les nostres tradicions.

I bé, diputada, doncs, no puc estar més d'acord amb el concepte de la inversió social, que, de fet, des del primer dia de la meva conselleria no paro de repetir-ho. La política social, si està ben dissenyada, no és una despesa; és una inversió —és una

inversió. I hi ha evidència científica rotunda que ho acredita. I un magnífic exemple és l'àmbit de la infància.

Com bé deia, els estudis apunten a que cada any perdem un cinc per cent del producte interior brut per tenir pobresa infantil, per no tenir els recursos suficients per invertir en tota la infància i que puguin desenvolupar totes les seves habilitats, tot el seu coneixement, tot el seu potencial. I això és una realitat que no ens podem permetre com a país. I això, doncs, ho fem prioritzant l'estratègia contra la pobresa infantil que en temps rècord hem posat sobre la taula i avançant cap a polítiques efectives que redueixin la taxa de pobresa.

I per fer tot això realitat, doncs, soc conscient que encara necessitem continuar avançant, i que els pressupostos de 2026 han de ser una peça clau que ens donin les eines per continuar reforçant tots els àmbits d'infància, però també el lleure educatiu.

Com deia a la meua intervenció, des del Departament de Drets Socials, tot el Govern de la Generalitat, els ajuntaments estem fent molt per revertir aquesta situació, però som conscients que no és suficient. Encara hi ha masses nens i nenes que no tenen accés al lleure educatiu, i això és una realitat que, a més, és cada cop més crua, amb la situació que tenim de crisi climàtica i amb elevades temperatures. Perquè aquesta bretxa no només educativa, sinó també en benestar, és una realitat que no podem negar, que està aquí, i que el nostre compromís i la nostra obligació és lluitar contra aquesta realitat per reduir aquestes bretxes en benestar i aquestes bretxes socioeconòmiques. Perquè, com deia, no només és una qüestió de justícia social, d'humanitat, sinó que també és una pèrdua per al país i per al creixement del país i per a la construcció de Catalunya com un país fonamentat en el que és la prosperitat compartida.

Hi estem totalment compromesos. Aquest és el nostre full de ruta, i cap aquí avançarem.

Moltes gràcies.

El president

El dotzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política agrària comuna.

Interpellació al Govern sobre la política agrària comuna

300-00159/15

És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. I, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, president. Diputades, diputats... Conseller, permeti'm trenta segons, perquè avui el que hem de lamentar són les pèrdues de dos vides en aquests incendis que han passat a les comarques de Lleida. I, posteriorment, ens tocarà fer la gestió del postincendi, posant-nos al costat del sector. I, bé, en els propers dies anirem parlant i fent trobades amb el sector per poder gestionar-ho de la millor manera possible.

Ara sí, començo aquesta interpellació fent una mica d'història de la política agrícola comuna, tenint en compte que és una de les polítiques més antigues de la Comunitat Econòmica Europea. Concretament, l'any 1962 es crea la PAC, i l'article 39 del Tractat de funcionament de la Unió Europea estableix els seus objectius, que s'han mantingut fins a l'actualitat, que continuen sent vigents, que són: incrementar la productivitat agrícola fomentant el progrés tècnic, assegurant el desenvolupament racional de la producció agrícola, així com la utilització òptima dels factors de producció i, en particular, de la mà d'obra; garantir un nivell de vida equitatiu a la població agrícola, en especial a través de l'augment de la renda individual dels

que treballen a l'agricultura; estabilitzar els mercats; garantir la seguretat en l'abastiment, i assegurar al consumidor subministraments a preus raonables.

I, com una de les polítiques més importants de la Unió Europea, el finançament, que es fa a través dels pressupostos de la Unió Europea, va arribar a un 73,2 per cent l'any 1980 i ha disminuït fins al 24,6 per cent l'any 2023. Tot i això, la PAC segueix sent necessària, perquè els ingressos dels agricultors són un quaranta per cent inferiors als dels treballadors de la resta de sectors. També per compensar el greuge comparatiu de l'entrada de productes d'altres països on els costos de producció són més baixos i perquè és una activitat que es desenvolupa a l'aire lliure i, com podem veure, està sotmesa a les condicions meteorològiques, que en la situació de canvi climàtic afecten directament les produccions i la seva viabilitat.

Però, si bé l'objectiu inicial de la PAC era donar suport bàsicament a la producció d'aliments per abastir la població, objectiu que segueix vigent, amb les successives modificacions s'ha intentat establir un sistema que, a més de seguir donant suport al sector, compleixi també amb les demandes de la societat de qualitat, amb la seguretat dels aliments, el respecte pel medi ambient, doni legitimitat a una política d'ajuts històricament poc compresa per la societat i que compleixi amb els acords als que s'havia arribat per aprofundir en la liberalització del comerç mundial.

Així, s'ha passat de la idea inicial de veure el sector únicament com a productor d'aliments a reconèixer la seva multifuncionalitat, perquè, a més a més de la producció d'aliments, se li reconeix la tasca de gestió i manteniment del territori i de l'equilibri territorial de la població. I és amb aquesta nova realitat que van néixer les polítiques de desenvolupament rural.

És precisament en aquest sentit que des d'Esquerra Republicana insistim sempre en la necessitat de prioritzar polítiques públiques que contribueixin a dignificar socialment el model de petites i mitjanes explotacions arrelades al territori –sobretot arrelades al territori–, i fer-lo més sostenible ambientalment i rendible econòmicament.

S'ha de dir que les periòdiques reformes de la PAC cada vegada han donat més capacitat de decisió en la seva definició als estats membres, obrint un camí incert cap a una política agrícola comuna cada vegada més descentralitzada. I aquesta capacitat de decisió culmina amb la reforma del 2017, en què la PAC s'estableix sobre plans estratègics definits per cada estat membre en funció de les seves necessitats i objectius. En la seva definició li he de dir que Catalunya va reclamar sense èxit la possibilitat de poder definir plans estratègics regionals. La resposta sempre va ser que el reglament no ho permetia, però el resultat final va ser que a la Unió Europea dels vint-i-set –sense el Regne Unit–, hi ha vint-i-vuit plans estratègics, perquè Bèlgica, conseller, en té dos. Per tant, sí que amb voluntat era i és possible.

I la demanda de poder tenir un pla estratègic propi té diverses raons. Per una banda, l'Estat espanyol és molt divers, i aquesta diversitat també es reflecteix al sector agrari. Per exemple, el valor de la producció final agrària a l'Estat espanyol és d'un cinquanta-cinc per cent per al sector agrícola i un quaranta-cinc per cent per al ramader, mentre que a Catalunya és al revés, amb un trenta per cent per a la producció agrícola i un setanta per al ramader. Aquesta situació i l'obligació d'aprofitar al màxim els diners que arriben de la Unió Europea a través de la PAC fan que sigui necessari apropar la definició dels ajuts i les polítiques agràries al territori.

Fet el repàs de l'evolució de la PAC, ens trobem en un punt en què no s'estan assolint alguns dels objectius que s'havia proposat el tractat de Roma. I, per tant, cal una reformulació no tant dels objectius, sinó de les polítiques que s'han d'aplicar per assolir-los. Si bé s'ha aconseguit incrementar les produccions, el que no s'ha aconseguit és garantir a les persones que treballen la terra o pesquen al mar un nivell de vida equitatiu, amb un augment de la renda. I aquest és un punt clau, perquè, si no hi ha renda, no hi ha activitat agrària a casa nostra. I, si no hi ha activitat, no hi ha producció d'aliments saludables, de proximitat i temporada, i respectuosa també amb

els drets humans i els estàndards sanitaris i ambientals. I tampoc es pot dir que s'hagin estabilitzat els mercats ni que s'hagin aconseguit uns preus raonables. De fet, en un món cada vegada més convuls, les explotacions agràries es veuen molt afectades, i fins i tot l'accés a determinats productes pot arribar a estar en entredit.

Per una banda, tenim els conflictes geopolítics, que empenyen a l'alça –moltes vegades, fruit de l'especulació dels mercats– els preus de les matèries primeres i de l'energia, fet que posa en risc la continuïtat de moltes explotacions per un increment de costos que no poden assumir. I, per altra banda, els fenòmens meteorològics, que provoquen pèrdua de collites i, per tant, dels ingressos, encara que es tingui contractada una assegurança, amb una afectació directa a la viabilitat i a la continuïtat.

I aquests efectes són conseqüència de que molts productes, especialment matèries primeres, com els cereals en els mercats mundials, estan en poques mans, cosa que té un efecte directe negatiu sobre el que hauria de ser un normal funcionament del mercat. I s'hi ha d'afegir que la cadena agroalimentària està molt desequilibrada a favor de la comercialització, sent els productors la baula més feble i la que més pateix.

En aquest punt aprofito també per fer referència a la necessitat de treballar per la sobirania alimentària, entesa com el dret dels pobles a determinar les polítiques alimentàries que els afecten, decidint i sent sobirans en relació amb la producció, distribució i consum d'aliments, així com també sobre les condicions socioeconòmiques i ambientals que determinen aquestes relacions en totes les baules de la cadena alimentària. I, per tant, de manera ambiciosa hem de ser conscients que la solució no passa per ajuts a la producció a perpetuïtat per compensar-los les pèrdues, perquè com més ajuts, més dependents. Més enllà de les ajudes conjunturals, és necessària una estratègia política que fonamenti les bases d'un model agroalimentari sostenible. Per tant, cal un canvi en la definició de la PAC que permeti donar suport a una estructura productiva distribuïda en el territori i que hi mantingui lligams, perquè és la manera de garantir el futur del nostre model agrari.

I en aquests moments, en què està a punt de sortir el primer document sobre el marc financer plurianual, anunciat per al proper 16 de juliol, les notícies que arriben –i, de fet, alguns estats membres ja s'hi han manifestat en contra– són que hi haurà un pla únic per a cada estat membre vinculat a una agenda de reformes, en les que s'inclourien els fons de cohesió i el fons de la PAC, en un clar procés de desmantellament de la Unió Europea, ja que Brussel·les descentralitza les polítiques i es dona més poder a la centralització dels estats membres. I, per tant, en el cas de Catalunya, en el nostre cas, això vol dir menys Brussel·les i més Madrid.

La PAC s'ha d'apropar al territori i a les seves necessitats, per la qual cosa és absolutament necessari i imprescindible que es pugui definir dins d'un marc comú –que per això és una política agrícola comuna–, el més a prop del sector que sigui possible. Amb un pla estratègic propi, Catalunya podria treballar per mantenir i fomentar un capital productiu format per explotacions com les que hem definit, de base familiar agrària i ben implantades al territori.

I, dins d'aquest pla estratègic propi, nosaltres sí que estem per mantenir l'estructura actual dels dos pilars. La distribució dels ajuts directes del primer pilar ha de seguir el criteri de «per ser». Per tant, ha de prioritzar les explotacions lligades al territori amb base familiar, i ha d'evitar els fons inversors i/o especuladors, que només busquen la rendibilitat, sense tenir en compte el futur del territori i la seva necessària continuïtat en la producció d'aliments. I els ajuts al segon pilar s'han de distribuir sota el criteri de «per fer», en el que s'inclouen les inversions, pràctiques agroambientals, el Leader, etcètera.

En general, l'objectiu ha de ser desvincular la viabilitat de l'activitat agrària dels ajuts, perquè aquests s'han de veure com un complement que permeti l'adaptació a les noves realitats, millorant la capacitat de modernització, competitivitat, etcètera.

Com a conclusió, cal un canvi de model de la PAC per orientar-la a donar un suport real a les explotacions que es dediquen a la producció d'aliments al mateix temps que gestionen el territori, de manera que li permeti complir amb els objectius de la PAC. I aquest canvi de model ha de venir a través d'un apropament al territori i al sector, que és la manera de fer-lo més efectiu. I per això a Catalunya el que li cal és una PAC singular que li permeti aconseguir-los.

En aquest sentit, des d'Esquerra Republicana ens agradaria que el Departament d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació també compartís aquest posicionament, ja que entenem que la raó de ser del Govern de Catalunya és també defensar els interessos que són propis de la pagesia catalana.

Després aprofundiré en més temes.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora diputada. I per respondre té la paraula l'honorable senyor Òscar Ordeig i Molist, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Gràcies, president. Abans d'iniciar la meva intervenció, permetin-me expressar també el següent: el nostre agraïment, com feia la diputada, profund i sincer a tots els cossos d'emergència que han estat treballant sense descans per fer front als incendis de la Segarra, la Noguera, l'Urgell durant aquestes hores i que encara estan treballant al peu del canó: cossos d'emergències, bombers, agents rurals, ADF, GEPIF, mossos, cossos de seguretat, protecció civil, pagesos, voluntaris. Gràcies a tots ells per la feina, gràcies per l'entrega. Alguns, evidentment, jugant-s'hi la vida. En nom del Govern, també fer arribar el condol per les persones que ens han deixat, especialment a les seves famílies, als veïns, al sector agrari, que també lamenta i lamentem la seva pèrdua. Una abraçada i el condol a tots ells.

Indicar, si us plau, que cal seguir les recomanacions dels cossos d'emergències, perquè estem vivint encara moments molt complexos. Durant les últimes hores, però també aquesta setmana –i també alguns de vostès ens ho han fet arribar–, estarem al costat dels alcaldes, de les persones afectades, fent també visites, reunions i per tal de posar els mitjans necessaris per estar al costat de les persones que han tingut danys personals i materials i intentar mobilitzar els recursos necessaris per poder recuperar l'activitat del dia a dia, d'acord?

A partir d'aquí, diputada, gràcies una vegada més per haver portat un tema de sector aquí. Jo crec que és *el tema* més important que tenim els propers mesos i que cal un debat molt profund i que cal que tots n'estiguem «al tanto», sent també conscients de la influència que podem tenir, però que també hi tenim molt a dir i necessitem definir molt bé quina és la nostra visió, quina és la nostra opinió sobre la nova PAC, el nou període de la PAC.

I lo primer que li diria, en base al que ha dit: estem d'acord pràcticament amb tot el que ha dit. Demanem, en primer lloc, una visió àmplia del nostre sistema alimentari, del nostre sistema agroalimentari. I, per tant, més enllà de la producció, tenir clar que ens estem jugant, Europa s'està jugant, en aquesta situació que tenim geopolítica al món, el seu veritable potencial, que, diguin el que diguin alguns, mai vindrà de la fabricació d'armes o d'altres coses, sinó que vindrà d'elements d'inversions i de competitivitat i de poder precisament en l'àmbit agroalimentari, per exemple. Perquè això afecta l'economia del país –que és el primer sector de l'economia, com dic sempre–; la capacitat i la suficiència alimentàries –suficiència, seguretat i aliments saludables–; la sostenibilitat, perquè parlem molt dels objectius de sostenibilitat, però si no encarem bé aquesta PAC, no podrem complir amb els objectius de sostenibilitat, perquè és un sector innovador lligat a la nostra història i la tradició, lligat a la nostra gastronomia –ara que parlem de la regió mundial–, al turisme –al turisme– o al

desenvolupament rural també, que en parlem moltes vegades i que la PAC també hi farà referència.

Què defensem? Quin model defensem? I aquí hi coincidim, però llavors hem de veure com ho concretem. Model agroalimentari en què cal garantir la viabilitat de les explotacions, tenir un sector modern, unes explotacions modernes, professionals, sostenibles en totes les seves vessants de sostenibilitat –ambiental, social, econòmica; per tant, totes tres; no té sentit. I, evidentment, aquest problema o aquest repte que tenim d'intentar impulsar el relleu generacional o el desenvolupament rural a tots els racons del país. No volem ciutadans de primera i de segona, ni per nivell de renda ni per nivell d'allà on visquin.

A partir d'aquí, ser conscients que vivim, jo crec... Vull dir-ho aquí: Catalunya ha de saber quina és la seva posició. Hem de preparar un dossier, i aquí els convido –amb les reflexions que fem aquí, la moció que presentaran, les esmenes que es faran– a que preparem un dossier, perquè cal anar a Brussel·les amb les idees clares de què és el que volem fer, però que siguem conscients que caldrà buscar complicitats. Llavors, n'hi diré algunes que hem generat i que s'havien generat, perquè, com saben, les decisions a la Unió Europea es prenen multinivell. Hi ha decisions que es prenen al Consell de Ministres, decisions de la Comissió Europea, al Parlament Europeu i d'altres als estats o les comunitats autònomes.

Què crec que és el més important, a banda de les consideracions que ha dit vostè, de què és el pressupost més important de la Unió Europea? El més important és que el 16..., la primera parada la tenim el 16 de juliol. El 16 de juliol sabrem el marc financer; per tant, sabrem si realment hi ha una retallada o no dels diners. Per tant, lo primer... Podem parlar molt. Lo primer és defensar que es mantinguin els recursos –els recursos–, el finançament necessari per a la PAC 2028-2034 sense perdre-hi diners, perquè aquí ja hi ha debats oberts sobre si, per augmentar la despesa en inversió en altres coses, l'hem de reduir de les polítiques agroalimentàries. Per tant, nosaltres no hi estem en contra i, per tant, volem mantenir aquests diners.

Dos, mantenir els dos pilars –que vostè també ho ha dit–, primer i segon pilar. Nosaltres estem en contra de crear el sobre nacional. Tenim una política comunitària. No té sentit que cada país decideixi lliurement la seva estratègia per... Desmuntaríem, eliminaríem *de facto* la PAC tal com la coneixem. Per tant, mantenir el pressupost suficient i independent de la PAC. Dos, mantenir els dos pilars. Primer pilar. Segon pilar per a desenvolupament rural, d'acord? Tres, prioritat: viabilitat dels agricultors, relleu generacional, cohesió territorial, com hem dit abans.

Com ho hem de fer? Aquí crec que no ho ha dit. Home, s'ha de fer també... Aquí s'ha d'avançar molt. Podem finançar, però si continuem embolicant amb burocràcia i amb poca simplificació, evidentment ho fem tot més difícil. Per tant, simplificació especialment a agricultor actiu, especialment a joves, especialment en explotacions familiars, especialment a petits agricultors, com ha dit, com també replantejar el paper de l'agricultor actiu. La política agrària comunitària ha d'anar a l'agricultor actiu, aquell que viu i treballa de la terra. I aquí hi ha un percentatge molt gran dels agricultors que reben la PAC a Europa que no són agricultors actius. Amb tots els respectes, tots som necessaris, però hem d'anar a potenciar aquell que es dedica majoritàriament a l'activitat i a aquelles explotacions familiars, com dèiem, repartides pel territori, que tenen més dificultats per competir.

Altres elements importants que nosaltres creiem que s'haurien de posar..., s'haurien de parlar i que els països del Mediterrani hi tenen una especial incidència? Aigua, modernització de regadius, regeneració, aigua regenerada, aigua dessalada també. En quins casos es podria subvencionar l'aigua dessalada? Com hem dit mil vegades, inversions en innovació, tecnologia, cadena alimentària –que ja ho ha dit–, uns preus justos –per tant, la Unió Europea, com saben, està treballant també en una llei de la cadena alimentària– o com temes d'energia o –un tema que se'n parla poc, i fins i tot la Comissió Europea en parla poc– l'assessorament, acompanyament a les

explotacions perquè tothom, més que sentir-se fiscalitzat..., des de l'Administració acompanyem, ajudem, acostem tecnologies que s'estan demostrant, ajudem a lluitar contra les plagues i, per tant, canviem també aquest *feedback* o aquest treball conjunt sector-Administració per tal de tirar endavant i que la PAC això ho pren.

Un element molt important. Ara s'està aprovant el pacte rural. La Unió Europea ens demana... I, per tant, jo aquí també els convido a participar, que ens adherim al nou pacte rural europeu, en el qual es decidiran les noves polítiques o es complementen les polítiques de desenvolupament rural, i on nosaltres jo crec que hem estat històricament pioners amb el tiquet rural, amb els grups Leader, amb els GALP. Per tant, jo crec que aquí hi ha hagut un treball transversal arreu del territori, amb polítiques que van més enllà fins i tot de l'activitat agrària, per generar desenvolupament econòmic i social a totes les zones. Polítiques de les dones, polítiques de suport a les cooperatives, grups operatius –jo crec que aquí també en parlem poc. Donem ajudes perquè s'ajuntin una, dues, deu empreses agroalimentàries o agricultors amb un centre tecnològic, amb un centre de recerca, per tal de que facin projectes conjunts d'innovació, perquè tenim un sector a vegades molt petit, fragmentat i que no pot sol.

Què hem fet? Com sap, aquí vam fer... S'ha d'estar a Brussel·les. Allà és on passen moltes coses. I, per tant, organitzats aquí, les idees clares, buscar complicitats a l'exterior i anar a Brussel·les i, per tant, estar-hi permanentment. Saben que tenim el pla Brussel·les i, dintre, un dels elements del pla Brussel·les era tenir una persona del Departament d'Agricultura i de Pesca instal·lada permanentment a Brussel·les per tal de defensar els nostres..., a la Delegació del Govern, els nostres interessos en pesca, agricultura i fent un seguiment de tots aquells elements d'agricultura i de pesca que ens afecten.

Jo un altre element que els convido... Tenim la presidència dels Quatre Motors. Jo crec que també, com he fet a totes les visites que faig quan estem a l'estranger o quan estem en comunitats autònomes, o quan vaig acompanyar també el ministre d'Agricultura a Luxemburg... Hi havia una posició en això que li estic dient de vint països firmada, de vint països de la Unió Europea, demanant aquesta política agrària comunitària. Per tant, això és el que hem de fer amb els Quatre Motors. Jo crec que també buscar zones, territoris d'Europa que puguin coincidir amb aquesta diagnosi que fem. I cap aquí hem d'anar.

En tot cas, debat, reflexió, complicitats per tirar-ho endavant, i també, per descomptat –i això els hi puc fer compartir–, com saben, hem creat un grup d'experts per tal que ens puguin assessorar en política agroalimentària a Catalunya, i també hi ha experts reconeguts de política comunitària que ens han fet arribar reflexions en aquest sentit i que part de les reflexions que fan és el que ara els hi acabo d'explicar.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyor conseller. Per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Montse Bergés i Saura.

Montse Bergés i Saura

Gràcies. Sí, conseller, realment amb tot lo que ha dit, hi estem d'acord. Però també estàvem molt d'acord amb la música del document de la visió d'agricultura i alimentació que es va presentar el passat mes de febrer, que realment ara no llegiré els punts, però és que els subscriuríem tots, no? Tenir en compte aquesta realitat. I, en canvi, uns mesos després es presenta el document de la Brúixola per a la Competitivitat, que és un programa de legislatura amb l'objectiu de recuperar el ritme perdut per la Unió Europea des de fa dues dècades respecte a les grans economies, i ja s'interpreta que aposta per un pla únic per estat membre que englobi tots els fons comunitaris, inclosos PAC i cohesió.

Per tant, a nosaltres això ens preocupa, i veig que a vostè també, i ho hem de parar. I, tal com ha dit, com que ho té tan clar, espero que sí que ho faci amb tota

aquesta estructura de Brusselles i també demanant-li al ministre Planas que tingui en compte aquesta realitat i aquesta PAC singular que necessita Catalunya.

També les organitzacions agràries europees ja s'han començat a manifestar en contra d'aquesta fusió. El passat 7 de maig es va aprovar una resolució al Parlament Europeu sobre un pressupost a llarg termini renovat per a la Unió Europea en un món en evolució.

Aquesta resolució inclou dos punts relacionats amb la PAC i el marc financer plurianual, concretament el 29 i el 30. No els llegiré, però només dir-li que el 29 fa referència a que s'augmenti i es destini un pressupost específic a la PAC en el marc financer plurianual, protegint-lo de possibles retallades. I també es manifesta l'oposició a la idea d'integrar la PAC en un fons únic per a cada estat membre. I el punt 30 també insisteix en la necessitat d'una assignació financera sòlida per a la propera PAC, indexant-la a la inflació a través d'una revaluació anual.

Pel que fa al Govern de Catalunya, les úniques declaracions que he trobat sobre el marc financer plurianual, fetes a partir del Departament d'Acció Exterior en una nota de premsa el passat 17 de juny, diuen: «El Govern afirma que el marc financer plurianual ha de garantir una nova política agrària comuna capaç de crear les condicions perquè els agricultors de la Unió Europea produeixin de manera sostenible. Això implica per a l'executiu més suport financer, preus justos...» Poca concreció, unes declaracions molt tèbies. Avui ja ha concretat una mica més les línies que liderarà el Govern.

Per això, amb aquesta interpellació, volem deixar molt clara la necessitat de defensar el model agrari català, el model agroalimentari català, que es fonamenta en aquestes explotacions professionals familiars arrelades al territori, amb idiosincràsia pròpia. I volem que la futura PAC contempli i garanteixi de manera decidida això. I, per tant, s'ha de fer amb una PAC singular.

Per això vostè ha posat d'exemple que som líders a Catalunya en la ruralitat, etcètera. Això si formem part d'un pla regional, d'un pla únic de l'Estat, no estarà reconegut; per tant, necessitem aquesta diferenciació.

Volem instar el Govern a definir les línies estratègiques que Catalunya haurà de defensar en aquest debat comunitari. Unes línies que s'han de consensuar amb el sector primari.

La reforma de la PAC, com vostè ha dit, ja estarà marcada –ja ho veurem– a partir de la presentació d'aquest marc financer plurianual. Per nosaltres, aquesta arquitectura ha de posar de manifest moltes coses, algunes com la simplificació burocràtica, la seguretat alimentària, etcètera, i mantenir els dos pilars.

I, sobretot, aquest primer pilar ha de seguir el criteri aquest: quan he dit «per ser», vol dir que has de ser un pagès arrelat al territori, i no aquests fons inversors que arriben. I amb el segon pilar, aquest «per fer», que són les que ens han de permetre fer aquesta transformació estructural que nosaltres com a país tenim molt clara.

Per tant, volem una PAC singular. Per tant, conseller, li demanem que defensi que Catalunya tingui un pla estratègic propi, adaptat a les característiques agroclimàtiques, socials i econòmiques del nostre país. I aquesta demanda l'haurà de fer directament a la Unió Europea. També haurà de parlar amb el ministre Planas, però no sé si ens en sortirem. Ho ha de parlar directament amb la Unió Europea, perquè pot obligar els estats membres a fer-ho. I, si la pressió li arriba també per la Unió Europea, potser també ho aconseguirem.

Vostè ha defensat el paper de Catalunya a la Unió Europea –ara mateix ens ho estava recordant–, apostant per un reforç de personal que pugui treballar directament i més a prop d'on es prenen les decisions. Doncs aquest personal ha de tenir el full de ruta clar per defensar-lo. I ara ho pot demostrar amb aquesta defensa de la PAC singular per a Catalunya. Amb ambició política ho podem aconseguir. No és fàcil, però ho podem aconseguir.

Nosaltres farem tot el possible per aconseguir-ho a través dels nostres representants al Parlament Europeu, que és el que fem sempre: dir el mateix aquí, a Madrid i al Parlament Europeu. I li demanem això: que ho faci, conseller, perquè el futur del sector agrari català ho necessita.

Moltes gràcies.

El president

I, per fer la rèplica, té la paraula el conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca i Alimentació (Òscar Ordeig i Molist)

Gràcies. Una salutació als veïns del Pla d'Urgell i les Garrigues que ens visiten avui. Escolteu... Diputada, li diria tantes coses i tinc tan poc temps per dir-les... M'ha agradat..., ha comentat ara al final..., diu «ambició». Doncs, miri, és una paraula..., «ambició» la complementaria: ambició, rigor i actitud de sumar.

Jo crec que mirar lluny, per tant, ser conscients de les forces que tenim, però alhora ser ambiciosos i anar amb una proposta seriosa sota el braç i llavors buscar complicitats. I sobretot tenir molt clar que ens hi juguem molt, per no dir que ens ho juguem tot. «Al tanto» –«al tanto»– amb la nova política comunitària que es faci. I «al tanto» la combinació d'obrir nous acords comercials que poden estar millor o pitjor, però cal enfortir la nostra posició.

Com també cal enfortir la posició del consumidor català i, per tant, que els consumidors posin –i aquí també tots ho hauríem de repetir molt–..., conèixer, valorar i estimar els productes locals de casa nostra. I això no és contradictori amb provar altres coses, que està molt bé, però sobretot conèixer, d'acord? I hem de culturitzar i educar la societat, els infants, per entendre, conèixer, com es produeixen els aliments, quin valor nutricional..., que ho hem dit moltes vegades, i amb aquesta prova pilot que començarem ara al setembre també amb materials didàctics a les escoles.

Els documents del diàleg i la visió: tots bons documents, molt reflexius, molt que concreten poc. Per tant, tot això està molt bé, però si no hi ha diners, com ho farem? Per tant, aquí hi ha una batalla que no s'acabarà ara al juliol. Però jo us demano també que tots els que pugueu, tingueu influència, passi el que passi el 16..., si tenim més diners potser no, però, passi el que passi, s'ha de mantenir aquesta política agrària, aquest trenta per cent, vint i escaig, trenta per cent. Per tant, necessitem mantenir els recursos.

I llavors jo els convido..., jo he parlat també amb tècnics de Brusselles, de la Comissió Europea, que han participat en aquests documents. I, per tant, aquí hi ha molt tema a debatre i molt tema que no està clar. I, per tant, aquí més val que ens espavilem per fer arribar també com volem que vagin les coses. Jo els convido a que puguem redactar un document conjuntament –i, si volen, els hi farem una proposta– per tal de veure com... Nosaltres ja tenim alguns esbossos de quines són les propostes, però jo crec que està bé que ho treballem conjuntament per fer arribar una proposta seriosa, d'acord?

Jo ja he fet arribar..., això que estem dient –i jo crec que ho hem parlat diverses vegades– jo ho he fet arribar al comissari Hansen, ho hem fet arribar al ministre, ho hem fet arribar i ho hem parlat moltes vegades amb totes les comunitats autònomes. L'altre dia, en el marc de l'activitat de pesca, ho vam parlar també amb Occitània i amb França. I també jo crec que hi ha molta gent alineada. Vam estar en una fira en què també hi havia el secretari d'estat de Baviera d'Agricultura. Ho vam parlar i també anaven..., no amb tot, però la majoria de les coses ho tenien..., finançament, pilars, això ho tenien molt clar.

Jo crec que aquí també aquests vint països que han firmat aquest document amb el ministre..., jo estava també allà. I, per tant, jo crec que aquí anem..., això ho tenim

ben enfocat, jo crec. No sé si el marc financer, però jo crec que el mantenir els dos pilars, sí.

I llavors l'hi dic: jo crec que aquí tenim, escolti, un repte molt molt gran, que és el del relleu generacional, que al final la falta de relleu generacional és conseqüència d'una sèrie d'elements que fallen. Si no fem regadius, si no fem inversió, si no hi ha uns preus justos, si la gent no es guanya la vida, ni relleu, ni cohesió territorial, ni la incorporació de la dona. Per tant, necessitem aquí viabilitat –viabilitat– per tal de que la gent es guanyi la vida i impulsar totes aquestes polítiques d'igualtat.

Inversions, que jo ho he dit moltes vegades. Hi ha a Catalunya... I perdoneu que ho digui, i gravem-nos-ho al cap i quan hi hagi negociacions posem-ho, perquè a vegades també parlem molt aquí, però quan llavors tenim els mil problemes que hi ha a la societat de serveis públics bàsics, de dallò, doncs a vegades no tenim el lloc que ens toca. Per tant, necessitem mobilitzar més inversió pública per a les infraestructures; subvencions a fons perdut, de finançament d'institucions financeres i també inversió privada per a inversió. La inversió és el futur i és el que ens fa ser viables.

I, per tant, acabo amb el que havia començat. Fem el que fem, fem-ho amb rigor, fem-ho amb ambició, i fem-ho junts i sumant complicitats, eh? Els hi agrada? *(El conseller riu. Rialles.)* D'acord? Fem-ho generant les complicitats, perquè al final serà més fàcil de que ens escoltin i que la nova PAC s'assembli el màxim possible al Mediterrani, s'assembli el màxim possible a la producció d'aliments de Catalunya i als interessos dels catalans i les catalanes.

Moltes gràcies.

El president

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre els préstecs d'emancipació.

Interpel·lació al Govern sobre els préstecs d'emancipació

300-00156/15

És presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I, per fer-ne l'exposició, té la paraula la diputada senyora Sabrin Araibi Marachi.

Sabrin Araibi Marachi

Gràcies, president. Conselleres, conseller, diputats, diputades... Des de fa massa temps els joves d'aquest país hem viscut i continuem vivint l'accés a l'habitatge com una autèntica cursa d'obstacles. Tot i comptar amb formació, feina i compromís, ens hem estavellat una vegada i una altra contra un mur fet de preus desorbitats, precarietat laboral i manca de suport institucional.

Aquesta realitat, lluny de ser puntual, s'ha cronificat i ha consolidat una injustícia flagrant: tota una generació sencera que veu ajornat any rere any el seu dret a emancipar-se. Aquesta no és només una vivència personal repetida milers de vegades, sinó una de les principals preocupacions collectives del nostre país.

L'accés a l'habitatge, especialment entre la gent jove, continua sent un dels grans obstacles i problemes de fons de la nostra societat. No parlem només d'un repte econòmic, sinó d'un obstacle profund que limita la llibertat, l'autonomia i el desenvolupament vital d'una generació sencera.

L'edat mitjana d'emancipació al nostre país s'apropa als trenta anys, molt per sobre de la mitjana europea. I aquest retard no és fruit de la casualitat ni de la manca d'esforç individual, sinó conseqüència directa d'un context advers. Aquesta situació és el reflex d'un sistema que en els darrers anys ha fracassat a l'hora de garantir les condicions mínimes per a una vida autònoma. No parlem de privilegis ni de capricis, sinó d'un dret bàsic i d'un requisit essencial per construir una vida digna.

L'emancipació és clau per impulsar projectes vitals sòlids, estabilitzar l'economia personal i contribuir al progrés col·lectiu. Cada any que la joventut veu retardat aquest pas, s'hipoteca el futur del país i es limita el creixement personal i social, i això no ens ho podem permetre.

Els joves d'aquest país hem fet tot allò que se'ns ha demanat per tenir una vida digna. Ens hem format, hem treballat, hem acumulat experiència i hem intentat es-talviar. Però, malgrat això, l'accés a un habitatge digne ens continua sent sistemàticament negat.

I és en aquest context tan complex que el Govern ha impulsat mesures valentes i innovadores a través de polítiques públiques transversals, coordinades entre tots els departaments, per donar una resposta real i efectiva a aquesta situació.

Durant aquest primer any de legislatura s'han posat l'habitatge i l'emancipació juvenil al centre de l'agenda política, entenent l'habitatge no com un actiu de mercat, sinó com un dret fonamental i una aposta estratègica de país.

Aquest compromís es tradueix en accions concretes, com la creació de noves promocions d'habitatge públic, les deduccions en l'IRPF per lloguer o compra d'habitatge habitual i, especialment, la recent posada en marxa dels préstecs d'emancipació.

Es tracta d'una iniciativa pionera i innovadora a tot l'Estat, pensada per afrontar uns dels primers obstacles que impedeixen l'emancipació, com és la manca d'estalvis per pagar l'entrada inicial. El programa de préstecs d'emancipació, impulsat per l'Institut Català de Finances, neix precisament per omplir aquest buit. És un instrument públic, directe i dissenyat amb responsabilitat social per fer possible tot allò que fins ara era inassumible, com és accedir a la compra d'un habitatge.

A més, no es tracta d'una mesura puntual; forma una estratègia de país que preveu la construcció de cinquanta mil habitatges protegits fins al 2030, amb una reserva específica per a gent jove. Per primera vegada combinen dues potes essencials: l'ampliació de l'oferta pública i la creació d'instruments financers que la facin realment accessible.

Tots i totes coneixem algú que, tot i tenir feina, no pot marxar de casa dels pares, amics i amigues que comparteixen pis més enllà del que voldrien, companyes que renuncien a somiar amb estabilitat perquè saben que no podran pagar l'entrada d'un pis. No són casos excepcionals; malauradament són la norma, i aquesta norma és profundament injusta.

És precisament pensant en aquesta realitat que el Govern, liderat pel president Salvador Illa, impulsa polítiques decidides per revertir una situació insostenible i garantir que l'accés a l'habitatge sigui finalment una expressió real de prosperitat compartida també per a la gent jove.

Consellera, en el quarantè aniversari de l'ICF, vostè va detallar que, malgrat que encara no s'hagués obert oficialment la convocatòria que es va obrir aquest dilluns, gairebé dues mil persones ja van omplir el formulari d'interès sobre els préstecs d'emancipació.

És una dada significativa que no pot passar desapercebuda i que ens diu que no estem parlant d'una curiositat o una expectativa vaga. Demostra que els joves, quan se'ns obre una porta, responem; que, quan les institucions ens ofereixen una oportunitat concreta, l'aprofitem. I això, consellera, diu molt. Diu molt del programa, que arriba en el moment adequat i de la manera adequada. Però diu encara més de la necessitat que ve a cobrir; una necessitat real, urgent i compartida, que reclama respostes valentes i sostingudes en el temps.

Per això, des del nostre grup parlamentari, considerem que aquesta política va més enllà d'una mesura puntual. És una expressió clara de quin país volem construir: un país que no deixa enrere la seva joventut, un país que actua per garantir la igualtat d'oportunitats, un país que no espera a demà per actuar avui i, sobretot, un país que vol ser i ha de ser un país per a la gent jove també.

I és en aquest sentit, consellera, que voldríem conèixer quin és el seu capteniment respecte al desplegament d'aquesta mesura, com s'està valorant aquest interès inicial tan destacat, quin és el nombre de sol·licituds rebudes durant els primers dies des de l'obertura de la convocatòria el passat dilluns i quina lectura en fa el Govern, d'aquesta primera anàlisi.

Perquè darrere de cada formulari no hi ha només una petició administrativa; hi ha una persona, un projecte de vida, una decisió valenta i també una confiança dipositada en les institucions. I aquesta confiança ens obliga a estar a l'altura, a fer bé les coses i a consolidar un model d'actuació pública que sigui eficient, transparent i just.

Per aquest motiu, avui la interpel·lem, perquè estem convençudes que posar la joventut al centre de les polítiques públiques no és només una qüestió de justícia, sinó de responsabilitat política. I aquest Govern ho està fent. Perquè una societat que no garanteix oportunitats als seus joves és una societat que es condemna a si mateixa a la desigualtat, a la fuga de talent i a la desconexió entre generacions.

Aquest Govern ha començat a trencar aquesta inèrcia i ha posat la joventut al centre. Ha començat a dir amb claredat que el futur no s'espera, es construeix des del present, i ho està fent amb eines concretes, amb polítiques útils i amb una voluntat transformadora. Perquè, consellera, durant massa temps la joventut ens hem vist obligats a imaginar el futur sense tenir assegurat ni tan sols el present. Però avui, gràcies a l'impuls d'aquest Govern i de les seves iniciatives, podem començar a traçar un camí real amb eines concretes i amb l'esperança de que, per fi, puguem construir un projecte de vida digne i propi.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. És el torn de resposta ara de la consellera, i té la paraula l'honorable Àlícia Romero Llano.

La consellera d'Economia i Finances (Àlícia Romero Llano)

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades... Gràcies, diputada, per la seva interpellació. Com molt bé diu vostè, l'habitatge és un dret, i que poc que l'hem exercit, és veritat, i sobretot el col·lectiu dels joves, a qui li està costant molt accedir-hi.

I, si mirem dades objectives, com vostè comentava, veiem com la mitjana d'edat dels joves d'emancipar-se a Catalunya és del 29,8, és a dir, gairebé trenta anys per emancipar-nos. La mitjana europea està a l'entorn dels vint-i-sis anys, però aquells països en què de vegades ens emmirallem, com, per exemple, Suècia, estan als vint-i-u. És a dir, que realment portem quasi una dècada de retard pel que fa a l'emancipació dels nostres joves. I és veritat que quan parlem d'emancipació –jo ja ho feia fa molts anys–, doncs, parlem bàsicament de la feina i de l'habitatge. Són els dos elements. L'educació, òbviament, que és el que et dona l'opció, però feina i habitatge.

En aquests moments, avui justament, hem conegut les dades de l'atur i les dades d'ocupació. Són bones, les dades d'ocupació. Tenim més afiliats que mai a la seguretat social. Els joves s'estan incorporant bé al mercat laboral, però tenim una dificultat important, que és l'accés a l'habitatge. Això ho sabem i hi portem treballant fa uns mesos.

De fet, quan el president Illa va plantejar-nos l'objectiu de construir cinquanta mil habitatges fins al 2030 o incorporar-ne al parc d'habitatge cinquanta mil nous per intentar que sigui més fàcil aquest accés a l'habitatge, vam pensar que el col·lectiu dels joves necessitava una atenció especial, una sensibilitat especial, perquè si té una dificultat el jove, fins i tot quan té feina, és que, malgrat la seva estabilitat, no té possibilitats moltes vegades d'estalviar. Sí de pagar una hipoteca, però no d'estalviar i, per tant, donar aquesta entrada, que és el que li permet accedir a l'habitatge.

Per tant, vam estar donant-hi algunes voltes amb l'equip del Departament de Territori, amb la consellera Paneque, l'Agència de l'Habitatge de Catalunya i l'Insti-

tut Català de Finances. A Catalunya tenim la sort de tenir un instrument com l'Institut Català de Finances, una banca pública de promoció que pot innovar amb productes financers que permetin, doncs, facilitar el finançament a empreses, que és el que bàsicament ha fet durant molts anys; als autònoms, però –per què no?– també en aquest cas al col·lectiu de joves per accedir a l'habitatge. Per això vam haver de modificar una llei. També vull donar les gràcies als grups que van donar suport a aquell decret llei, perquè ens va permetre que avui l'ICF, que fins ara no ho podia fer, pugui també donar aquest finançament als joves per a aquesta entrada que els hi financem i, per tant, poder accedir a la compra d'un habitatge.

És, com deia vostè, un instrument pioner a tot l'Estat, molt innovador, que té el seu punt de risc, però ens semblava que, com molt bé deia vostè, valia la pena. Perquè sobretot persegueix dos objectius: un, facilitar l'accés als joves; i dos, també ampliar el mercat de l'habitatge, perquè qualsevol habitatge que es compri a través d'aquest instrument passarà a formar part del parc públic d'habitatge de la Generalitat. I, per tant, també anem incorporant més habitatges en el nostre parc.

Què és el que et permet aquest producte? Doncs que els joves puguin demanar el vint per cent de l'entrada de l'habitatge, fins a cinquanta mil euros de límit, i, per tant, poden demanar això. És a dir, el jove té un habitatge, demana el vint per cent, fins a un màxim de cinquanta mil, i aquesta entrada la tornarà sense interessos després de trenta anys durant cinc anys. És a dir, primer podrà pagar la hipoteca i després fer front a aquesta entrada sense interessos. Per tant, una carència de trenta anys sense interessos. I ens sembla, doncs, que això facilita molt i pot permetre que el jove hi tingui accés.

A més, l'habitatge, com he dit, a través de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya, es convertirà en un habitatge protegit i, per tant, formarà part del mercat. I el podrà vendre, el jove. Perquè també a vegades he escoltat alguns comentaris. No, el podrà vendre. I el podrà vendre amb el valor de la compra, més la inflació, més les reformes que hi hagin fet, més els impostos que hagi pagat. És a dir, hi podrà incorporar aquella inversió que hagi pogut fer o aquelles despeses que hagi tingut en l'habitatge. Per tant, sí, es podrà vendre.

I el que demanem, òbviament, és que sigui un primer habitatge i aquest jove l'utilitzi com a residència habitual. Si es compleixen aquestes condicions..., i evidentment algunes altres que han de complir els joves: que tinguin entre divuit i trenta-cinc anys, que tinguin 6,5 vegades l'IRSC, a l'entorn dels vuitanta mil euros de sou un sol comprador o 83.000 i escaig si són dos, no tenir cap habitatge ja en propietat, òbviament... Si compleix les condicions, l'ICF li fa una anàlisi de la solvència i, per tant, pot ser legítim que sigui, evidentment, una persona que se li adjudiqui aquest instrument.

Per tant, és un instrument fàcil. Tota la gestió la fa l'ICF. És finestra única i, per tant, el jove va allà i només amb l'ICF ja fa tots els tràmits. Fins i tot l'ICF ja es posa en contacte amb l'Agència de l'Habitatge de Catalunya, també amb el banc que hagi triat el jove on es farà la seva hipoteca. I, per tant, hi ha una traçabilitat de tot aquest producte que és molt interessant.

Per això hem arribat a acords amb nou entitats bancàries que s'han adherit a aquest producte, a qui els hi vull agrair molt aquesta aventura que comencen amb nosaltres, perquè és un producte innovador. Com dic, no sabem com funcionarà, però s'han atrevit amb nosaltres i els hi vull agrair. Les vull citar totes, i són Arquia, Banc Sabadell, Bankinter, BBVA, CaixaBank, Imagin, Caixa Enginyers, Caixa Guissona i Laboral Kutxa. Han volgut fer aquest camí amb nosaltres, i la veritat és que els hi vull agrair, perquè al principi tothom va ser molt prudent, però jo crec que van veure les bondats de l'instrument. I penso que tindrà, que evidentment està tenint interès i que elles han volgut entrar en aquesta proposta.

Em parlava vostè de les xifres. Miri, com hem dit moltes vegades aquí, venim a la política per fer política útil, per donar solucions als problemes, en aquest cas als joves.

I realment, només veient les dades, com deia vostè, ja veiem com d'interès en té. Ja no vull atrevir-me a dir que serà útil per ser prudent, però evidentment interès segur.

En aquests moments se n'han donat d'alta a la banca *online* de l'ICF –és a dir, persones interessades en aquest producte– 4.180. Eren 1.817 fa una setmana; ja són 4.180 joves interessats en aquest producte. En aquests moments ja hem tancat en ferm nou-centes sol·licituds, és a dir, hi ha nou-centes sol·licituds tancades en ferm. D'aquestes, se n'estan estudiant ja, per part de l'ICF, 230. I també vull dir que hem rebut i hem atès individualment 801 persones des del dia dilluns 30 de juny, és a dir, 30, 1 i 2. En aquests tres dies, doncs, 900 sol·licituds en ferm, 801 trucades individualitzades que s'han fet, i aquests 4.180 usuaris que des de la setmana passada, que el vam presentar, s'han donat d'alta a la banca *online* per rebre informació.

I ja els hi puc dir també i els puc anunciar que ja hem tancat les primeres operacions, és a dir, que ja tenim els primers joves, tres dies després de posar en marxa aquest producte, que ja tenen autoritzada la seva entrada i, per tant, poden començar el seu procés de compra. Realment, per això estem en política. Per això volem aquesta responsabilitat, per canviar la vida de la gent. I, com molt bé deia, diputada, aquestes primeres operacions tancades el que fan és animar-nos a dir que és un producte que té interès, que és necessari per als joves i que esperem que tingui moltíssim d'èxit. Veient les dades, un ja veu que sí.

Algunes dades que els hi vull donar també, perquè són d'interès. L'import mitjà de l'habitatge que es compra, que compren els joves que s'hi interessen, és de 217.000 euros. Aquesta és la mitjana de l'habitatge que compren. I la sol·licitud mitjana del préstec que estan demanant, i que necessiten per a l'entrada, és de 36.500. És a dir, aquesta és la mitjana d'aquestes dades, que evidentment són les que entren dins d'aquests objectius i d'aquests límits que marca el producte.

Per tant, en aquests moments podem dir que estem satisfets de la resposta que estem rebent. Era obvi que era una necessitat, que calia generar un producte que donés resposta a aquestes necessitats que tenen els joves, que és aconseguir l'entrada, perquè no poden estalviar degut també als preus del lloguer o a uns sous que no són prou alts perquè els hi permeti estalviar. I això pot accelerar la seva edat d'emancipació i, per tant, que iniciïn el seu camí de vida, que és el que tots voldríem. I, a més a més, hi insisteixo, ampliem també el parc d'habitatge públic, i ens sembla que és molt interessant.

Com vostè deia, els joves no són el futur; els joves són el present, i cal que donem respostes avui. I crec que els préstecs d'emancipació que hem treballat conjuntament amb la conselleria de Territori, doncs, justament donen solucions a un problema greu. Espero que d'aquí a unes setmanes o uns mesos puguem encara felicitar-nos més d'operacions tancades, que vol dir de vides que avancen amb més esperança i amb més il·lusió.

Per tant, molt satisfets. I esperem que puguem continuar donant resposta a aquests problemes i aquests anhels que tenen molts joves.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera.

Interp·lació al Govern sobre la situació del sistema de salut

300-00158/15

Passaríem, tot seguit, al catorzè punt de l'ordre del dia, que és la interp·lació al Govern sobre la situació del sistema de salut, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. I per exposar-la té la paraula per deu minuts el diputat Juli Fernández Olivares.

Juli Fernández Olivares

Gràcies, vicepresidenta. Diputats, diputades, consellera Pané, consellera Romero... Començo per dir-li que li he fet cas; no porto americana ni corbata. No va dir re de les armilles. Per tant, m'he pres la llibertat... (*Veus de fons.*)

A partir d'aquí, per centrar la interpellació... La interpellació té l'objectiu de poder compartir, després d'aquest curs –perquè ha passat un curs acadèmic, un curs escolar, des de que vostè és consellera–, doncs, aquelles qüestions des del marc general del sistema de salut fins a algunes concrecions i poder arribar a construir propostes de solució. La nostra interpellació té voluntat constructiva, constructora. Segur que hi haurà alguna crítica; també l'hi faig a la gent que m'estimo. I pot ser que hi hagi algun retret, però sempre polític, mai personal.

Jo la voldria ordenar en quatre blocs, partint del marc general en el que, per Esquerra Republicana de Catalunya, el sistema de salut és una peça clau del benestar dels nostres ciutadans i ciutadanes, una peça a protegir, que ha de cercar l'equilibri territorial i l'equilibri de resultats des de la qualitat, des de la gestió pública i on l'afany de lucre cada vegada tingui menys espai. Aquesta és la nostra visió del sistema; en gran part segur que compartida amb vostè. I després, per nosaltres..., jo voldria agafar quatre grans blocs: el primer, que serien els recursos; el segon, que serien els professionals; el tercer, el model, i el quart, el català.

Per començar amb el finançament, segur que tots i totes nosaltres ho coneixem, però és bo que ens ho tornem a repetir, que dins del pressupost de la Generalitat de Catalunya el sistema de salut públic té un pes important, un trenta per cent aproximadament del pressupost públic. Per tant, gairebé un de cada tres euros del pressupost públic el destinem al sistema públic de salut. A molta distància, gairebé el doble, del d'educació i quatre vegades més que el d'acció social, el de benestar social. Per tant, aquesta part quantitativa segur que determina la importància que li donem els i les catalanes, de diferents maneres de pensar, al nostre sistema de salut.

Malgrat aquests 16.000 milions, la situació és tensa, és complexa. I, malgrat aquests 16.000 milions, el nostre sistema està infrafinançat. I aquí m'agradaria poder plantejar una de les primeres solucions. Esquerra Republicana de Catalunya ha fet que tinguem aquesta legislatura perquè hi hagi un sistema de finançament, un sistema de finançament que ens permeti la sobirania fiscal, que ens permeti disposar de nous recursos. I en gran part ho hem fet perquè som molt conscients de que a les polítiques de benestar, i sobretot el sistema públic de salut, ens l'estem jugant.

I aquí segur que vostè serà la principal aliada –crec que l'hi he dit alguna altra vegada– per tal de poder arribar a bon port, perquè o som capaços de tenir més recursos o la sostenibilitat del sistema està compromesa. I aquí jo li demanava a vostè que segur que serà l'aliada, però nosaltres estenem la nostra mà per ser aliats en aquest sentit, perquè els nostres ciutadans i ciutadanes necessiten que el sistema de salut tingui els recursos suficients i necessaris perquè sigui equitatiu territorialment i, en els seus resultats, perquè sigui de qualitat i perquè sigui, en definitiva, i respongui a allò que és públic, a l'interès comú.

El segon bloc, el bloc dels professionals. És evident que sense recursos és difícil tenir un sistema de salut robust, i és encara, segurament, més clar que sense tenir professionals és molt difícil que puguem respondre a les necessitats. I també no només tenir-los quantitativament, sinó tenir-los en unes condicions de treball que facin que sigui sostenible.

En el nostre sistema de salut hem tingut la capacitat i la possibilitat de poder tancar grans acords, grans acords laborals que avancen cap a l'harmonització de les condicions laborals dels diferents professionals de salut en el nostre sistema públic; un sistema on hi ha condicions diferents per fer la mateixa feina. Uns acords que segur que no són fàcils de complir, en gran part per la capacitat de disposar de recursos, però que són un compromís i que són fruit d'una feina intensa de diàleg, també per part dels professionals, i de confiança compartida.

I aquí podríem incloure els acords del Siscat i de l'ICS, però també els acords de vaga del 30 de gener, on s'acabava, no?, doncs, amb una vaga després d'aquests acords previs. I aquests acords, des del nostre punt de vista, no es materialitzen, o es materialitzen d'una manera més lenta del que s'haurien de materialitzar. I aquí un dels retrets. I, a més a més, aquest Parlament ha fixat que aquests acords s'havien de complir en uns terminis, amb unes qüestions molt concretes, i el seu departament no ho compleix.

Pot ser que tinguéssim visions diferents, perquè vostè fa un informe de compliment. Però els seus informes de compliment i allò que diu la moció que s'ha de fer no casen, perquè no val dir que no he constituït una comissió –que deia que es constituís la moció d'aquest Parlament– dient que és que ja n'hi ha d'altres que funcionen. Però aquest Parlament ha dit que constitueixi una comissió, no que treballi en altres que funcionessin, perquè, si no, hauríem escrit això a la nostra proposta de resolució. Ho dic a tall d'exemple, com n'hi ha d'altres que segur que també podrem debatre.

Però, com que aquesta tampoc és qüestió d'aquesta interpellació –no és el seguiment del compliment, que tenim altres mecanismes per fer-lo–, li puc posar com a exemple situacions que aquests dies vivim, que vostè segur que coneix més que jo, però que ens preocupen, com són els treballadors del Joan XXIII dient que no hi ha suficient gent, que tenen torns carregats, que no poden gaudir de les seves vacances, que no poden gaudir dels seus dies lliures.

Ens preocupa. I ens preocupa des del punt de vista de com fem sostenible el sistema de salut, ens preocupa de manera sincera. Per tant, aquest bloc, el bloc dels professionals, amb les seves condicions, o el bloc dels professionals amb les noves categories professionals, per exemple, amb la infermeria, amb les noves atribucions professionals, els nous rols que s'han d'incorporar al sistema, són qüestions que creiem que cal aprofundir-hi i avançar.

Em queda un minut en aquesta intervenció; després seguirem amb la conversa i el debat. Sí que m'agradaria introduir un punt, que després reprendré, que és com som capaços d'enfortir el sistema públic transformant-lo en el context actual, tant sociodemogràfic com econòmic. Creiem que hi ha un instrument interessant, que és el pacte nacional de salut, que creiem que està en algun lloc indeterminat i que n'ha sortit un *spin-off*, que deu ser el CAIROS, però que no és exactament el que ha de ser, perquè vostès van intentant transformar, però sense un pacte, un pacte que ha portat molta gent participant-hi, molt diàleg; el que més gent ha participat –ciutadania– en l'àmbit de la salut. I, per tant, en la rèplica, continuarem a partir d'aquí.

Moltes gràcies, vicepresidenta. Gràcies, consellera.

La vicepresidenta primera

Gràcies a vostè, diputat. És el torn ara de la resposta a la interpellació per part de la consellera. Té la paraula l'honorable Olga Pané Mena.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Moltes gràcies, presidenta; vicepresidenta, en aquest cas. (*La consellerariu.*) Moltes gràcies, senyor diputat. Primer que re, jo els vull agrair, a vostè i a la gent que treballen en els diversos grups en l'àmbit sanitari, l'àmbit constructiu que sempre he trobat en les diverses discussions, els diversos diàlegs que hem tingut. I avui, com no podia ser d'una altra manera, això jo ho veig refermat.

Deixi'm començar per un tema que m'agrada dir –ja sé que vostè ho sap, però potser hi ha gent que no ho sap–: tenim un sistema de salut molt bo –molt bo, de veritat. I, des de que jo he arribat, com a mínim m'he proposat no espatllar-lo; si pot ser, millorar-lo, i sobretot, si pot ser, fer-lo sostenible, tal com l'hem conegut, per a les generacions que venen. I això explica molt de les actuacions que estem fent en el nostre departament.

L'hi assenyalo perquè, com ja he dit altres vegades, d'acord amb les pròpies dades del Ministerio de Sanidad, nosaltres tenim..., per exemple, ens compten 156 hospitals

d'aguts; Madrid, 34; Andalusia, 36, amb més població que nosaltres. Jo suposo que ho compten malament, i aquí ens colloquen els sociosanitaris. Però, si no hi hagues-sin els sociosanitaris, serien seixanta-vuit, el doble que les altres comunitats autònomes. I això dona una penetrabilitat al territori tremenda, de la que «disfrutem».

Una de les esperances de vida més llargues, una reducció de la mortalitat cardiovascular en vint punts –senyors, en vint punts– en els últims cinc anys, amb la reducció de mortalitat. El noranta-vuit per cent de la població té un hospital d'aguts a trenta minuts, i el noranta-cinc per cent de la població no està més lluny de sis quilòmetres d'un centre d'atenció primària. Ho assenyalo perquè això, realment, és molt rellevant i complicat de mantenir-se.

Efectivament, com vostè diu, per mantenir-se, la societat catalana gasta 45 milions d'euros diaris, per mantenir el sistema sanitari; 45 milions d'euros diaris, que es diu ràpid –dos parades de metro, com diu la meua col·lega Paneque–, cada dia –cada dia. Però això se sosté amb un esvoranc pressupostari, que jo espero que recullin i que està a les seves mans intentar corregir-lo. Després de tots els addicionals pressupostaris, tenim 13.100 milions d'euros pressupostats, gairebé 3.500 més. Això no és que no ho suporti la sanitat, és que no ho podran acabar suportant la societat catalana ni el conjunt de la Generalitat. És important, entre tots, posar aquests recursos.

I, efectivament, és important aconseguir-ne més per la via del finançament singular –a on s'ha de firmar?–, però lo primer és: tot allò que puguem fer nosaltres intentem-ho fer per reconduir això. Perquè, per exemple, si un recull tot lo que les seves mocions, propostes, resolucions, etcètera, posen, una darrere l'altra, més el que reclama el món local són 7.000 milions d'euros addicionals –7.000 milions d'euros addicionals. Per tant, escolta'm, hem de fer un exercici de sensatesa, i aquest exercici requereix, per una banda, rigor en l'assignació pressupostària i, per una altra banda, rigor en la prioritització de les coses. No qualsevol cosa que es proposa darrere una pancarta té sentit. Té sentit, probablement, per a aquelles persones que ho proposen, però no té sentit col·lectivament.

Vaig al que vostè em deia dels temes de l'afany de lucre. Com vostè sap, una de les primeres coses que hem fet –i amb la seva ajuda– ha sigut desenvolupar tot lo que és la llei bucodental. Per què? Doncs perquè és lo que en base a la renda discrimina més la població. El problema més gran que té la població avui lligat a la seva renda és el fet de no tenir diners per pagar el dentista. Per tant, aquest és el primer al que ens hem enfocat, evidentment.

Hem parlat del tema dels professionals. Efectivament, hem comparat les nostres condicions. Aquí jo vull agrair la feina del meu predecessor. La veritat és que ens va deixar molt endreçat tot el tema de negociació sindical i tal, i també dels agents socials, perquè una negociació se sustenta amb aquestes dos parts.

Vostè m'estava parlant de la vaga dels tècnics. Efectivament, la vaga dels tècnics es va resoldre, i es va resoldre amb un acord, i aquest acord hem tractat de portar-lo a la pràctica, efectivament. Però, atenció, es dona la circumstància que aquest sindicat, que és el minoritari –és minoritari–, no troba ressò en els seus col·legues sindicals majoritaris, i són els col·legues sindicals els que impedeixen que aquest tema arribi a la taula de negociació de l'ICS. Faria bé vostè no tant de parlar amb nosaltres com de parlar amb els responsables sindicals d'UGT o de Comissions Obreres, que són els sindicats que representen majoritàriament aquest col·lectiu. Atenció, l'hi assenyalo perquè, quan nosaltres hem portat aquest tema a la taula sindical de l'Institut Català de la Salut, aquests sindicats no han volgut presentar-s'hi. Per tant, hi ha una dificultat en la relació entre els agents sindicals, en la que jo li aconsellaria que ni el Parlament ni nosaltres ens hi intentem posar, perquè és un tema pròpiament dels agents socials i, per tant, propi de respectar aquest camp de competències.

M'està parlant del tema Joan XXIII. S'han materialitzat vuitanta contractacions en tot aquest període. Efectivament, està resolt tot el que són les substitucions d'estiu.

I, sí, a tots els hospitals es redueix l'activitat a l'estiu, primer, perquè no podem substituir el cent per cent de professionals, perquè no hi són i perquè, a més, tindria poc sentit, perquè, entre altres coses, els propis pacients prefereixen no ser intervinguts en aquest temps, en aquestes èpoques de l'any.

Deu haver llegit –perquè vostè és molt llegit– lo que nosaltres hem proposat sobre els centres de salut integral de referència. Deu haver vist que un dels temes que nosaltres incorporem és el desenvolupament de nous rols professionals, tant de rols que ja hi són portar-los a desenvolupar molt més les seves competències com incorporar rols que encara no hi són i que volem provar. Per exemple, els terapeutes ocupacionals, volem veure quin joc poden donar en alguns centres per a alguns temes. Per què? Perquè un dels temes clau en els propers anys serà conceptualitzar un nou nivell assistencial: l'atenció domiciliària, el domicili. La piràmide demogràfica que tenim al davant ens obliga necessàriament a pensar en tot allò que es pot fer al domicili. En els CSIRs, que vam posar en marxa aquesta setmana, una de les incorporacions són sistemes de control intel·ligent remot en el domicili de les persones amb problemes de dependència o persones amb problemes de cronicitat que es poden controlar remotament, i també ho volem provar.

I, finalment, el tema del pacte nacional. Sap que precisament jo vaig convocar els diversos representants dels partits per tornar-lo a revisar. I nosaltres estem interessats en trobar un marc en el pacte nacional, perquè estic d'acord amb vostè que no és el mateix el pacte nacional que els CSIRs. Per quin motiu? Perquè els CSIRs actuen sobre la microgestió i la mesogestió; el pacte nacional actua sobre la macrogestió. Aquesta és la diferència que tenen els uns i els altres. Per això no es trepitgen les competències en absolut. En aquest camp de la macrogestió, però, jo trobo que desaprofitariem molt la possibilitat de que aquest pacte nacional tingués una utilitat pràctica si no li incorporéssim, si no ens hi incorporéssim tots plegats, compromisos financers almenys per a les properes dos legislatures.

Estaria bé que a totes les declaracions de bones intencions que recull el pacte nacional, que necessàriament moltes d'elles són genèriques per arribar a un gran consens, poguéssim arribar a dir que, d'aquí a vuit anys –no sé el temps que ens marquem, no?–..., per què no mirem d'estar al set per cent del PIB en Salut? Per què no ho posem? Perquè potser seria realment un instrument útil, no per a nosaltres només, sinó per a aquells diversos governs que ens succeeixin i que tinguin un full de ruta que ja estigui pactat i acordat per a l'àmbit sanitari.

Com que m'ha dit que em volia fer més preguntes, després també li explico les altres coses que tinc preparades per explicar-li.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Per fer la rèplica, té la paraula el diputat Juli Fernández Olivares.

Juli Fernández Olivares

No sabia els seus dots de vidència, si ja té les respostes al que li preguntaré, perquè crec que no n'hem parlat, eh? Ho dic perquè no es pensin que estava preparat.

Miri, per transformar els sistemes i fer-los sostenibles, s'ha de fer amb una majoria i amb una majoria àmplia, i vostè té un govern en minoria. Té quaranta-dos diputats i diputades en aquest hemicicle. Per tant, ens fariem tots, crec, un favor a la ciutadania si fóssim capaços del Govern entendre això, i els grups parlamentaris –el nostre hi està disposat– sumar perquè el sistema de salut sigui sostenible. Però el Govern sol no el transformarà. I vostè, vostès estan intentant fer transformacions fora d'un marc de consens, que segur que algunes les compartim, però ho estan intentant fer fora d'un marc de consens. Ja ho sé, eh?, la microgestió, la mesogestió, la macrogestió. És igual. Al pacte nacional de salut, jo li proposo també a vostè que fem aquestes concrecions. D'acord, encantats.

Una cosa: si parlem de PIB, o controlem nosaltres els recursos o millor no fer-ho. Parlem de mínims amb milions absoluts o el que sigui, però atenció amb parlar de PIB per no arribar-hi després.

Parlàvem d'afany de lucre. Vostè me'n posava un exemple. Jo n'hi posaré un altre. La fisioteràpia, la rehabilitació continua en mans d'empreses que tenen afany de lucre, i hi havia un pla perquè fos internalitzada, i no ha passat. El transport sanitari continua en mans d'empreses que tenen afany de lucre; algunes fa deu anys amb vinculacions amb casos de corrupció del tres per cent. Aquest Parlament va aprovar que es continuï treballant per internalitzar el transport sanitari. La seva resposta és que ja ha sortit el concurs i s'ha adjudicat. Sí, però és que és el lot, el concurs més gran que fa la Generalitat. Som conscients que no passa d'un dia per l'altre, però el compromís és treballar perquè passi. I aquí volem saber si vostès continuen o no treballant en aquest sentit.

Vostè em deia: «Parli amb els responsables sindicals.» Què li fa suposar que no ho fem? Suposo que no pressuposa el que nosaltres fem o deixem de fer. Jo li dic que aquest Parlament va prendre uns acords i que alguns no depenen dels agents sindicals, i vostès no els estan complint. I aquest és un mal camí, consellera, perquè les confiances que s'han de construir per fer grans consensos, això, l'incompliment reiterat dels acords del Parlament, no hi ajuda i menys –l'hi recordo una altra vegada– quan no té majories. I això, el que vostè ha d'intentar, perquè és qui és la responsable d'aquestes polítiques, és corregir-ho i construir confiances àmplies, i es construeixen complint allò que aquest Parlament aprova.

Li he dit que parlàriem de dues coses més. Crec que aniré curtet, però en el sistema pacte nacional de salut - xarxa territorial, l'equitat de resultats i territorial, des del nostre punt de vista, passa a través de les xarxes territorials, com la de la C-17 Lleida - Alt Pirineu, com la de Girona, amb nou mapa d'equipaments, el nou mapa d'infraestructures sanitàries. Aquest Parlament també va fer un mandat el primer trimestre del 2025. Crec que encara no hi és. Potser la revisió del pla integral d'urgències de Catalunya de l'any 2006 –vint anys, 7 milions de persones en aquell moment. Segurament la realitat és molt diferent. Potser hauríem de començar a pensar en aquesta actualització.

I no vull acabar sense parlar del català. El català, consellera, és un dret dels ciutadans i ciutadanes en l'àmbit de l'atenció sanitària sensible, on el CatSalut va fer instrucció de com intervenir-hi, on esperem que vostès continuïn treballant en aquest sentit i on esperem que no facin ni un pas enrere, retrocedint en la introducció d'elements que facin que els professionals de la salut pensin que el català no és una qüestió necessària, encara que sigui adequant aplicacions informàtiques, segons vostès, per requeriments tècnics.

Per part meva, consellera, li reitero la disposició a treballar per construir aquesta sostenibilitat del sistema públic, perquè ens hi juguem molt. Li he dit que li faria alguna crítica. No podem només dir-nos coses boniques, perquè el que necessitem és construir solucions, i la millor manera és segurament dient-nos allò que pensem per construir.

Moltes gràcies i a la seva disposició.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputat. Per respondre, és el torn ara de la consellera, i també té un temps de cinc minuts.

La consellera de Salut (Olga Pané Mena)

Bé, molt bé. Moltes gràcies de nou, senyor diputat. Començaré pel català, perquè, si no, m'ho deixaré, i no m'agradaria deixar-m'ho, eh? A veure, nosaltres, en primer lloc..., el pacte nacional per la llengua, que estableix un full de ruta, dona moltes indicacions en el camp de la llengua en el sector sanitari. M'he confós d'hora i he arribat abans, i he tingut ocasió de sentir el conseller de Política Lingüística com des-

granava diversos punts del pacte nacional per la llengua, i com explicava una mica en què afectava l'àmbit de salut. Però, en tot cas, dir que per nosaltres –i ho he repetit diverses vegades en aquesta cambra– l'ús normal del català..., s'ha de normalitzar en el sector sanitari.

Ara bé, no podem ignorar que en aquests moments hi han molts professionals que se'ns incorporen que venen de fora. Hi han motius diferents. Ho hem de resoldre per la via de generar més places des d'aquí i de tractar que els nostres professionals puguin..., els nostres estudiants de medicina, quan acabin, puguin ocupar més les places d'aquí, etcètera. Però centrem-nos en el tema del català.

El pacte recull explícitament el pla per garantir-ho dintre de l'àmbit de salut. I, entre altres mesures, implica que les entitats proveïdores del Siscat elaborin un pla de gestió lingüística i designin un referent lingüístic per garantir els drets lingüístics dels pacients a Catalunya, i consolida el programa «Prescriu-te el català». Nosaltres hem desenvolupat, hem materialitzat la Instrucció 2/24. Dius: «Home, hi eren vostès.» Sí, efectivament. Però, clar, com que tot plegat es va publicar al maig i el 8 d'agost de l'any passat, els que realment l'hem materialitzat i l'hem desenvolupat –i, a més, amb ganes, perquè hi ha molt interès en el nostre departament– hem estat nosaltres, no?

En què consisteix? Estableix mesures, aquesta instrucció, per garantir els drets en el sistema sanitari públic, en el Siscat. Inclou l'obligació a cada centre del referent lingüístic i del pla de gestió lingüística a cada centre. Hem assessorat directament entitats a tota Catalunya: a l'Hospital Clínic, Sant Joan de Reus, Santa Tecla, la Vall d'Hebron... Bé, seria llarg.

El pla per garantir el coneixement de l'ús del català té un pla a dos anys, 24 a 26. Té trenta-tres mesures, distribuïdes en quatre eixos d'actuació, entre ells, «Prescriu-te el català», que es va posar ja en marxa durant l'any passat, el darrer trimestre, i hi han hagut els exàmens aquest any. De tota la gent que s'hi van matricular, van realitzar..., finalment, vuit-cents professionals han acreditat el nivell de català. Per tant, ens hem animat a tornar-lo a convocar amb 1.500 places per a aquest any. D'acord?

Actualment, a més, s'està desenvolupant una versió *online* més adaptable als diversos horaris perquè realment els professionals puguin atendre-ho. El programa d'acolliment lingüístic específicament per als residents: quatre-centes places perquè es puguin acollir a aquest programa que incorpora, entre altres àmbits, el Voluntariat per la llengua, les parelles lingüístiques, perquè puguin practicar en el lloc de treball. Tenim ja 310 parelles lingüístiques fetes.

I, finalment, hem incorporat a la carta de drets i deures el dret a poder ser atès en la llengua que cada ciutadà consideri, perquè tenim el català, tenim també el castellà, tenim l'aranès i tenim el francès, en el qual també tenim queixes, perquè tenim el transfronterer, on hem de garantir aquest tema. Nosaltres hem atès dos... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –¡jobar!–, 218 queixes lingüístiques; hem obert set expedients –en els dos anys anteriors se n'havien obert cinc– i, dels set expedients, tres han acabat en sanció.

Vaig al tema de les xarxes territorials i l'equitat. Nosaltres hem aprovat ja posar en marxa –i estem treballant-hi– el nou pla de salut i –atenció!– el mapa sanitari. El mapa sanitari es basa per primera vegada no tant en dispositius com en el dret a tenir els mateixos resultats, qualsevol ciutadà, estigui on estigui. La probabilitat de que vostè sobrevisqui a un infart ha de ser la mateixa si està... Però no li toca infart segurament perquè anem baixant, però a un terç dels que estem aquí ens toca el càncer, no?, i la mitat moriran de càncer. (*Remor de veus.*) Però, bé, a veure... És així.

El cas és: hem de garantir que hi han les mateixes probabilitats de bons resultats, estiguis en un lloc que estiguis en un altre. I per això l'Observatori de les Desigualtats que va publicar l'Aquas aquesta setmana passada va posar en evidència les diferències territorials que realment existien persona a persona.

I no em dona temps de res més. Lo altre ja l'hi explico, sí. Molt bé.
Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera, per aquesta dosi de realisme també.

Interpellació al Govern sobre la llibertat educativa

300-00163/15

Passem, tot seguit, al quinzè punt de l'ordre del dia, i és la interpellació al Govern sobre la llibertat educativa, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. I, per exposar-la, té temps de deu minuts, la paraula, la diputada Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, senyora vicepresidenta. Conselleres, honorable consellera Niubó... Vostès, senyora consellera Niubó, no estan governant; permeti'm que l'hi digui d'aquesta manera. Estan executant un projecte ideològic que exclou, que castiga i que divideix. I el fan en nom d'un fals govern de tothom, del Partit Socialista, que ha traït les famílies catalanes i s'ha empassat totes les promeses que van fer en campanya electoral. I avui aquí interpel·lem també el senyor Illa, perquè ha deixat de ser el president de tothom per ser còmplice d'unes nefastes polítiques educatives.

Senyora consellera, vostè encapçala un departament que està trencant el consens educatiu, carregant-se la confiança de milers de famílies i atacant un pilar fonamental de l'educació a Catalunya, que és la xarxa d'escoles concertades o, com a molts ens agrada dir, l'escola d'iniciativa social. La seva gestió en aquesta qüestió, en aquest àmbit, és una gestió sectària, arbitrària i, a més, profundament injusta. I per molt que intentin disfressar-la amb discursos de planificació, de dades, d'equilibris territorials, el que fan és molt clar: estrangular l'opció educativa legítima i demandada per la ciutadania.

Per al proper curs 25-26 van decidir tancar, han decidit tancar 155 grups d'escoles concertades. Ara parlen de noranta-nou, cent. I aquesta no és una dada menor, és una declaració d'intencions de les seves polítiques educatives. És més del doble dels seixanta-cinc que ja es van tancar amb un govern republicà. I vostès saben perfectament que la demanda a la concertada ha crescut –ha crescut–, i molt: més de mil sol·licituds noves només aquest any, mentre que la demanda a l'escola pública ha baixat també prop de mil sol·licituds menys.

Però vostès no escolten la realitat. Fan servir l'Administració com una eina de pressió ideològica, intentant afeblir allò que no controlen. I, per tant, hem de ser molt clars: el Partit Socialista menteix. El Partit Socialista i el senyor Salvador Illa menteixen. Durant la campanya electoral es van presentar com un partit compromès amb la concertada, que volien posar fi al seu infrafinançament, que defensaven la llibertat educativa i que, fins i tot, exigien mesures a Esquerra Republicana en els pressupostos del 2023, teòricament, per potenciar l'escola concertada. I resulta que el senyor Illa avui és només la crossa d'un govern que fa de l'exclusió educativa la seva bandera. I no, no pot dir que no ho sabia. Sap perfectament el que estan fent, però callen o, pitjor, justifiquen aquesta actuació en contra de l'escola concertada.

Miri, l'escola d'iniciativa social, l'escola concertada, fa dècades que pateix un infrafinançament estructural. I això és històric, no és només de vostès, que també. Fins i tot aquest dèficit, aquest infrafinançament, ha estat reconegut pel Síndic de Greuges i ignorat sistemàticament per tots els darrers governs que hi han hagut a Catalunya. I vostès ho saben i ho reconeixen, però no fan res. En lloc de corregir el dèficit, el fan créixer amb més retallades i menys grups. Aquest infrafinançament no és només econòmic, també és de recursos humans, amb professors que faltaven

i que continuen faltant. I aquesta congelació, per tant, no només és injusta, sinó que és una vergonya. Vostès volen que la concertada competeixi amb les mans lligades, amb menys mestres, menys recursos, menys suport. I després s'estranyen que les famílies protestem.

I encara més greu, senyora consellera, el tracte als alumnes vulnerables. Avui la concertada atén el mateix percentatge d'alumnes vulnerables que una escola pública, que és un catorze per cent, però no reben ni el mateix finançament ni els mateixos suports. És a dir, vostès parlen d'equitat, però resulta que la castiguen quan no surt de les seves escoles, i fan discriminació per origen institucional. I això ni és equitatiu, ni és just, ni és digne.

I, quan parlem d'èxit, doncs, la resposta és la mateixa: vostès castiguen. Aquest any, les tres millors notes que hi han hagut a Catalunya de la selectivitat –les PAU, actualment– a la província de Barcelona han estat de tres noies: una de l'escola pública i dues noies de centres concertats als quals vostès havien retirat el concert. (*Aplaudiments.*) És aquesta, senyora consellera, la meritocràcia que vostès defensen? És aquest el seu model de justícia?

Perquè, miri, no es carreguen només centres, línies o pressupostos; s'estan carregant una generació de joves: joves que estudien en entorns diversos, diferents; joves que tenen dret a ser educats des de valors, des de conviccions, des de projectes que neixen de la societat civil. Tenen dret a no ser adoctrinats per un sol model, una sola visió oficial. La concertada ha estat, és i serà una eina de pluralitat, de llibertat i de cohesió. I vostès la volen arraconar, la volen fer invisible, la volen ofegar a poc a poc. I des del Partit Popular no callarem, senyora consellera. Denunciarem aquesta ofensiva ideològica dia rere dia, aquí al Parlament i al carrer. I també diem al Partit Socialista i al senyor Illa que no poden continuar jugant a dues bandes: o s'està amb les famílies o s'està amb els que volen imposar un sol model; no hi ha terme mitjà.

I, miri, els darrers resultats del curs 24-25 han abocat el sistema educatiu català a una situació d'emergència absoluta. Els alumnes de primària i d'ESO han estat incapaços d'arribar al llindar mínim de qualitat, situat en setanta punts, especialment i sobretot en matemàtiques i en ciències. Aquestes no són xifres anecdòtiques, són la prova palpable del deteriorament que s'agreuja curs rere curs. En primària, la pitjor nota des del 2017. A l'ESO, suspens generalitzat en matèries bàsiques. A STEAMs, un cop internacional fortíssim.

I les culpes, les causes d'aquesta situació, senyora consellera, no són noves: professors no especialitzats. Menys del trenta per cent de docents de matemàtiques, per exemple, són matemàtics titulats. Molts són enginyers i no han completat, per exemple, tampoc el màster necessari. Reducció d'hores de base, metodologies poc sòlides.

I per què és tot això tan greu? Doncs perquè un quaranta-dos per cent dels alumnes són suspens real en matemàtiques a finals de l'ESO, i un quaranta-dos per cent en nivell baix o molt baix a primària. Són xifres que abasten quasi mig milió d'alumnes. Vostè i jo, senyora consellera, som mares, i som mares d'alumnes en edat d'escolarització, i sabem perfectament del que parlem. Abans i a més d'exercir la nostra feina laboral i de ser mares, també hem de ser professores quan arribem a casa, perquè el nivell educatiu dels nostres infants és absolutament lamentable i molt preocupant. I sap del que li estic parlant i sap que això és veritat.

I, miri, en conclusió, Catalunya està davant d'una emergència educativa. Els resultats, tant locals com internacionals, són contundents, perquè estem en nivells de rendiment d'un país en regressió educativa. I, si no actuem ara, creixerà la insatisfacció en les famílies, es desincentivarà l'interès per les ciències, per les tecnologies i per les matemàtiques, i, el que és més greu, les generacions futures patiran una preparació deficient per afrontar un món cada cop més exigent. Senyora consellera, no permetem que la situació es normalitzi. El nostre compromís ha de ser immediat: reversió curricular, suport al professorat i restauració de l'excel·lència per tal de protegir el futur dels nostres joves.

El que han fet el Partit Socialista i el senyor Illa en particular ha estat assumir i perpetuar el model educatiu d'Esquerra Republicana, perquè cap rectificació, cap canvi de rumb. El Partit Socialista ha comprat tot el marc ideològic i mental d'Esquerra Republicana en matèria educativa també: currículums diluïts, àmbits competencials, menys hores de matèries bàsiques i cap aposta per la cultura de l'esforç. En definitiva, senyora consellera, Catalunya no es pot permetre ni un any més de continuïsm socialista republicà. La degradació educativa té conseqüències socials, econòmiques i personals profundes. El Partit Popular no permetrem que la llibertat de consciència i de religió sigui sotmesa a la dictadura del pensament únic. Defensarem sempre el dret de les famílies a educar els nostres fills en valors i conviccions, amb pluralitat i, sobretot, amb respecte.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Esther Niubó Cidoncha, consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Bé; gràcies, president. Bona tarda, diputada. En primer lloc, he de dir que no deixa de sorprendre'm que un partit com el Partit Popular, que estem acostumats a veure'l retallar llibertats, ens vingui avui a defensar la llibertat educativa. A nosaltres, com a formació, ens trobaran sovint parlant i garantint drets i defensant-los, que és al que la nostra història ens acredita.

Però hi ha una diferència. Volia començar parlant d'una diferència que penso que tenim com a governs: mentre que els governs socialistes –per molt que vostè hagi fet aquesta intervenció– no som una amenaça per a l'escola concertada –al contrari, estem treballant i estem treballant de la mà per garantir l'estabilitat en aquestes condicions, per avançar també en aquesta planificació conjunta–, el Govern del Partit Popular sí que ha estat sempre una amenaça a l'educació pública. Sempre. Ha sortit perjudicada l'educació pública de tots els governs de dretes. Han sortit perjudicats l'educació pública, l'alumnat vulnerable i el conjunt del professorat. Això, ara i sempre en tots els governs que han tingut.

Però, en tot cas, aniré directa a la qüestió. La llibertat d'ensenyament, com sap, està reconeguda, i des del Govern el que farem és vetllar per garantir-la. I, de fet, la mateixa Constitució reconeix tant el dret a l'educació com la llibertat d'ensenyament. I és important remarcar que la llibertat d'elecció de famílies es dona en el marc de la planificació educativa, que correspon als poders públics, que han de garantir en aquesta planificació una educació equitativa, accessible i de qualitat per a tothom.

De fet, la llei orgànica és claríssima, i la citaré textualment: «Les administracions públiques han de garantir el dret a l'educació, l'accés en condicions d'igualtat i no-discriminació i la llibertat d'elecció de centres per part de pares, mares i tutors legals, i han de vetllar per una distribució adequada i equilibrada entre els centres escolars de l'alumnat amb necessitat específica de suport educatiu. Així mateix, han de vetllar per evitar la segregació de l'alumnat per raons socioeconòmiques o d'una altra naturalesa.»

I aquesta visió també la té la nostra llei d'educació de Catalunya, que diu que tothom té dret a accedir en condicions d'igualtat al sistema educatiu i també té dret a l'elecció de centre en el marc de l'oferta educativa. I aquest «en el marc de l'oferta educativa» no és decoratiu, és el que ens permet fer efectiva la llibertat, una llibertat que només és possible dins d'un marc d'igualtat d'oportunitats per a tothom. Perquè, al capdavant, si la llibertat només la poguessin exercir uns quants, efectivament, no seria llibertat, sinó que seria un privilegi.

I en aquest context de creixents desigualtats socioeconòmiques, urbanes, socials, el sistema educatiu ha de fer servir la programació de l'oferta educativa com un instrument per protegir el paper de l'escola com un espai compartit. Aquella escola co-

munta de la qual parlava Marta Mata. Un marc comú de convivència, de cohesió, de progrés també individual i col·lectiu, i també d'ensenyament i de formació d'una ciutadania democràtica.

I, per tant, com he explicat moltes vegades, planificar l'oferta no vol dir respondre automàticament a la demanda social –jo sé que el seu partit defensa que la planificació sigui acollir directament la demanda social–, sinó que hem de considerar alguna cosa més. Vol dir també ordenar, prioritzar els recursos amb una visió sistèmica a mitjà i llarg termini.

I, per tant, una bona planificació sí que pensem que marca diferències, no? Diferències sobre com evitar la sobreoferta de places escolars, que saben que genera segregació. I això no només ho diem des del departament, ho diu el Síndic de Greuges, que fa anys que hi treballa a través del pacte contra la segregació que impulsem conjuntament amb el departament i amb el conjunt de la comunitat educativa. O com millorar la previsió de la matrícula viva, que, com s'ha fet enguany, ens permet anticipar els efectes de la matrícula fora de termini de la mateixa oferta inicial de places. Perquè la llibertat real ens la juguem aquí. Ens la juguem, doncs, amb mesures que només busquen que cap infant comenci la seva escolarització, la seva trajectòria escolar, en una situació de desavantatge.

I, dit això, és cert que parlar de garantir drets en igualtat de condicions ens obliga a parlar de condicions en què treballen els centres sostinguts amb fons públics, l'escola concertada; tant els públics com, en aquest cas, els concertats. I, com he dit, tots dos formen part d'una xarxa pública, que és el servei públic de Catalunya, el Servei d'Educació de Catalunya, una xarxa que comparteix objectius de servei públic i responsabilitats per garantir aquesta educació pública de qualitat, equitativa i inclusiva per a tothom.

Però aquesta corresponsabilitat, efectivament, encara es dona en un marc de desigualtat. Ho ha constatat reiteradament el Síndic de Greuges a través de les diferents anàlisis del cost de la plaça escolar. Ho reconeix el propi sector. I, per això, des del Govern estem treballant per avançar cap a una equiparació progressiva de les condicions d'escolarització del conjunt de centres del Servei d'Educació de Catalunya.

Aquesta és una prioritat que hem recollit en el pla de legislatura, i aquest avenç, doncs, implica actuar en diferents camins. Implica actualitzar les plantilles docents dels centres concertats, que no s'han revisat en trenta anys; tenim plantilles dels anys noranta amb necessitats de l'any 2025. I ha governat molta gent i també hi ha influït molta gent. Implica millorar les condicions laborals del professorat; també de la concertada. Implica avançar en el marc de les disponibilitats del pressupost, en els recursos per materialitzar el model del sistema educatiu inclusiu i, per tant, atendre adequadament l'alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu, vagin a la pública o a la concertada. I, per tant, es tracta de proporcionar aquesta millor atenció al conjunt de l'alumnat. I es tracta també d'avançar cap a l'equiparació de les condicions d'aprenentatge, i això implica parlar d'horaris, de serveis escolars, que, en aquests moments, com sap, no són iguals en els diferents centres del Servei d'Educació de Catalunya. I hem de poder avançar per exigir igualtat en les responsabilitats, garantint també les condicions per assumir aquestes responsabilitats. I aquest és un compromís amb el compliment de la llei, i és la corresponsabilitat educativa.

I, realment, des del Partit dels Socialistes de Catalunya, i encara menys com a Govern de la Generalitat, ni estem en contra ni tenim prejudicis amb relació a l'escola concertada. De fet, defensem una escola concertada corresponsable –i això ho hem dit sempre–, com són, de fet, la majoria d'escoles d'iniciativa social d'aquest país. Escoles que comparteixen els objectius del servei públic d'educació, escoles que realitzen una escolarització equilibrada i que segueixen compromeses encara a dia d'avui amb el pacte contra la segregació; escoles que escolaritzen alumnat vulnerable o amb necessitats específiques de suport educatiu; que no segreguen per gènere o que no exclouen, en definitiva.

I seguim defensant la llibertat de creació de centres. Però una cosa és que puguin existir centres amb projectes educatius diferenciats, evidentment, i l'altra cosa és que tots aquests centres, compleixin o no els objectius de servei públic, puguin ser sufragats amb fons públics, que és una cosa bastant diferent. Que tothom ha de tenir possibilitat o llibertat de triar el seu projecte educatiu? Evidentment. Però qui estigui fora de normativa, vostès, que creuen tant en les lleis, doncs, evidentment compartiran que no poden ser sufragats amb fons públics.

I això és rellevant perquè..., sobretot quan parlem de centres elitistes, o que segreguen per sexe, que no apliquen la coeducació ni tan sols una escolarització mixta. Doncs es tracta de centres que treballen al marge de la normativa, que no poden optar a ser finançats amb fons públics. I en aquests moments tenim alguns d'aquests centres que han optat per fer una escolarització mixta, i altres que, en canvi, han decidit passar a privats per mantenir el seu projecte. I això és legítim. I també, d'alguna manera, és llibertat. Però, en tot cas, aquests centres que mantinguin aquesta escolarització que segrega, doncs, no poden seguir rebent aquests fons públics. I la llei diu clarament que el Servei d'Educació de Catalunya treballa pel foment dels valors democràtics, per la inclusió escolar, per la cohesió social, per la qualitat de l'educació i també per la igualtat entre homes i dones, amb la coeducació com a pilar.

I això ens obliga a tornar a la idea central amb què començava. Per garantir la llibertat d'elecció, hem de facilitar que totes les famílies puguin escollir els projectes educatius dels seus fills, però en condicions d'equitat i assegurant, doncs, el dret a l'educació per a tothom i, evidentment, dintre de la normativa. I, per tant, això ho repetiré tants cops com sigui necessari. Si no hi ha serveis de qualitat equivalent arreu, la llibertat per triar és irrellevant. O si la renda i el codi postal limiten les opcions disponibles, doncs no és llibertat. Estem parlant en aquest cas de determinisme.

Però, en tot cas, el model educatiu que tenim a Catalunya no és fruit d'una casualitat, ve de lluny. Reconeix, valora el paper de moltes escoles d'iniciativa social, sense les quals no tindríem el servei educatiu tan desplegat com tenim en aquest país. I construir aquest sistema educatiu s'ha fet amb la implicació de molts actors, també de les organitzacions que integren centres de titularitat concertada. I aquest model és un model de servei públic que recull la llei d'educació de Catalunya, que estableix que tots els centres sostinguts amb fons públics comparteixen la mateixa finalitat, que és garantir l'accés a una educació de qualitat, inclusiva i en condicions d'equitat. I per això, si es comparteixen responsabilitats, també calen condicions equivalents. I aquí la LEC és una llei que es va construir amb un ampli consens, un consens que setze anys després segueix vigent en un país on els canvis normatius són constants, malauradament. I per això hem de ser conscients que aquest consens és un tresor. I, de fet, nosaltres el que volem és preservar i, si podem, ampliar i reforçar aquest consens, perquè ens ofereix una estabilitat per poder millorar progressivament aquestes condicions del Servei d'Educació de Catalunya. I per això hem de desplegar la llei. Per això també ens calen recursos, i això vol dir pressupost. I això vol dir també treballar plegats Govern, comunitat educativa i diferents forces polítiques per impulsar les accions que encara fan falta per avançar en aquest camí que li traçava.

Però, en tot cas, el dret a l'educació, doncs, real, no ha d'estar condicionat ni per l'origen, ni pel barri, ni per les rendes, sinó que ha de ser fruit de la responsabilitat col·lectiva com a societat. Jo la convido –n'és conscient, perquè penso que li han explicat la feina que s'està fent també amb la concertada per garantir aquesta estabilitat en les condicions actuals– que es sumi a aquests esforços, en lloc de voler plantejar un model de dissolució de consens que no és real.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, senyora consellera. I, per fer la rèplica, té la paraula la diputada senyora Eva García Rodríguez.

Eva García Rodríguez

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Honorable consellera, agraeixo la seva intervenció, però no m'ha contestat totes les preguntes que jo li he fet, sobretot aquelles que feien referència a un tema cabdal, no només per nosaltres, sinó per la majoria, per moltíssimes famílies catalanes, que és l'escola concertada. Per què vostès tanquen més d'un centenar de línies d'escoles concertades i fan veure que hi donen suport? Quin és aquest suport? Quin és aquest suport, senyora consellera? No m'ha contestat allò important que jo li he preguntat.

En canvi, no ho sé, m'ha vingut aquí amb uns tòpics de que si el Partit Popular... No sé com ho ha dit, això de que retallava llibertats. No sé quina és la seva font. Si és el senyor Tezanos, ara ho entenc tot. (*Aplaudiments.*) Si no, no sé d'on surt que el Partit Popular retallem llibertats. Escolti'm, també m'ha dit: «Vostès, que creuen tant en les lleis...» O sigui, vostès no creuen en les lleis? Afortunadament, nosaltres creiem en les lleis. Està clar que vostès no hi creuen. Evidentment que no hi creuen, ja ho sabem. Amnistia als colpistes, no compleixen les sentències del vint-i-cinc per cent de castellà... Ja sabem que vostès no creuen en les lleis. Afortunadament, la dreta a Espanya i a Catalunya creiem en les lleis i en el seu compliment. (*Aplaudiments.*)

Miri, consellera, escoltant amb atenció les seves paraules, com no podia ser d'una altra manera, d'avui i també d'ahir, de la sessió de control, les seves paraules i les del president Illa, que s'ha referit al tema educatiu, doncs, deia, van dir –textualment, eh?– «que tenia recorregut de millora i ho estem fent» –va dir el president Illa. Vostè també va dir que tenien marge de millora. Miri, miri quin marge de millora (*l'oradora mostra un full a la cambra*): «Los estudiantes catalanes de primaria empeoran en ciencias y matemáticas.» D'una manera brutal, com vostè perfectament sap. Més titulars: «Cataluña vuelve a pinchar en matemáticas, inglés y ciencias.» I d'això vostè no n'ha parlat, ni una, ni mitja. Absolutament res. No hi ha fet referència. És el més important. És que els infants que tenim tots nosaltres, familiars..., ho sabem perfectament. El drama educatiu és increïble. És que tenim un nivell educatiu dels nostres infants absolutament lamentable, gravíssim; el pitjor de Catalunya i el pitjor d'Europa. És que ens ho diu tothom. Però no, vostès són el Govern de tothom. ¡Ole! Molt bé.

Escolti'm, miri, vostès, socialistes, fan un discurs de progrés, d'inclusió –aquestes paraules de l'esquerra–, però els fets diuen una altra cosa. La realitat a Catalunya és que estem patint un greu, un gravíssim retrocés educatiu. Ja l'hi he dit: els resultats de les competències bàsiques que es van publicar la setmana passada i que coneixem tots perfectament de manera directa, senyora consellera. Les PAU, exactament el mateix. Han baixat els resultats acadèmics dels nostres joves a les PAU. I no es tracta de dades fredes, sinó del futur de tota una generació de joves.

I vostès, ho repeteixo, les seves mentides. Durant la campanya electoral van prometre que protegirien la qualitat educativa, que garantirien la igualtat, la llibertat de les famílies per triar el projecte educatiu que volguessin. Però avui, ho repeteixo, tanquen més d'un centenar de línies en centres concertats, duplicant d'aquesta manera el nombre del curs anterior. Les famílies trien l'escola concertada en major nombre, però el Partit Socialista decideix castigar aquestes famílies i menysprear aquestes famílies.

L'infrafinançament i la manca de docents en els centres concertats és un fet reconegut i acceptat fins i tot per la sindicatura de greuges. El currículum actual, absolutament lamentable. És que ho sabem, ho coneixem els que som pares d'infants en edat d'escolarització. Escolti'm, això no és política educativa. Lo que fan vostès

és sectarisme i imposició. I això no només perjudica l'escola concertada, que també i sobretot, sinó tot el sistema educatiu i sobretot els nostres nens, els nostres joves.

Consellera Niubó, el nostre compromís és amb els joves catalans, amb les famílies i amb un sistema educatiu de qualitat, plural i inclusiu. No permetrem que un model sectari i caduc condemni el futur de Catalunya. Perquè no hi ha llibertat educativa si es castiga l'escola concertada, no hi ha equitat si es margina la iniciativa social, i no hi ha qualitat si es governa des del sectarisme. El Partit Popular no permetrem que la llibertat de consciència i de religió sigui sotmesa a la dictadura del pensament únic.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputada. I, per fer la rèplica, té la paraula la consellera d'Educació i Formació Professional.

La consellera d'Educació i Formació Professional (Esther Niubó Cidoncha)

Gràcies, president. Diputada... Miri, penso que vostès tenen un problema. Vostès no confien en l'escola pública, no confien en el sistema públic educatiu. No ho han fet mai. I vostès fan un discurs catastrofista, i el que fan és alabar, per exemple, les escoles que segreguen per sexe. Doncs és molt legítim que existeixin aquests projectes educatius, però no ho poden fer amb fons públics perquè no estan a la normativa. Per això li parlava de la llei. Si vostè creu en la llei, la Constitució, la llei d'educació, no només de Catalunya, la llei d'educació estatal, veurà que les escoles que segreguen per sexe no han d'estar finançades amb fons públics. Només diem això. I, per tant, crec que tenen el problema de fons, que és aquesta desconfiança en el sistema públic.

Jo des d'aquí, com a consellera d'Educació i Formació Professional i, a més a més, plenament convençuda de la qualitat del sistema públic, demano aquesta confiança. La demano al conjunt de la societat. I demano també complicitat, perquè, efectivament, els resultats són millorables. Ahir en parlàvem; parlàvem de les matemàtiques, parlàvem de les ciències. També posem en valor el que va bé. Per exemple, les competències lingüístiques ens surten bé. I, per tant, això també ho hem de poder explicar, perquè no tot és la catàstrofe mundial. I aquí no vol dir que no estiguem actuant. De fet, estem actuant des de fa mesos. Vam aprovar un marc per a la millora de les competències en llengua i matemàtiques amb moltes accions que ja s'estan desplegant. I, a més, ho incrementem amb mesures destinades al reforçament de les ciències, aclariments curriculars que són necessaris, formació docent adreçada al professorat de ciències. I, per tant, estem fent molta feina. Per exemple, cent cinquanta auxiliars d'anglès per reduir aquesta bretxa social, que a vostès això no els importa, els hi és igual. I, per tant, a nosaltres això sí que ens interpella i hi estem treballant molt.

Vostè parlava del tancament d'aquests grups. Jo crec que vostè ha entès perfectament que davant de la davallada de natalitat hem hagut d'ajustar l'oferta pública, i això ho hem explicat des del primer dia. Ara bé, quan hem d'ajustar la concertada, vostè aquí ja posa el crit al cel. Escolti, és que hem de treballar conjuntament. Si creiem en el Servei d'Educació de Catalunya, hi creiem de veritat. I, per tant, quan hem d'ajustar l'oferta, l'ajustem de la pública i l'ajustem de la concertada, i ho fem tenint en compte les necessitats d'escolarització. Per tant, hem de fer una planificació adaptada a aquestes necessitats d'escolarització, igual que ho fem en el servei públic. I, per tant, es tracta d'adaptar l'escolarització a les necessitats reals i evitar també la sobreoferta de places, perquè generen segregació. I això passa en el conjunt dels àmbits. I, per tant, hem d'afavorir l'equitat mentre es respecta l'elecció de les famílies.

I es deia en aquesta..., doncs la normativa ho diu: en els centres on no queda justificat mantenir les mateixes unitats concertades que es tenien el curs anterior, evidentment fem una proposta de reducció d'aquests grups. I en aquests moments hi han noranta-nou unitats de centres concertats en què hi ha hagut una proposta de

reducció. I, per tant, la fotografia final, el resultat final d'aquests grups es coneixerà el mes de setembre.

Vostè ha parlat molt dels resultats, d'aquesta falta de confiança. Jo vull insistir-hi. Quan parlem, per exemple, de la concreció del currículum amb les diferents matèries de ciències a secundària –de física, química, biologia i geologia, coneixement del medi–, aquí estem treballant per reforçar aquests resultats. Pública i concertada, del conjunt del Servei d'Educació de Catalunya. Quan parlem d'ampliar la formació en didàctica de les ciències, ens adrecem al conjunt del Servei d'Educació de Catalunya.

I, per tant, nosaltres ens ho creiem, ens creiem el que diu la llei d'educació de Catalunya, i ens creiem el Servei d'Educació de Catalunya. Jo penso que aquesta és la diferència. Nosaltres no tenim apriorismes. Al revés, estem treballant conjuntament amb les organitzacions, les titularitats de les organitzacions d'escoles concertades, per mantenir aquesta estabilitat d'aquest Servei d'Educació de Catalunya en els propers anys, en uns anys en què tenim un context de reducció de natalitat, de lluita contra la segregació. I aquí el que volem és que mantinguin aquest compromís amb el pacte contra la segregació i també amb aquest repte de millora educativa. Perquè sempre hem dit que el conjunt del sistema educatiu ens ha d'aportar qualitat, ens ha d'aportar equitat i ens ha d'aportar inclusió, tot. I és veritat que hem d'avançar, perquè sovint els hi atorguem unes responsabilitats, i no sempre hi ha el finançament adequat que va darrere. I, per tant, aquí hi som i, per tant, els estenem la mà per si volen avançar en aquesta direcció. Però jo hi insisteixo.

Per acabar, vostè ha parlat de moltes coses. Penso que ho hem anat tocant tot. Sí que hi ha la qüestió de l'alumnat vulnerable. Aquí som conscients que aquest alumnat amb necessitats específiques de suport educatiu, que també s'escolaritza a l'escola concertada..., hem de poder millorar. Quan parlàvem del reforç de plantilles, doncs, aquí acaba redundant en una millora de l'atenció a aquest alumnat i al conjunt de l'alumnat, en definitiva, que no s'han de veure en una situació d'inferioritat. I també vol dir avançar. Si avancem progressivament cap a la gratuïtat, vol dir també parlar de jornades i vol dir parlar d'equiparar també aquestes condicions d'escolarització.

Però no tingui dubtes que la voluntat del Govern és treballar per l'excel·lència. No ens fa cap por aquesta paraula. Treballem per l'excel·lència, treballem per l'equitat i treballem per la inclusió. Esperem tenir-los al costat per a això.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies, consellera.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les nou del dematí.

La sessió se suspèn a dos quarts de sis de la tarda i tretze minuts.